

भगत भगवान

(निहकलंक हरि शब्द भंडार विच्चों)

सोहँ महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान दी जै
 सोहँ महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान दी जै

भगतन संग वसे भगवन्त, भय भयानक सदा सहाईआ। मेल मिलावा साचे सन्त,
 हरि सतिगुर आप मिलाईआ। जुग जुग बणाए साची बणत, सिर आपणा हत्थ टिकाईआ।
 एका नाम जणाए मणीआ मंत, दूसर अवर ना कोई पढाईआ। देवे वड्डिआई विच्च जीव जंत,
 जीवण जुगत इकक समझाईआ। लेरवा जाणे आदि अन्त, बेअन्त सच्चा शहनशाहीआ। जोती
 जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, भगवन साचा मेल मिलाईआ।

भगत भगवान इकको राह, एका दर सुहाइंदा। एका देवे सच सलाह, साचा नाम
 जणाइंदा। इकक वरवाए सच मकां, सचरवण्ड दुआरा सोभा पाइंदा। इकक जपाए आपणा
 नां, नाउँ निरँकारा आप समझाइंदा। इकक इकल्ला देवे थां, थान थनंतर आप सुहाइंदा।
 एकंकार पकड़े बांह, हरिजन आपणे आप जगाइंदा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी
 किरपा कर, भगतन आपणे रंग रंगाइंदा।

भगतन मीता एकंकार, अकल कला वडयाईआ। जुग जुग पैज दए सवार, लोकमात
 होए सहाईआ। लकरव चुरासी करे पार, जम की फासी तोड़ तुड़ाईआ। नाम उदासी इकक
 खुमार, एका रंग वरवाईआ। पुरख अबिनाशी किरपा धार, किरपन आपणे गले लगाईआ।
 जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, भगतन देवे माण वडयाईआ।

भगतन मीता हरि गोबिन्द, अकल कला अखवाया। जुग जुग मेटे झूठी चिन्द,
 चिन्ता चिरखा ना रूप वटाया। दया कमाए गुणी गहिंद, गहर गम्भीर सच्चा शहनशाहया।

अमृत धार वहाए सागर सिंध, सर सरोवर इक्क वर्खाया। हरिजन बणाए साची बिन्द, पिता पूत नाँ वडिआया। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, हरिजन साचे रंग वर्खाया।

भगतन मीता हरि निरँकारा, निरगुण निरवैर र्खेल खलाईआ। जुगा जुगन तर कर पसारा, पारब्रह्म प्रभ वेरव वर्खाईआ। जुग चौकड़ी पार किनारा, थिर कोई रहण ना पाईआ। कलिजुग अन्तम र्खेल न्यारा, खालक खलक रूप वटाईआ। धाम अब्बलड़ा इक्क दरबारा, दरगाह साची दए वडयाईआ। शब्द संदेश इक्क जैकारा, एका नाअरा लाईआ। एका मन्दर इक्क दुआरा, दर दरवाजा इक्क खुलाईआ। एका नूर परवरदिगारा, बेरेब बेपरवाहीआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, भगतन मेला सहज सुभाईआ।

भगतन मेला हरि भगवान, भगवन आपणी दया कमाईआ। एका देवे नाम निधान, वस्त अमोलक झोली पाईआ। आत्म अन्तर ब्रह्म ज्ञान, पारब्रह्म पढाईआ। निरगुण जोत नूर महान, दीपक दीआ करे रुशनाईआ। अमृत आत्म पीण खाण, आसा तृष्णा दए गवाईआ। नाम वर्खाए सच बबाण, मेहरबान आप समझाईआ। आपे होए जाणी जाण, घट घट आपणा रूप वटाईआ। गुरमुख साचे चतुर सुजान, आप आपणा भेव खुलाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, भगतन मेला लए मिलाईआ।

भगतन मेला सच दुआर, बंक दुआरी आप कराइंदा। देवे दरस अगम्म अपार, अलकर्व अगोचर सेव कमाइंदा। जुग चौकड़ी कर खुआर, सभ दा पन्ध मुकाइंदा। लहणा देणा गुर अवतार, लोकमात वर्खाइंदा। भगत भगवन्त कर उजिआर, एका चन्द चढाइंदा। नव नौं र्खेल अपार, पुरख अबिनाशी आप कराइंदा। सृष्ट सबाई करे विचार, लकर चुरासी फोल फुलाइंदा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, भगतां संग आप निभाइंदा।

भगतां संग साचा मीत, मित्र प्यारा संग निभाईआ। आपे बैठा रहे अतीत, दर घर साचे सोभा पाईआ। नाम जणाए साचा गीत, गीत गोबिन्द आप अलाईआ। लेखा जाणे हस्त कीट, ऊँच नीच ना कोई वडयाईआ। वसणहारा धाम अनडीठ, सचरवण्ड साचे सोभा पाईआ। आदि जुगादी जाणे आपणी रीत, लेखा लेख ना कोई रखाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, भगतन आपणा भेव चुकाईआ।

भगतन भेव देवे दरस, दहि दिशा उठ धाया। लोकमात हरि आए नस्स, निरगुण वेस वटाया। जन्म जन्म दी पूरी करे आस, आसा तृष्णा दए मुकाया। लेखे लाए पवण सवास, जिस जन हरि जू हरि हरि गाया। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, भगतन नाम इक्क वडिआया।

भगतन नाम वड्हा वड, हरि वड्हा सच वडिआइंदा। लकर्ख चुरासी विच्छों कहु, आपणा मेल मिलाइंदा। लोआं पुरीआं कराए पार हद्द, ब्रह्मण्ड खण्ड वंड वंडाइंदा। इकक सुणाए साचा नद, अनहद नाद वजाइंदा। अमृत पिआए साची मध, मधुर नैन सेव कमाइंदा। जुग जुग आपणे दुआरे आपे सद, सदके वारी घोली घोल घुमाइंदा। कलिजुग अन्तम दे के जावे अद्ध, साचा हिस्सा आप वंडाइंदा। भगत बणाए आपणी यद्द, भगवन आपणा बंस सुहाइंदा। कोटन कोट भार गए लद्द, हौला भार ना कोई रखाइंदा। अन्तम परदा देवे ना कोई कज्ज, खाली हत्थ सर्ब वरवाइंदा। जो घडिआ सो जाए भज्ज, थिर कोई रहण ना पाइंदा। भगत हरि भगवन दुआरे जाए सज, दर घर साचे सोभा पाइंदा। लोकलाज मात तज, तशकर आपणा डेरा लाइंदा। एका चढ़े नाम जहाज, सतिगुर पूरा आप चढ़ाइंदा। शब्द अगम्मी मारे आवाज्ज, आवा गवण ना कोई फिराइंदा। एथे ओथे रक्खे लाज, सिर आपणा हत्थ टिकाइंदा। पारब्रह्म प्रभ गरीब निवाज्ज, गरीब निमाणे गले लगाइंदा। सीस जगदीश सोहे ताज, तख्त निवासी सोभा पाइंदा। धुरदरगाही सच्चा राज, शाह पातशाह आप कमाइंदा। जन भगतां देवे इकको दाज, वस्त अमोलक झोली पाइंदा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, हरि भगत सदा सलाहिंदा।

भगत सलाहे हरि भगवन्त, गुण महिमा आप जणाईआ। धन्न वड्हिआई साचे कन्त, घर मंगल वज्जे वधाईआ। हरिजन चोली रंगे बसन्त, काया कण्पड़ आप रंगाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, भगवन लेखा दए मुकाईआ।

भगवन भगतन लेखा मुक्कणा, कलिजुग अन्तम वार। पारब्रह्म प्रभ एका उठणा, निरगुण नूर करे उजिआर। जूठा झूठा बूठा पुहुणा, देवे जड़ उखाड़। बिन अमृत सभ ने सुक्कणा, लकर्ख चुरासी होए खवार। सिँघ शेर इकको बुक्कणा, निरगुण जोत शब्द भबकार। शाह पातशाहां अग्गे झुक्कणा, ना कोई सके सीस उठाल। गुरमुख हरि जू आपणी गोदी चुक्कणा, चुक चुक करे प्यार। दो जहानां पैंडा मुक्कणा, पान्धी बण ना चले कोई रफतार। साहिब सुलतान अग्गों पुजणा, भगत भगवान लए उठाल। लकर्ख चुरासी दीवा बुझणा, ना सके कोई बाल। लहणा चुके एका दूजणा, तीजे होर ना कोई सवाल। चौथे घर गुरमुख विरले झुजणा, नाता तोड़ काल महांकाल। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, हरिजन साचे लए संभाल।

सदा संभाले करे प्रितपाल, प्रितपालक वड वडयाईआ। वसणहारा सचरवण्ड सची धरमसाल, दरगाह साची सोभा पाईआ। कलिजुग अन्तम भेव निराल, निरगुण आपणा आप छुपाईआ। जगत जुग अब्बलड़ी चाल, चाल निराली इकक रखाईआ। सन्त सुहेले लए भाल, गुर चेले वेख वरवाईआ। आपे चले नाल नाल, बण पान्धी पन्ध मुकाईआ। जुग चौकड़ी जो धालण गए धाल, कीती धाल लेरवे पाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, हरि भगत दए वडयाईआ।

भगत वडिआया आप प्रभ, आपणी किरपा धार। लकर्ख चुरासी विच्चों लभ्म, आपे दिता दरस दिखाल। दर दुआरे आपे सद्द, किरपा करे आप किरपाल। लकर्ख चुरासी नालों कीता अडु, इक्क बहाए सची धरमसाल। बंस बणाए साची यद, विश्व रूप दए वरवाल। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, हरि भगतन बणे सदा प्रितपाल।

प्रितपाले सार समालदा, सरगुण निरगुण मित। लेखा जाणे शाह कंगाल दा, लकर्ख चुरासी करे हित। रूप वटाए आप दलाल दा, प्रगट होवे नित नवित। नाता तोड जगत जंजाल दा, इक्क सुहाए साची रुत्त। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल अबिनाशी अचुत।

अबिनाशी अचुत दीन दयाला, भगतन संग समाया। कलिजुग अन्त अव्वलङ्डी चाला, वेद कतेब भेव ना आया। भगत भगवन्त आपे भाला, फड आपणा मेल मिलाया। एका दस्सया राह सुखाला, सोहँ साचा जाप जपाया। नेत्र दर्शन साची माला, साची सेवा हत्थ मणका मन भवाया। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, हरि भगत लए जगाया।

भगत जगाए खोल्ले जाग, आलस निंदरा ना कोई वरखाईआ। आत्म अन्तर इक्क वैराग, वैरागी पुरख आप उपजाईआ। साक सज्जण सैण सथ्या त्याग, सिफती सिफत सिफत सलाहीआ। मेला मेल गरीब निवाज, गरीब निमाणे गले लगाईआ। एका देवे धुर दी दात, दात अनमुलङ्डी आप वरताईआ। आप बुझाए सच करामात, जिस जन आपणी बूझ बुझाईआ। अकर्खर वक्खर सुणाए गाथ, गाथा एका एक वडयाईआ। जन्म जन्म दा पूरा करे घाट, घाटा कोई रहण ना पाईआ। इक्क खुल्लाए साचा हाट, लोक परलोक देण गवाहीआ। खुशी मनाए त्रिलोकी नाथ, लोआं पुरीआं वज्जे वधाईआ। भगतां देवे भगवन साथ, विछड़ कदे ना जाईआ। राह तक्के रामा सुत दसराथ, नेत्र नैण उठाईआ। कवण वेला मेला होए तत्त्व आठ, तत्त तत्त गवाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, हरि भगतन सदा सहाईआ।

भगतन सदा सहायक, सो पुरख बली बलवाना। आदि जुगादी सच्चा नाइक, भूपत भुप राज राजाना। ना कोई शरअ ना शराइत, लाशरीक इक्क मेहरवाना। ना कोई अन्धेरा ना तरीक, नूरो नूर डगमगाना। आदि जुगादि वसे नजीक, निज घर साचा इक्क सुहाना। भगतन करे आप प्रीत, पारब्रह्म वड मरदाना। कलिजुग अन्तम साची रीत, सतिजुग साचा बनै गाना। लकर्ख चुरासी परखे नीत, हर घट वेख वरवाना। गुरमुख विरला गाए गीत, जिस सुणयां धुर तराना। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, भगतन संग सदा निभाणा।

भगतन संग निभे तोड, हरि जू मता पकाया। निरगुण चढ़या साचे घोड़, शाह सवार फेरा पाया। दो जहानां आपे दौड़, लोआं पुरीआं ब्रह्मण्डां खण्डां खोज खुजाया। जन भगतां

बुझाए लग्गी औङ्ग, अमृत मेघ मेघ बरसाया। रस मिठा करे रीठा कौड़, कूड़ी क्रिया दए गवाया। जन भगतां कारज जाए सौर, सो पुरख निरँजण सेव कमाया। आपे वेरवे करे आपणा गौर, गहर गवर वेस वटाया। सति पुरख निरँजण आपणे हथं पकड़ी डोर, चारों कुण्ट रिहा भवाया। लेरवा चुकाए पंज चोर, ठग्ग कोई रहण ना पाया। नाता तोड़े अन्ध घोर, साचा नूर करे रुशनाया। माया ममता ना पाए शोर, छौहर आपणा बल वरवाया। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, हरिजन साचे लए तराया।

तारन को हरि इक्को इक्क, आदि जुगादि समाइंदा। तिस साहिब कोल साची भिकरव, जुगा जुगन्तर आप वरताइंदा। जिउँ भावे तिउँ देवे लिख, तिस दा लेरवा ना कोई मिटाइंदा। वड वडिआई गुरमुख विरले पाया सिरव, साची सिख्या जिस समझाइंदा। मेल मिलाए आपणा तिस, तीव्र इच्छया पूर कराइंदा। एथे ओथे साचा हिस्स, वंडण वंड आप वरवाइंदा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, भगवन आपणी गोद बहाइंदा।

भगतन सोहे सचे घर, भगवन आप सुहाया। निरभउ चुकाए झूठा डर, भय अवर ना कोई वरवाया। आपणी किरपा आपे कर, नर नरायण मेल मिलाया। अंदर मन्दर आपे वड, सच सिँधासण सोभा पाया। सन्त सुहेले आपे फड़, आपणी बूझ बुझाया। भगत भगवान लाए लड़, एका पल्लू गंड वरवाया। लेरवे लाए नारी नर, जिस जन आपणी दया कमाया। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, भगवन भगतां होए सहाया।

भगत सारे रहे हरस्स, आपणी खुशी मनाईआ। वेरवो साडे होया वस, घर साचे सेव कमाईआ। आपणी पूरी करे आस, भगतां दर्शन पाईआ। भगतन करे जोत प्रकाश, निरगुण नूर टिकाईआ। सदा सुहेला बण बण वसे पास, विछड़ कदे ना जाईआ। करन आया कारज खास, खाहश इक्को इक्क ररवाईआ। भगत दुआरा लवां तराश, आप आपणी वंड वंडाईआ। जुग जुग दी मेरी शारव, शनारवत आपणे हथं ररवाईआ। साचे भगतां कछु ना कोई सुराख, सोई सर्ब लोकाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, हरिजन साचे लए उपाईआ।

हरि भगत सारे कहण, वाह वा शुकर मनाया। हरि जू भगतां आए लैण, निरगुण वेस धराया। साडा चुक्के लैण देण, पिछला करजा रिहा मुकाया। आपे दरस पेरवे नैण, नैण नैणां नाल मिलाया। सरवा सहाई बणे सैण, सज्जण आपणा संग निभाया। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, हरि भगतन आप समाया।

भगत कहण हरि जू दास, दर दर फेरा पाईआ। किसे हथं ना आए पृथमी आकाश, घर साडे आवे वाहो दाहीआ। बिन भगतां रहे निरास, धीरज धीर ना कोई जणाईआ। साचा करे ना कोई बलास, भोगी बणी सर्ब लोकाईआ। बिन हरि भगत भगवन किसे दर ना करे निवास, मन्दर दए ना कोई वडयाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, साचे भगतां रंग चढ़ाईआ।

ਭਗਤ ਕਹਣ ਬਦਧੀ ਤੋਰ, ਹਰਿ ਜੂ ਆਪਣੇ ਤਨਦ ਬੰਧਾਯਾ। ਜਿਧਰ ਚਾਹੀਏ ਲੰਝੇ ਤੋਰ,
ਤੋਰਾ ਮੋਰਾ ਮੋਹ ਚੁਕਾਯਾ। ਭਗਵਾਨ ਰਕਰਵੇ ਭਗਤਾਂ ਲੋੜ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਭਗਤਾਂ ਹੋਏ ਸਹਾਯਾ। ਕਲਿਜੁਗ
ਅਨੱਤਮ ਟੁਢੀ ਲਾਏ ਜੋੜ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਬੰਧਨ ਪਾਯਾ। ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲਾਏ ਤੋਰ, ਸਾਚਾ ਸੰਗ ਰਖਾਯਾ।
ਜੋਰਾਵਰ ਨਾ ਵਰਖਾਏ ਕੋਈ ਜੋੜ, ਜਾਬਰ ਜਬਰ ਨਾ ਰੂਪ ਵਟਾਯਾ। ਹੋਏ ਸਹਾਈ ਸਦਾ ਅਨਧਘੋਰ, ਅਨ-
ਧਲੇ ਰਾਹ ਵਰਖਾਯਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਨਿਹਕਲਕ ਨਰਾਧਨ
ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਭਗਤਾਂ ਮਾਰਗ ਆਪ ਚਲਾਯਾ। (੭ ਮਿਥੁਨ ੨੦੧੮ ਬਿਕ੍ਰਮੀ
ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੱਧ)

ਹਰਿ ਆਪੇ ਭਗਤ ਆਪ ਭਗਵਨਤ, ਭਗਤੀ ਰੂਪ ਆਪ ਅੱਖਵਾਈਆ। ਆਪੇ ਸਾਧ
ਆਪ ਹਰਿ ਸਨਤ, ਸਾਂਤਕ ਸਤਿ ਆਪ ਹੋ ਜਾਈਆ। ਆਪੇ ਨਾਰ ਆਪੇ ਕਨਤ, ਨਰ ਨਰਾਧਨ ਆਪ
ਅੱਖਵਾਈਆ। ਆਪੇ ਆਦਿ ਆਪੇ ਅਨੱਤ, ਮਧ ਆਪਣੀ ਰਖੇਲ ਕਰਾਈਆ। ਆਪੇ ਨਾਦ ਧੁਨ ਆਪੇ ਮਨਤ,
ਆਪੇ ਰਾਗੀ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ। ਆਪ ਬਣਾਏ ਆਪਣੀ ਬਣਤ, ਘੜਨ ਭਨਨ ਆਪ ਹੋ ਜਾਈਆ। ਆਪੇ
ਰਖਿਆ ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜਨਤ, ਘਟ ਘਟ ਆਪਣਾ ਆਸਣ ਲਾਈਆ। ਆਪੇ ਰੁਤੜੀ ਰੁਤ ਬਸਨ-
ਤ, ਪਤ ਡਾਲੀ ਆਪ ਮਹਕਾਈਆ। ਆਪੇ ਮਹਿਮਾ ਹੋਏ ਅਗਣਤ, ਆਪੇ ਲਿਰਖ ਲਿਰਖ ਲੇਖ ਸਮਝਾਈਆ।
ਆਪੇ ਭੁਕਖ ਆਪੇ ਨੰਗਤ, ਆਪੇ ਤੁਣਾ ਰਿਹਾ ਵਧਾਈਆ। ਆਪੇ ਦਰਖੇਸ਼ ਦਰ ਬਣੇ ਮੰਗਤ, ਆਪ ਘਰ
ਘਰ ਅਲਖ ਜਗਾਈਆ। ਆਪੇ ਜੇਰਜ ਆਪੇ ਅੰਡਜ, ਉਤਮੁਜ ਸੇਤਜ ਆਪਣਾ ਰਖੇਲ ਖਿਲਾਈਆ।
ਆਪੇ ਬੋਧ ਗਿਆਤਾ ਪੰਡਤ, ਆਪੇ ਹਰਫ ਹਰਫ ਰਿਹਾ ਸਲਾਹੀਆ। ਆਪੇ ਕਰੇ ਸਰੰਗ ਰਖਣਤ, ਰਖਣਾ
ਰਖੜਗ ਆਪ ਹੋ ਆਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਬਲ
ਆਪ ਧਰਾਈਆ।

ਆਪੇ ਭਗਤ ਆਪ ਭਗਵਾਨ, ਆਪੇ ਸਾਚੀ ਰਖੇਲ ਖਲਾਇਂਦਾ। ਆਪੇ ਜੀਵ ਜਨਤ ਜਹਾਨ, ਆਪੇ
ਜੁਗ ਜੁਗ ਵੇਸ ਵਟਾਇਂਦਾ। ਆਪੇ ਦਾਤਾ ਆਪੇ ਦਾਨ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਆਪ ਅੱਖਵਾਇਂਦਾ। ਆਪੇ ਗੋਪੀ ਆਪੇ
ਕਾਹਨ, ਮਣਡਲ ਰਾਸ ਆਪ ਰਚਾਇਂਦਾ। ਆਪੇ ਜੰਗਲ ਜੂਹ ਉਜਾੜ ਪਹਾੜ ਬੀਆਬਾਨ, ਸਮੁੰਦ ਸਾਗਰ
ਆਪੇ ਵੇਰਖ ਵਰਖਾਇਂਦਾ। ਆਪੇ ਸ਼ਬਦ ਨਾਦ ਧੁਨ ਕਾਨ, ਆਪੇ ਰਾਗ ਰਾਗਨੀ ਰਖੇਲ ਖਲਾਇਂਦਾ। ਆਪੇ
ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਚਵਾ ਸੁਲਤਾਨ, ਸੁਲਾਹਕੁਲ ਆਪ ਹੋ ਆਇਂਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ
ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਆਪ ਖੁਲਾਇਂਦਾ।

ਆਪੇ ਭਗਤ ਆਪੇ ਭਾਉ, ਨਿਰਭਉ ਆਪਣਾ ਰਖੇਲ ਖਲਾਈਆ। ਆਪੇ ਪ੍ਰੇਮ ਆਪੇ ਚਾਉ, ਆਪੇ
ਮਿਲ ਮਿਲ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ। ਆਪੇ ਵਸੇ ਹਰ ਘਟ ਥਾਊੰ, ਆਪੇ ਲੁਕ ਲੁਕ ਮੁਖ ਛੁਪਾਈਆ। ਆਪੇ
ਨਗਰ ਰਖੇਡਾ ਵਸਾਏ ਗਰਾਊੰ, ਗ੍ਰੂਹ ਗ੍ਰੂਹ ਆਪਣਾ ਆਪ ਧਰਾਈਆ। ਆਪੇ ਪਕੜਣਹਾਰਾ ਬਾਹੋਂ, ਆਪੇ
ਧਕਕਾ ਰਿਹਾ ਲਗਾਈਆ। ਆਪੇ ਪਿਤਾ ਆਪੇ ਮਾਊੰ, ਆਪੇ ਬਾਲਕ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ। ਆਪੇ ਕਰੇ ਸਚ
ਨਿਆਊੰ, ਆਪੇ ਹੁਕਮੀ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਈਆ। ਆਪੇ ਵਸੇ ਥਲ ਅਸਾਹੋਂ, ਜਲ ਥਲ ਆਪਣਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ।
ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਰਖੇਲ ਆਪ ਕਰਾਈਆ।

आपे भगत आपे नाम, आपणी करनी आप कराइंदा। आपे अमृत आपे जाम, भर प्याला आप पिआइंदा। आप रहीम आप राम, आपे रम रम रवेल रिलाइंदा। आपे करता आपे काम, आपे भुगत वेस वटाइंदा। आपे जुगता बण बण दए कलाम, आपे निउँ निउँ सलाम बुलाइंदा। आपे रव सस तेज भान, आपे नूर नुराना डगमगाइंदा। आपे जिमी आप असमान, खाकी खाक हो जाइंदा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, आप आपणा वेस धराइंदा।

आपे भगत आपे रंग, रंग रंगीला आप अखवाईआ। आपे सेज आप पलंघ, आपे जुग जुग रिहा हंडाईआ। आपे डोर आप पतंग, आपे गुड़ीआ रिहा चढ़ाईआ। आपे नाद आप मरदंग, सच मरदंगा आप सुणाईआ। आपणे मन्दर आपे लंघ, हरि आपे वेरव वरवाईआ। आपे गीत आपे छन्द, आपे गा गा खुशी मनाईआ। आपे रस आप अनन्द, महां अनन्द आप अखवाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, आपणी धार आप दृढ़ाईआ।

आपे भगत आप सपूत, आपे आपणी रवेल कराइंदा। आपे ताणा पेटा सूत, आपे आपणी बणत बणाइंदा। आपे सुत दुलारा पूत, आपे दाई दाया सेव कमाइंदा। आपे आदि जुगादि रहे ऊत, बिन भगतां कम्म किसे ना आइंदा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, आपणी रवेल आप कराइंदा।

आपे भगत आपे मित, मित्र प्यारा आप अखवाईआ। आपे प्रेम आपे हित, नित नवित्त आप वरवाईआ। आपे काया आपे खेत, आपे अमृत मेघ बरसाईआ। आपे रुत्त बसन्ती चेत, आपे रिखजां रूप वटाईआ। आपे वसे नेतन नेत, दूर दुराडा आप हो जाईआ। आपे जाणे आपणा भेत, भेव होर ना किसे समझाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे रवेल बैपरवाहीआ।

आपे भगत आपे कार, हरि करनी आप कमाइंदा। जगत जुग सच विहार, सति पुरख निरँजण आप कराइंदा। हररख सोग तों वसे बाहर, चिन्ता दुःख ना कोई वरवाइंदा। इकको जोग अगम्म अपार, अलख निरँजण आप समझाइंदा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, जन भगतां मार्ग लाइंदा।

भगतां देवे इकको जोग, जोगी जुगत आप जणाईआ। जन्म जन्म दा कहै रोग, रोगीआं रोग गवाईआ। मेल मिलाए धुर संजोग, बण संजोगी वेरव वरवाईआ। नाम निधान चुगाए चोग, सोहँ हँसा मोती मुख ररवाईआ। नाम निधाना अगाध बोध, बोध अगाध करे पढ़ाईआ। कर्म कांड प्रभ आपे सोध, जन भगतां लए तराईआ। कलिजुग अन्तम पहली करे मोहत, मोह ममता दए तुङ्गाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, भगतन मेला सैहज सुभाईआ।

ਆਪੇ ਭਗਤ ਆਪੇ ਦਾਸ, ਦਾਸੀ ਬਣ ਬਣ ਸੇਵ ਕਮਾਇਂਦਾ। ਆਪੇ ਵਸੇ ਸਦਾ ਪਾਸ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਸੋਭਾ ਪਾਇਂਦਾ। ਆਪੇ ਪੁਰਖ ਆਪ ਅਬਿਨਾਸ਼, ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਪਦ ਆਪ ਹੋ ਜਾਇਂਦਾ। ਆਪੇ ਮਣਡਲ ਆਪੇ ਰਾਸ, ਆਪੇ ਸੂਰਜ ਚਨਦ ਨਚਾਇਂਦਾ। ਆਪੇ ਗੁਣ ਆਪੇ ਤਾਸ, ਸਰਬ ਗੁਣਵਨਤਾ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਖਲਾਇਂਦਾ। ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਨਾ ਹੋਏ ਨਿਰਾਸ, ਨਿਰਾਸਤਾ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਈ ਵਟਾਇਂਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖਧ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਭਗਤਾਂ ਮਾਰਗ ਇਕਕ ਵਰਖਾਇਂਦਾ।

ਆਪੇ ਜਗਤ ਆਪੇ ਰਾਹ, ਰਹਬਰ ਬਣ ਬਣ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ। ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਮਿਲਣ ਦਾ ਰਕਵੇ ਚਾਅ, ਚਾਉ ਘਨੇਰਾ ਸਚੇ ਮਾਹੀਆ। ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਬਣ ਮਲਾਹ, ਫੜ ਫੜ ਬੇੜਾ ਆਪ ਤਰਾਈਆ। ਕੋਟ ਜਨਮ ਦੇ ਬਖ਼਼ਥੇ ਗੁਨਾਹ, ਜਿਸ ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹਤਥ ਟਿਕਾਈਆ। ਦਰਗਾਹ ਸਾਚੀ ਦੇਵੇ ਪਨਾਹ, ਚਰਨ ਕੱਵਲ ਸ਼ਰਨਾਈਆ। ਕਰੇ ਕਰਾਏ ਸਚ ਨਿਆਂ, ਸਾਚੇ ਤਖ਼ਤ ਬੈਠ ਸਚਵਾ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀਆ। ਫੜ ਫੜ ਹੱਸ ਬਣਾਏ ਕਾਂ, ਕਾਗੋਂ ਹੱਸ ਤਡਾਈਆ। ਨਿਥਾਵਿਆਂ ਦੇਵੇ ਥਾਂ, ਨਿਓਟਿਆਂ ਇਕਕੋ ਓਟ ਰੱਖਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖਧ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਸਦਾ ਸਾਲਾਹੀਆ।

ਆਪੇ ਭਗਤ ਆਪੇ ਗੁਣ, ਗੁਣਵਨਤਾ ਆਪ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਜੁਗ ਜੁਗ ਪੁਕਾਰ ਰਿਹਾ ਸੁਣ, ਜੁਗ ਕਰਤਾ ਸਚਵਾ ਮਾਹੀਆ। ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ ਛਾਣ ਪੁਣ, ਨੌ ਸਤ ਨੌ ਸਤ ਵੇਰਵੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇਵੇ ਨਾਦ ਧੁਨ, ਧੁਨ ਆਤਮਕ ਇਕਕ ਸੁਣਾਈਆ। ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਕੁਲੋ ਕੁਲ, ਬੇਅੰਤ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖਧ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਧਾਈਆ।

ਆਪੇ ਭਗਤ ਆਪੇ ਦੁਆਰ, ਦਰ ਦਰਵਾਜਾ ਆਪ ਖੁਲਾਈਆ। ਆਪੇ ਜੋਤ ਨੂਰ ਨਿਰਕਾਰ, ਆਪੇ ਪੰਜ ਤਤ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਆਪੇ ਨਾਮ ਸ਼ਬਦ ਖੁਮਾਰ, ਆਪੇ ਅਮ੃ਤ ਧਾਰ ਵਹਾਈਆ। ਆਪੇ ਸਾਂਤਕ ਸਤਿ ਠੰਡਾ ਠਾਰ, ਆਪੇ ਅਗਨ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ। ਆਪੇ ਜੁਗ ਜੁਗ ਲੈ ਅਵਤਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ। ਆਪੇ ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ ਕਰੇ ਖ਼ਬਰਦਾਰ, ਬਣ ਬਣ ਸੇਵਕ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ। ਆਪੇ ਭਗਤਾਂ ਕਰੇ ਸਚ ਪਾਰ, ਭਗਵਨ ਆਪਣੀ ਦਿਆ ਕਮਾਈਆ। ਹਰਿਜਨ ਮੇਲਾ ਏਕਾ ਵਾਰ, ਮਿਲਿਆ ਮੇਲ ਵਿਛੜ ਨਾ ਜਾਈਆ। ਗੁਰ ਚੇਲੇ ਸੋਹਣ ਬਂਕ ਦੁਆਰ, ਦਰ ਦਰ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ। ਕਰੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਜੋਤ ਤਜਿਆਰ, ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਡਗਮਗਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖਧ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਭਗਤਨ ਵੇਰਵੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ।

ਆਪੇ ਭਗਤ ਆਪੇ ਰੂਪ, ਆਪੇ ਰਾਗ ਰੰਗ ਅਲਾਈਆ। ਆਪੇ ਨਿਰਗੁਣ ਸਤਿ ਸੱਖਧ, ਆਪੇ ਸਰਗੁਣ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ। ਆਪੇ ਹਵਣ ਆਪੇ ਧੂਪ, ਆਪੇ ਸੁਗਾਂਧੀ ਰਿਹਾ ਸਮਾਈਆ। ਆਪੇ ਵਸੇ ਚਾਰੇ ਕੂਟ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਆਪੇ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ। ਆਪੇ ਜੂਠ ਆਪੇ ਝੂਠ, ਆਪੇ ਸਚ ਸੁਚ ਦੂਢਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖਧ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ।

ਆਪੇ ਭਗਤ ਆਪੇ ਸੁਰਖ, ਸੁਰਖ ਸਾਗਰ ਆਪ ਅਰਖਵਾਇਂਦਾ। ਆਪੇ ਮਾਨਸ ਆਪ ਮਨੁਕਰਖ, ਮਾਨਵ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਕਰਾਇਂਦਾ। ਆਪੇ ਦਸ ਦਸ ਮਾਸ ਬਹ ਲੁਕ, ਆਪਣਾ ਪਰਦਾ ਆਪੇ ਪਾਇਂਦਾ। ਆਪੇ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਪਏ ਤਠ, ਆਪਣਾ ਬਲ ਆਪ ਧਰਾਇਂਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖਧ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਆਪ ਕਮਾਇਂਦਾ।

ਆਪੇ ਭਗਤ ਆਪੇ ਧਰਮ, ਧਰਨੀ ਧਵਲ ਧਰਤ ਵਡਯਾਈਆ। ਆਪੇ ਕਰਮ ਆਪੇ ਕੁਕਰਮ, ਨੇਹਕਰਮੀ ਆਪ ਹੋ ਜਾਈਆ। ਆਪੇ ਲਜ਼ਯਾ ਆਪੇ ਸ਼ਰਮ, ਹਧਾ ਆਪਣੇ ਅੰਗ ਵਰਖਾਈਆ। ਆਪੇ ਭਯ ਆਪੇ ਭੇਵ ਆਪੇ ਭਰਮ, ਆਪੇ ਭਧਾਨਕ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ। ਆਪੇ ਜੀਵਨ ਆਪੇ ਮਰਨ, ਆਪੇ ਮਰ ਮਰ ਜੀਵ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ। ਆਪੇ ਕਰਨੀ ਆਪੇ ਕਰਨ, ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਆਪ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ।

ਆਪੇ ਭਗਤ ਆਪੇ ਨੇਮ, ਆਪੇ ਸਾਚੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇਂਦਾ। ਆਪੇ ਅਗਨੀ ਆਪੇ ਹੇਮ, ਆਪੇ ਖਣਡ ਬਹਿ ਬਹਿ ਧਿਆਨ ਲਗਾਇਂਦਾ। ਆਪੇ ਬਾਨਰ ਆਪੇ ਬੈਨ, ਆਪੇ ਬਹਿ ਬਹਿ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਇਂਦਾ। ਆਪੇ ਸਾਗਰ ਆਪੇ ਸੈਨ, ਆਪੇ ਨਿੱਤ ਨਿੱਤ ਸੀਸ ਝੁਕਾਇਂਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦਰ ਘਰ ਸਾਚਾ ਆਪ ਸੁਹਾਇਂਦਾ।

ਆਪੇ ਭਗਤ ਆਪੇ ਦਾਤ, ਦਰ ਸਾਚੇ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ। ਆਪੇ ਮਜ਼ਹਬ ਆਪੇ ਜਾਤ, ਆਪੇ ਸ਼ਰਅ ਵਂਡ ਵੰਡਾਈਆ। ਆਪੇ ਖਣਡਾਂ ਬ੍ਰਹਮਣਡਾਂ ਵਸੇ ਕਾਧਨਾਤ, ਆਪੇ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਰਿਹਾ ਸਮਾਈਆ। ਆਪੇ ਘਟ ਘਟ ਵੇਖੇ ਮਾਰ ਝਾਤ, ਆਪੇ ਰੂਪ ਰੰਗ ਨਾ ਕੋਈ ਵਰਖਾਈਆ। ਆਪੇ ਖੇਲ ਕਰੇ ਬਹੁ ਬਿਧ ਭਾਂਤ, ਆਪੇ ਜੁਗ ਜੁਗ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ। ਆਪੇ ਬੈਠਾ ਰਹੇ ਇਕਾਂਤ, ਸਚ ਮਹਲਲੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਆਪੇ ਭਗਤਾਂ ਪੁਚ਼ੇ ਵਾਤ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ। ਆਪੇ ਜਾਣੇ ਪ੍ਰੰਤ ਪਾਠ, ਆਪੇ ਪਢ ਪਢ ਕਰੇ ਪਢਾਈਆ। ਆਪੇ ਤੀਰਥ ਆਪੇ ਤਾਟ, ਸਰ ਸਰੋਵਰ ਆਪ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਆਪੇ ਪਾਰ ਕਿਨਾਰਾ ਘਾਟ, ਆਪੇ ਪਤਣ ਸਚਚਾ ਮਾਹੀਆ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਮੁਕਕੇ ਵਾਟ, ਆਪਣਾ ਪਨਥ ਮੁਕਾਈਆ। ਸ਼ਬਦ ਵਿਛੈਣਾ ਸਾਚੀ ਖਾਟ, ਪੁਰਖ ਅਭਿਨਾਸ਼ੀ ਸੇਜ ਵਛਾਈਆ। ਦੀਪਕ ਜਗੇ ਇਕਕ ਲਲਾਟ, ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਡਗਮਗਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ।

ਆਪੇ ਭਗਤ ਆਪੇ ਰਸ, ਅਨਰਸ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਕਰਾਇਂਦਾ। ਆਪੇ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਆਸ, ਆਸਾ ਨਿਰਾਸਾ ਹੋ ਹੋ ਮੁਖ ਛੁਪਾਇਂਦਾ। ਆਪੇ ਪਵਣ ਆਪ ਸਵਾਸ, ਆਪੇ ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਬੂੜਾ ਬੁੜਾਇਂਦਾ। ਆਪੇ ਸ਼ਾਹੋ ਆਪ ਸ਼ਾਬਾਸ਼, ਆਪੇ ਸਹ ਸਹ ਫੁਕਸ ਮਨਾਇਂਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਬਲ ਆਪ ਧਰਾਇਂਦਾ। ਆਪਣਾ ਬਲ ਹਰਿ ਜੂ ਧਰ, ਲੋਕਮਾਤ ਵਡਯਾਈਆ। ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਜਾਏ ਹਰ, ਲੋਕਮਾਤ ਰਹਣ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਸੇਵਾ ਕਰ, ਅੰਤਮ ਮੁਖ ਛੁਪਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ।

ਬੇਪਰਵਾਹ ਖੇਲ ਖਲਾਯਾ, ਆਦਿ ਅਨਾਦੀ ਧਾਰ। ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਯਾ, ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਜੁਗ ਬੀਤੇ ਵਿਚਚ ਸੰਸਾਰ। ਵਿਣ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਸੇਵਾ ਲਾਯਾ, ਸ਼ਿਵ ਸ਼ਾਂਕਰ ਕਰੇ ਪਾਰ। ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ ਬੰਧਨ ਪਾਯਾ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਖੇਲ ਅਪਾਰ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਕਾਧਾ ਚੋਲਾ ਸਰਬ ਹੁਣਾਯਾ, ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਵਾਰੋ ਵਾਰ। ਧੁਰ ਫਰਮਾਣਾ ਢੋਲਾ ਇਕਕੋ ਗਾਧਾ, ਨਾਦ ਧੁਨ ਜੈਕਾਰ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਕਰੇ ਖੇਲ ਅਪਾਰ।

ਜੁਗ ਜੁਗ ਕਰੇ ਖੇਲ ਅਪਰ ਅਪਾਰ, ਅਪਰਥਰ ਆਪ ਕਰਾਈਆ। ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਲੈ ਅਵਤਾਰ,

जोती जोत करे रुशनाईआ। सतिजुग त्रेता द्वापर पार किनारा, अन्त नजर कोई ना आईआ। कलिजुग वरते विच्च संसारा, चार कुण्ट लए अंगढाईआ। धूआंधार होए अन्धयारा, अन्ध अन्धेर ना कोई मिटाईआ। जीव जंत रोवे जारो जारा, गिरयाजार सुणाईआ। चारों तरफ आए हारा, जित रूप ना कोई वटाईआ। हरि का मिले ना नाम अद्वारा, हरि की पौड़ी ना कोई चढाईआ। फङ्ग फङ्ग धक्के जीव गवारा, पढ़ पढ़ लिखत ना कोई मुकाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, आप आपणी रवेल आप कराईआ।

साचा रवेल श्री भगवान, आपणा आप कराइंदा। लक्ख चुरासी मार ध्यान, जीव जंत वेरव वरवाइंदा। गुरमुख विरला चतुर सुजान, पूरब जन्म संग निभाइंदा। अठे पहर करे ध्यान, प्रभ दर्शन राह तकाइंदा। कवण मेल मिलाए आण, जगत विछोडा पन्ध मुकाइंदा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, आप आपणा भेव रवुलाइंदा।

(१७ मध्यर २०१८ बिक्रमी करतार कौर बलवन्त कौर)

भगत भगवान साचा रंग, श्री भगवान आप चढाइंदा। लोआं पुरीआं ब्रह्मण्डां रवण्डां आपे लंघ, दो जहान वाली लोकमात फेरा पाइंदा। गीत सुहाग अगम्मी छन्द, निरगुण सरगुण आप जणाइंदा। नाता तोड़ बत्ती दन्द, आत्म अन्तर बूझ बुझाइंदा। सच सुहञ्जणी सेज पलघँ, घर घर विच्च आप वरवाइंदा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, हरिजन साचे वेरव वरवाइंदा।

भगत भगवान एको धार, आदि जुगादि रखाईआ। निरगुण सरगुण लए अवतार, हरिजन वेरवे चाई चाईआ। रोग सोग दर्द निवार, दर्दी दर्द वंडाईआ। एका देवे नाम खुमार, राम नाम पढाईआ। एका मन्दर दए वरवाल, घर मेले सच्चा माहीआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, हरिजन मेला सैहज सुबाईआ।

भगत भगवान इक्को वेस, आदि अन्त जणाइंदा। वसणहारा साचे देस, देस दसन्तर सोभा पाइंदा। निरगुण सरगुण लए वेरव, नेत्र नैण नैण खुलाइंदा। लेरवा जाणे रिरवी केश, गवरधन आपणे रंग रंगाइंदा। सेवक सेवा ब्रह्मा विष्ण महेश, साची सेवा इक्क जणाइंदा। भगत भगवन्त लिखणहारा लेरव, लेरवा आपणे हत्थ रखाइंदा। दाता दानी जोधा सूरबीर नर नरेश, शाह पातशाह नाऊँ धराइंदा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, आदि जुगादि जुगाँ जुगन्तर जन भगतां आप वडिआइंदा।

भगत भगवन्त एका ओट, आदि जुगादि रखाईआ। वसणहारा साचे कोट, सचरवण्ड दुआरा इक्क समझाईआ। कर प्रकाश निर्मल जोत, अन्ध अन्धेर गवाईआ। नाम नगारे

लाए चोट, अनहृद नादी नाद वजाईआ। जगत वासना कढे खोट, माया ममता मोह मिटाईआ। देवे नाम राम अतोट, अतुट भंडार इक्क वरवाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, भगत भगवन्त एका रंग वरवाईआ।

भगत भगवन्त इक्क मकान, एका घर वरवाइंदा। आदि जुगादि खेल महान, जुग जुग वेस वटाइंदा। दाता दानी वड मेहरवान, वस्त अमोलक आप वरताइंदा। सति सतिवादी सति निशान, सति पुरख निरँजण आप उठाइंदा। जन भगतां देवे इक्क ज्ञान, आत्म परमात्म मेल मिलाइंदा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, भगत भगवन्त एका घर बहाइंदा।

भगत भगवन्त साचा मेला, हरि हरि आप कराइंदा। वसणहारा धाम नवेला, लोकमात फेरा पाइंदा। जुगाँ जुगन्त सज्जण सुहेला, हरिजन साचे आप उठाइंदा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, भगत भगवन्त आप समझाइंदा।

भगत भगवन्त साचा राह, हरि सच सच जणाईआ। शब्दी शब्द शब्द सलाह, राम नाम पढाईआ। दीवा बाती इक्क जगा, जोत निरँजण करे रुशनाईआ। अमृत बूंद स्वांती दए पिआ, अगनी तत्त बुझाईआ। बोध अगाधी नाद वजा, धुन आत्मक करे सुणाईआ। दूई द्वैती पड़दा लाह, सति सरूप प्रगटाईआ। जूठ झूठ दए मिटा, सच सुच्च बंधन पाईआ। जात पात दए खपा, ऊँच नीच ना कोई रखाईआ। एका ब्रह्म दए दरसा, ईश जीव मेल मिलाईआ। जगत जगदीश होए सहा, सिर आपणा हत्थ टिकाईआ। भाणडा भरम भउ देवे भन्ना, कूड़ी क्रिया दए खपाईआ। एका रंग दए चढ़ा, उतर कदे ना जाईआ। एका अनन्द दए वरखा, अनन्द अनन्द अनन्द घर घर विच्च समाईआ। एका चन्द दए चढ़ा, अन्ध अन्धेर रहण ना पाईआ। एका छन्द दए सुणा, सोँह ढोला एका गाईआ। सतिजुग मार्ग दए वरखा, पुरख अबिनाशी वेख वरखाईआ। डुब्बदे पात्थर लए तरा, पाहन आपणा चरन छुहाईआ। राग नाद पन्थ दए मुका, इक्क इक्क अवाज लगाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, भगतन मेला चाई चाईआ।

भगतन मिले आप भगवान, जुग जुग दया कमाइंदा। सतिजुग त्रेता द्वापर कर कर पहचान, साचा संग निभाइंदा। देवणहारा धुर फरमाण, अकर्वर वकर्वर आप पढाइंदा। काया मन्दर वेख मकान, साचे मन्दर सोभा पाइंदा। तख्त निवासी वड मेहरवान, शाहो भूप फेरा पाइंदा। लेखा जाणे दो जहान, जीव जंत रंग रंगाइंदा। लकर्ख चुरासी देवणहारा दान, जीवण जुगत आपणे हत्थ रखाइंदा। खेले खेल श्री भगवान, हरि का भेव कोई ना पाइंदा। भगतां मेले आण, लोकमात वेस वटाइंदा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी जोत धर, आदि अन्त हरिजन साचे आपणे घर बहाइंदा।

भगत भगवान इक्को दर, दर दरवाजा आप खुलाईआ। भगत भगवान इक्को घर,

ਬਕ ਦੁਆਰਾ ਇਕਕ ਸੁਹਾਈਆ। ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਏਕਾ ਅਕਰਵਰ ਜਾਣ ਪਢ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਕਰੇ ਪਢਾਈਆ। ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਏਕਾ ਮਨਦਰ ਜਾਣ ਵੱਡ, ਸਚ ਮਹਲਲਾ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਇਕਕ ਦੂਜੇ ਦਾ ਲੱਡ ਲੈਣ ਫੱਡ, ਫਡਿਆ ਲੱਡ ਨਾ ਕੋਈ ਛੁਡਾਈਆ। ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਇਕਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਪੌੜੇ ਜਾਇਣ ਚੜ੍ਹ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਯ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ।

ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਇਕਕੋ ਮੰਗ, ਏਕਾ ਆਸ ਰਖਾਈਆ। ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਸਦਾ ਅਖਣਡ, ਖਣਡ ਰਖਣਡ ਨਾ ਕੋਈ ਕਰਾਈਆ। ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਿਚਚ ਬ੍ਰਹਮਣਡ, ਵਰਭੰਡ ਵਜ੍ਝੇ ਵਧਾਈਆ। ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਉਤਸ ਜੇਰਜ ਅੰਡ, ਉਤਸੁਜ ਸੇਤਜ ਮਾਣ ਰਖਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਯ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੀ ਭਗਤੀ ਆਪ ਸਮਯਾਈਆ।

ਸਾਚੀ ਭਗਤੀ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਆਪ ਸਮਯਾਇਂਦਾ। ਚਰਨ ਸਰਨ ਸਰਨ ਚਰਨ ਹਰਿ ਧਿਆਨ, ਦੂਜਾ ਇ਷ਟ ਨਾ ਕੋਈ ਵਰਖਾਇਂਦਾ। ਅਨੱਤਰ ਆਤਮ ਆਤਮ ਅਨੱਤਰ ਇਕਕ ਜਾਨ, ਏਕਾ ਘਰ ਵਰਖਾਇਂਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਯ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦ੍ਰਾਪਰ ਭਗਤ ਭਗਵਨਤ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਕਰਾਇਂਦਾ।

ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦ੍ਰਾਪਰ ਉਤਰਥਾ ਪਾਰ, ਥਿਰ ਮਾਤ ਰਹਣ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਭਗਤ ਭਗਵਨਤ ਦਏ ਅਧਾਰ, ਏਕਾ ਬੂੜਾ ਬੁਯਾਈਆ। ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਵਿਚਚ ਸੰਸਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਖੇਲ ਖਿਲਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਅਨੱਤਮ ਆਈ ਵਾਰ, ਗੁਰ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਕਹਿ ਕਹਿ ਗਏ ਪੁਕਾਰ, ਪੁਰਖ ਅਭਿਨਾਸ਼ੀ ਏਕਾ ਓਟ ਰਖਾਈਆ। ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਵੇ ਨਿਹਕਲਂਕ ਬਲੀ ਬਲਵਾਨ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਖੀ ਜਾਮਾ ਧਾਰ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਵਰਨ ਗੋਤ ਤੇ ਵਰਸੇ ਬਾਹਰ, ਰੂਪ ਰੰਗ ਰੇਖ ਨਾ ਕੋਈ ਵਿਚਚ ਸੰਸਾਰ, ਅਕਲ ਕਲ ਆਪ ਅਖਵਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਯ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ।

ਨਿਰਗੁਣ ਵੇਸ ਆਪੇ ਧਰ, ਧਰ ਧਰਨੀ ਆਪ ਸੁਹਾਇਂਦਾ। ਭਗਤ ਭਗਵਨਤ ਲਏ ਫੱਡ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਵਿਛੜੇ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇਂਦਾ। ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਨਾਰੀ ਨਰ, ਨਰ ਨਰਾਧਣ ਖੇਲ ਕਰਾਇਂਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਯ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਭਗਤਨ ਦੇਵੇ ਇਕਕੋ ਦਾਤ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਯ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਵਸਤ ਇਕਕ ਸਮਯਾਇਂਦਾ।

ਸਾਚੀ ਵਸਤ ਭਗਤਨ ਦਾਤ, ਹਰਿ ਭਗਵਨ ਆਪ ਜਣਾਈਆ। ਸੋਹੌਂ ਅਕਰਵਰ ਸਤਿਜੁਗ ਗਾਥ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੱਜਣ ਕਰੇ ਪਢਾਈਆ। ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਚੁਕਕੇ ਮਸ਼ਕ ਮਾਥ, ਪੂਰਬ ਲੇਖਾ ਰਹਣ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਦੇਵੇ ਸਾਥ, ਏਥੇ ਓਥੇ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ। ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਾ ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਨਾਥ, ਤੈ ਤੈ ਮਾਯਾ ਫੰਦ ਕਟਾਈਆ। ਧਰ ਧਰ ਵੇਰਖੇ ਹਰਿ ਰਘੁਨਾਥ, ਰਘੁਪਤ ਆਪਣੀ ਦਿਆ ਕਮਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਯ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਲਿਜੁਗ ਤੇਰੀ ਅਨੱਤਮ ਵਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਆਪ ਉਠਾਈਆ।

ਭਗਤ ਭਗਵਨਤ ਇਕਕ ਭਰਵਾਸਾ, ਏਕਾ ਓਟ ਜਣਾਇਂਦਾ। ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਦਾਸੀ ਦਾਸਾ, ਬਣ

ਸੇਵਕ ਸੇਵ ਕਮਾਇਂਦਾ। ਕਾਧਾ ਮਨਦਰ ਪਾਵੇ ਰਾਸਾ, ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਨਾਚ ਨਚਾਇਂਦਾ। ਹਰਿ ਭਗਤ ਹਰਿ ਦਰਸ਼ਨ ਪਿਆਸਾ, ਦੇ ਦਰਸ ਤੁਰਖਾ ਬੁੜਾਇਂਦਾ। ਆਦਿ ਅੱਤ ਨਾ ਹੋਏ ਵਿਨਾਸਾ, ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇਂਦਾ। ਕਲਿਜੁਗ ਅੱਤਮ ਵੇਰਖਣ ਆਧਾ ਆਪ ਤਮਾਸਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਸ੍ਰੂਪ ਧਰਾਇਂਦਾ। ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ ਤੋਲਣਹਾਰਾ ਤੋਲਾ ਮਾਸਾ, ਰਤੀ ਰਤ ਰਤ ਨਾ ਕੋਈ ਜਣਾਇਂਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੁਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਹਰਿਜਨ ਮੇਲੇ ਆਪਣੇ ਧਰ, ਭਗਵਨ ਸਾਚਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇਂਦਾ।

ਸਾਚਾ ਮੇਲਾ ਭਗਤ ਭਗਵਨਤ, ਸਾਚੇ ਘਰ ਵਜ੍ਜੇ ਵਧਾਈਆ। ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਜੀਵ ਜਾਂਤ, ਘਟ ਘਟ ਰਿਹਾ ਸਮਾਈਆ। ਜਿਸ ਜਨ ਬਣਾਏ ਸਾਚੀ ਬਣਤ, ਤਿਸ ਆਪਣੀ ਬੂੜੀ ਬੁੜਾਈਆ। ਗੁਰਮੁਖ ਵੇਰਖੇ ਵਿਰਲਾ ਸੱਤ, ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ। ਨਾਤਾ ਜੋੜ ਨਾਰ ਕਨਤ, ਕਨਤ ਕਨਤੂਹਲ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ। ਕਾਧਾ ਚੌਲੀ ਚਾਢੇ ਰੰਗ ਬਸਨਤ, ਉਤਰ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ। ਰਸਨਾ ਜਿਛਾ ਮਣੀਆ ਮਤ, ਸੋਹੱ ਅਕਰਵਰ ਕਰੇ ਪਢਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੁਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਲਿਜੁਗ ਤੇਰੀ ਅੱਤਮ ਵਰ, ਭਗਤ ਭਗਵਨਤ ਏਕਾ ਦਰ ਵਜ੍ਜੇ ਵਧਾਈਆ।

ਏਕਾ ਦਰ ਵਜ੍ਜੇ ਵਾਜਾ, ਹਰਿ ਹਰਿ ਆਪ ਵਜਾਇਂਦਾ। ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਾ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜਾ, ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣੇ ਗਲੇ ਲਗਾਇਂਦਾ। ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ ਸਾਜਣ ਸਾਜਾ, ਘਟ ਘਟ ਵੇਰਖ ਵਰਖਾਇਂਦਾ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇਵੇ ਨਾਮ ਦਾਤਾ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਆਪ ਵਰਤਾਇਂਦਾ। ਅੰਦਰ ਬਹਿ ਬਹਿ ਗਾਏ ਗਾਥਾ, ਅਕਰਵਰ ਵਕਰਵਰ ਆਪ ਪਢਾਇਂਦਾ। ਸਰਬ ਕਲ ਆਪੇ ਸਮਰਾਥਾ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੱਜਣ ਵੇਸ ਵਟਾਇਂਦਾ। ਜਨਮ ਜਨਮ ਦਾ ਪੂਰਾ ਕਰੇ ਘਾਟਾ, ਜਿਸ ਜਨ ਆਪਣਾ ਦਰਸ ਕਰਾਇਂਦਾ। ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਚੁਕਕੇ ਤੀਰਥ ਤਾਟਾ, ਸਰ ਸਰੋਵਰ ਇਕਕ ਨੁਹਾਇਂਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੁਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਭਗਤ ਭਗਵਨਤ ਆਪ ਤਰਾਇਂਦਾ।

ਭਗਤ ਭਗਵਨਤ ਇਕਕੋ ਮਾਣ, ਏਕਾ ਮਿਲੇ ਵਡਧਾਈਆ। ਭਗਤ ਭਗਵਨਤ ਇਕਕ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਏਕਾ ਤੀਰ ਚਲਾਈਆ। ਭਗਤ ਭਗਵਨਤ ਇਕਕ ਜ਼ਾਨ, ਏਕਾ ਕਰੇ ਪਢਾਈਆ। ਭਗਤ ਭਗਵਨਤ ਇਕਕ ਮਕਾਨ, ਏਕਾ ਘਰ ਭੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਭਗਤ ਭਗਵਨਤ ਇਕਕ ਵਿਧਾਨ, ਸਾਚਾ ਸਾਰਗ ਜਗਤ ਵਰਖਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੁਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਸਦਾ ਸਲਾਹੀਆ।

ਹਰਿਜਨ ਵਡਿਆਈ ਭਗਤੀ ਭਗਤ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਦਿਆ ਕਮਾਇਂਦਾ। ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਬੁੰਦ ਰਕਤ, ਹੱਡ ਮਾਸ ਨਾਡੀ ਚਮਲ ਵੇਰਖ ਵਰਖਾਇਂਦਾ। ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈ ਵਿਚਵ ਜਗਤ, ਜੀਵਣ ਜੁਗਤ ਆਪ ਸਮਝਾਇਂਦਾ। ਆਪਣੇ ਮੇਲਣ ਦਾ ਆਪੇ ਜਾਣੇ ਵਕਤ, ਵੇਦ ਕਤੇਬ ਭੇਵ ਨਾ ਆਇਂਦਾ। ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਜਿਸ ਦੇਵੇ ਦਰਸ, ਜਗਤ ਤੁਸਨਾ ਭੁਕਖ ਗਵਾਇਂਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੁਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲਂਕ ਨਰਾਧਨ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਭਗਤਾਂ ਦੇਵੇ ਇਕਕ ਜ਼ਾਨ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਆਤਮ ਏਕਾ ਰੰਗ ਵਰਖਾਇਂਦਾ। (੨੧ ਮਾਘ ੨੦੧੮ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਦੇਵੀ ਸਿੱਧ)

भगतां करे सदा प्यार, हरि भगवन बेपरवाहीआ। भगतां देवे नाम अधार, हरि भगवन दया कमाईआ। भगतां देवे सच शिंगार, हरि भगवन शहनशाहीआ। भगतां देवे इक्क आधार, हरि भगवन चरन सरन सरनाईआ। भगतां देवे इक्क खुमार, हरि भगवन अमृत जाम पिआईआ। भगतां देवे इक्क जैकार, हरि भगवन साचा सोहला सुणाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, आदि जुगादि जन भगतां सेव कमाईआ।

भगवन मेला एकंकार, भगवन आपणा आप कराइंदा। भगतन सेज दए सवार, हरि भगवन वेरव वरवाइंदा। भगतन वरवाए सच विहार, विवहारी खेल कराइंदा। जुगाँ जुगन्तर लए अवतार, निर्धन सरधन मेल मिलाइंदा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, भगतन आपणा संग निभाइंदा।

भगतन सोहे साचा बंक, बंक दुआरी आप सुहाईआ। नाता तोङ जीव जंत, हरिजन आपणे संग मिलाईआ। गढ़ तोङ हउमे हंगत, हँ ब्रह्म बूझ बुझाईआ। आत्म अन्तर साचा मंत, सो पुररव निरँजण इक्क समझाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवे भगत माण वडयाईआ।

भगत वड्डिआई विच्च जग, जीवण दाता आप रखाइंदा। दरस दिरवाए उपर शाह रग, नेत्र नैण इक्क खुलाइंदा। त्रैगुण माया बुझे अग्ग, रजो तमो सतो ना कोई तपाइंदा। सच नगारा जाए वज्ज, त्रैकाल दरसी आप वजाइंदा। पार किनारा करे हृद, अद्विचिकार ना कोई डुबाइंदा। भगत भगवन्त साची यद, साचा बंस बणाइंदा। आदि अन्त दर दुआरे सद्ब, साचा मेल मिलाइंदा। भगत प्यार जए वज्ज, एका बंधन पाइंदा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, भगत सुहेला इक्क अकेला, जुग जुग खेल कराइंदा।

जुग जुग खेल पारब्रह्म, आपणा आप कराईआ। ना मरे ना पए जम्म, निरगुण सरगुण वेस वटाईआ। दो जहानां जाणे कम्म, लक्ख चुरासी भेव चुकाईआ। लेरवा जाणे दमां दम, पवण सवास रिहा समाईआ। भगतां बेड़ा आप बन्न, हरिजू आपणे कंध उठाईआ। राए धर्म ना देवे डंन, वेले अन्त ना कोई सजाईआ। एका राग सुणाए कन्न, जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, भगतन वेरवे थाउँ थाईआ।

भगतन वेरवे थान थनंतर, दो जहानां फोल फुलाइंदा। भेव चुकाए गगन गगनंतर, गगन मण्डल सोभा पाइंदा। सर्ब जीआं बिध जाणे अन्तर, घट घट आपणा आसण लाइंदा। जुग जुग जणाए आपणा मंतर, गुर पीर अवतार आप पढ़ाइंदा। आदि जुगादि सदा सुतंतर, सति सतिवादी खेल कराइंदा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, हरिजन साचे आप उठाइंदा।

हरिजन सच्चा इक्को मीत, दूसर संग ना कोई रखाईआ। जगत जुग अवल्लङ्घी

रीत, जुग करता आप चलाईआ। लकरव चुरासी परखणहारा नीत, दिवस रैण रैण दिवस आपणी सेव कमाईआ। भगतन मेला घर अनडीठ, अनडिठङ्गा धाम वरवाईआ। अटू पहर वसे चीत, चित वित ठगोरी कोई ना पाईआ। चरन सरन सच प्रीत, प्रीतीवान इक्क सिखाईआ। आदि अन्त रहे अतीत, त्रैगुण विच्च कदे ना आईआ। लेखा जाणे हस्त कीट, घट घट रिहा समाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, भगतन मेला साचे घर, गृह मन्दर सोभा पाईआ।

भगतन मेला भगतन अंदर, काया बंक सुहाइंदा। लेखा जाणे ढूंधी कंदर, काया भवरी फोल फुलाइंदा। वासना मेटे मनुआ बन्दर, आसा र्तिसना नाल बंधाइंदा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, हरिजन आपणी दया कमाइंदा।

हरिजन नाता तुटे मोह, ममता लोकमात रहण ना पाईआ। जगत विकारा देवे कोह, नाम छुरी इक्क चलाईआ। भेव खुलाए सोहँ सो, आत्म परमात्म पङ्गदा लाहीआ। अमृत आत्म देवे चोअ, निझार झिरना आप झिराईआ। जोत निरँजण करे लोअ, अन्ध अन्धेर मिटाईआ। हरि का नाम ढोआ ढोअ, हरि जू झोली आप भराईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, गृह मन्दर भाग लगाईआ।

गृह मन्दर लगे भाग, काया बंक सुहाइंदा। बन्द किवाड़ी खुले ताक, बजर कपाटी तोड़ तुङ्गाइंदा। निर्मल जोत जगे चिराग, दीवा बाती ना कोई रखाइंदा। शब्द अनादी वज्जे नाद, अनहद राग अलाइंदा। आत्म उपजे इक्क वैराग, वैरागी रूप आप अखवाइंदा। जगत तृस्ना दए त्याग, त्यागी आपणा रंग रंगाइंदा। सुरत सवाणी जाए जाग, शब्द हाणी मेल मिलाइंदा। आपणे हत्थ पकड़े वाग, जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, हरिजन साचे बंक सुहाइंदा।

बंक सोहे बंक दुआर, टेडी बंक पार कराईआ। गृह मन्दर अंदर होए उजिआर, नूर नूराना नूर रुशनाईआ। नाद धुन धुन जैकार, शब्दी शब्द शब्द शनवाईआ। साची सरवीआं मंगलाचार, गीत गोबिन्द अलाहीआ। वाह वा सतिगुर वज्जे सितार, बिन तन्दी तार हिलाईआ। एका नाद एकओअंकार, ओअंकारा रूप वटाईआ। खेले खेल अगम्म अपार, अलकरव अगोचर बेपरवाहीआ। भगतां पैज आप सवार, भगत वछल नाउँ धराईआ। जुग जुग लोकमात लए अवतार, लेखा जाणे थाउँ थाईआ। कलिजुग अन्तम खेल अपार, निराकार आप कराईआ। सन्त सुहेले गुरु गुर चेले वेखे विगसे वेखणहार, अकरव प्रतकरव आप खुलाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, भगतन मीता इक्क अतीता ठांडा सीता पतित पुनीता साची रीता आप चलाईआ।

साची रीता दो जहान, दो जहानां वाली आप चलाइंदा। विष्ण ब्रह्मा शिव दए ज्ञान, एका गुण समझाइंदा। लकरव चुरासी जीव जंत साध सन्त वेखे मार ध्यान, आत्म अन्तर

बूझ बुझाईंदा । नौं खण्ड सत दीप ब्रह्मण्ड खण्ड वरवाए निशान, सच निशाना इक्क झुलाईंदा । शास्त्र सिमरत वेद पुरान लेरवा जाणे अञ्जील कुरान, खाणी बाणी भेव चुकाईंदा । पीर पैगगबर गुर अवतार लेरवा जाण श्री भगवान, पूरब लहणा झोली पाईंदा । भगतां देवे आत्म दान, साचे सन्तां मिले आण, गुरमुख वेरवे बाल अजाण, गुरसिरवां बख्शे चरन ध्यान, सरन चरन सची सरनाईआ । दाता दानी नौजवान, देवणहारा जीव जहान, आदि अन्त श्री भगवन्त जुग जुग साची भिछ्या एका एक वरताईआ । जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, भगतन मेला साचे घर, गृह मन्दर आप सुहाईआ ।

गृह मन्दर वेरवे काया तन, त्रैगुण माया बंधन रखाईआ । बुद्धि मत वेरवे मन, मन मनसा खेल कराईआ । जोत निरँजण चढे चन्न, चन्द चन्द शरमाईआ । पंचम पंच बेड़ा बन्न, रवेट खेटा सिरव जणाईआ । वस्त अमोलक नाम धन, सच रखजीना विच्च रखाईआ । दिस ना आए नेत्र अन्न, भरमे भुल्ली सर्ब लुकाईआ । काम क्रोध लोभ मोह हँकार देवे डंन, डौरू डंका इक्क वजाईआ । जन भगतां किरपा कर श्री भगवन, आपणी बूझ बुझाईआ । एका राग सुणाए कन्न, छत्ती राग भेव ना राईआ । जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, हरिजन मेले आपणे दर, दर मन्दर इक्क सुहाईआ ।

दर मन्दर सदा सुहौणा, हरि साचा आप सुहाईआ । भगत भगवन्त गीत इक्को गावणा, एका करे पढाईआ । निरगुण सरगुण पकडे दामना, दामनगीर सच्चा शहनशाहीआ । एथे ओथे होए जामना, साची जामनी आप निभाईआ । अन्तम अन्त पूरी करे भावना, भावी काल नेड़ ना आईआ । सोहँ सो साचा ढोला गावणा, आत्म परमात्म होए सहाईआ । परम पुरख एका पावणा, अमरापद इक्क वरवाईआ । जोती जोत जोत मिलावणा, भगत भगवन्त एका रंग वरवाईआ । कलिजुग अन्तम बेड़ा पार करावणा, जिस जन साचे बेड़े लए चढाईआ । महाराज शेर सिँघ विष्णुं भगवान फड़ाए दामना, फड़िआ पल्लू छुट्ठ ना जाईआ ।

भगत कहे प्रभ सर्वग, हरि एका एक बूझ बुझा । कलिजुग अन्तम लग्गी अग्ग, चार वरन रिहा कुरला । कोई सहाई दिसे ना जग, वेरख्या थाउँ थां । मेरी रक्खे ना कोई लज, अन्तम पकडे ना कोई बांह । पड़दा सके ना कोई कज्ज, सारे बैठे करके नांह । कूड़ नगारा रिहा वज्ज, जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, एका बख्शणी सच सरना ।

भगत कहे दस्स भगवान, कलिजुग कूके दए दुहाईआ । चारों कुण्ट होई वैरान, रुत्त बसन्त ना कोई वरवाईआ । रसना जिहा सारे गाण, आत्म परमात्म ना कोई मिलाईआ । जीव जंत होए हैरान, साध सन्त देण गवाहीआ । कलिजुग जोधा वड बलवान, सभ दे माण रिहा गवाईआ । घर घर पंच विकार होया प्रधान, सच प्रधानगी इक्क समझाईआ । अंदर बहि बहि खेल करे शैतान, शरीअत नाल लड़ाईआ । तेरी कोई ना मने आण, गुर अवतार गए समझाईआ । पीर पैगगबर होए बेपहचान, नूर जहूर ना कोई दरसाईआ । जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, एका देणा साचा वर, किस बिध मिले तेरी सरनाईआ ।

भगत कहे सुण भगवन्त, मेरी इक क अरदास। लकरव चुरासी जीव जंत, कलिजुग
अन्त होई निरास। कोई ना दिसे साचा सन्त, सच वस्त किसे ना पास। कलिजुग माया
पाई बेअन्त, ना कोई करे बन्द खुलास। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर,
एका बख्श सच धरवास।

सच धरवास दे निरँकार, हरि भगत मंग मंगाईआ। तेरा खेल पृथमी अकाश,
गगन मण्डल तेरी रुशनाईआ। रव सस तेरा प्रकाश, नूर नूर नूर समाईआ। गुर अवतार
तेरे दास, पीर पैगगबर सेव कमाईआ। तूं शहनशाह शाह पातशाह शाहो शबास, सचरवण्ड
साचे तखत आसण लाईआ। आदि जुगादि जुगा जुगन्तर लकरव चुरासी तेरी रास, जीव
जंत साध सन्त आत्म परमात्म गोपी काहन नाच नचाईआ। घट घट अंदर तेरा वास, रूप
रंग रेख नजर कोई ना आईआ। कर किरपा रकरव आपणे पास, विछड़ कदे ना जाईआ।
जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, आपणा भेव आप चुकाईआ।

साचे भगत सुण ला मीत, हरि साचा सच जणाइंदा। कलिजुग अन्त खेल अनडीठ,
अनभव आपणी धार चलाइंदा। निरगुण चलाए आपणी रीत, सरगुण रूप ना कोई वरवाइंदा।
लकरव चुरासी पररवे नीत, जीव जंत वेरव वरवाइंदा। लेरवा जाणे मन्दर मसीत, शिवदुआले
मट्ठ फोल फुलाइंदा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, आपणा भेव आप
जणाइंदा।

साचे भगत रकरव उडीक, हरि इकको इकक जणाईआ। वेद व्यासा लिख के गिआ
तारीक, एका गुण समझाईआ। ईसा कह के गिआ लाशरीक, मेरा खुदावंद आए चाई चाईआ।
मुहम्मद रकरवी इकक प्रीत, सिर अमामा फेरा पाईआ। निरगुण नानक कहे हरि नजीक, नेरन
नेरा खेल कराईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, आपणा गुण रिहा
समझाईआ।

साचा गुण सुण लै बाल, सति पुररव निरँजण आप जणाइंदा। कलिजुग अन्तम खेल
कमाल, कमला रमला आप कराइंदा। गोबिन्द सूरा वेरवे लाल, लाल अनमुलडा गोद बहाइंदा।
निरगुण सरगुण बण दलाल, लोकमात वेस वटाइंदा। सम्बल वेरवे धाम निराल, निहचल
महल्ल बणाइंदा। महांबली उतरे आण, नानक लेरवा पूर कराइंदा। जोधा सूरबीर बली
बलवान, बल आपणा आप प्रगटाइंदा। सति उठाए इकक निशान, दो जहानां आप झुलाइंदा।
जन भगतां वेरवे आपे आण, जन्म जन्म दा पन्थ मुकाइंदा। जोती जोत सरूप हरि, आप
आपणी किरपा कर, आपणा भेव आप चुकाइंदा।

आपणा भेव देवे दस्स, हरि वड्हा वड वडयाईआ। प्रगट होवे पुररव समरथ, निहकलंका
नाउँ रखाईआ। हरिजन साचे लए रकरव, लकरव चुरासी वेरव वरवाईआ। मेहरवान मेहरवान
मेहरवान कर किरपा करे वकरव, सिर आपणा हत्थ टिकाईआ। एथे गावे आपणा जस,

ਓਥੇ ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਯਾਈਆ। ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਾ ਹਸ਼ਸ ਹਸ਼ਸ, ਸੋਹੱ ਹੱਸਾ ਮਾਣਕ ਮੋਤੀ ਚੋਗ ਚੁਗਾਈਆ। ਤੀਰ ਨਿਰਾਲਾ ਮਾਰੇ ਕਸ, ਅਣਧਾਲਾ ਆਪ ਚਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਆਪ ਚੁਕਾਈਆ।

ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਦੇਵੇ ਚੁਕਕ, ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਚੁਕਾਇੰਦਾ। ਦਰਸ ਵਰਖਾਏ ਜੋ ਬੈਠਾ ਲੁਕ, ਰੂਪ ਅਨੂਪ ਧਰਾਇੰਦਾ। ਨਿਰਗੁਣ ਸ਼ੇਰ ਪਏ ਬੁਕਕ, ਸਿੱਘ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਵਰਖਾਇੰਦਾ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਉਪਰ ਜਾਏ ਤੁਠ, ਮੇਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕਕ ਟਿਕਾਇੰਦਾ। ਅਮ੃ਤ ਜਾਮ ਪਿਆਏ ਘੁਟ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਦਿਆ ਕਮਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣੇ ਮਿਲਣ ਦੀ ਬਿਧੀ ਆਪਣੇ ਹਤਥ ਰਖਾਇੰਦਾ।

ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਮੇਲਾ ਹਤਥ, ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਰਖਾਇੰਦਾ। ਜੁਗ ਜੁਗ ਖੇਲ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਭੇਵ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ। ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ ਪਾ ਨਤਥ, ਬ੍ਰਹਮਣਡ ਰਖਣਡ ਨਾਚ ਨਚਾਇੰਦਾ। ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਅਟੂ ਸਠ, ਤੀਰਥ ਤਵੂ ਫੋਲ ਫੁਲਾਇੰਦਾ। ਵਸਣਹਾਰਾ ਘਟ ਘਟ, ਗ੍ਰਹ ਗ੍ਰਹ ਸੇਜ ਸੁਹਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਲਟ ਲਟ, ਨੂਰ ਨੂਰਾਨਾ ਭਗਮਗਾਇੰਦਾ। ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਕਟ ਕਟ, ਸੁਚਵ ਸੰਜਮ ਇਕਕ ਜਣਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਆਪ ਮਿਲਾਇੰਦਾ।

ਹਰਿਜਨ ਮੇਲਾ ਅੜਤ ਕਲ, ਕਲ ਕਾਤੀ ਰਹਣ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਵਡ ਪ੍ਰਬਲ, ਬਲ ਆਪਣਾ ਆਪ ਵਰਖਾਈਆ। ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ ਅਛਲ ਅਛਲਲ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਲਏ ਤਠਾਈਆ। ਆਤਮ ਸਿੱਧਾਸਣ ਏਕਾ ਮਲ, ਸਾਚੀ ਸੇਜਾ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਸ਼ਬਦ ਸੰਦੇਸਾ ਏਕਾ ਘਲਲ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚਚ ਲਏ ਜਗਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਆਪੇ ਰਲ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਸਮਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਭਗਤਨ ਮੇਲਾ ਏਕਾ ਘਰ, ਘਰ ਮਨਦਰ ਇਕਕ ਵਰਖਾਈਆ।

ਇਕਕੋ ਘਰ ਸੋਭਾਵਨਤ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਸੁਹਾਯਾ। ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਜੁਗਾਂ ਜੁਗਨਤ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਵੇਸ ਵਟਾਯਾ। ਹਰਿਜਨ ਮੇਲਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਨਤ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਸੋਭਾ ਪਾਯਾ। ਕਲਿਜੁਗ ਅੜਤ ਬਣਾਈ ਬਣਤ, ਬਸਨ ਬਨਵਾਰੀ ਆਪਣੀ ਦਿਆ ਕਮਾਯਾ। ਏਕਾ ਨਾਮ ਮਣੀਆ ਮੰਤ, ਮਨ ਕਾ ਮਣਕਾ ਦਏ ਭਵਾਯਾ। ਕਰੇ ਖੇਲ ਵਾਸੀ ਪੁਰੀ ਘਨਕ, ਘਨਈਆ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਧਰਾਯਾ। ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਰਤੀ ਵਰੇ ਜਿਉੱ ਸੀਤਾ ਸਪੁਤਰੀ ਜਨਕ, ਜਾਨਕੀ ਆਪਣੇ ਅੰਗ ਲਗਾਯਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਭਗਤਨ ਮੇਲਾ ਸਾਚੇ ਦਰ, ਦਰ ਮਨਦਰ ਆਪ ਬਣਾਯਾ।

ਦਰ ਮਨਦਰ ਕੇਰਵੇ ਕਾਧਾ ਗੜ੍ਹ, ਪੰਜ ਤਤਤ ਵਡਯਾਈਆ। ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਅੰਦਰ ਵੜ, ਆਪਣਾ ਪਨਥ ਸੁਕਾਈਆ। ਸਾਚੇ ਪੌੜੇ ਜਾਏ ਚੜ੍ਹ, ਔਦਾਂ ਜਾਂਦਾ ਦਿਸ ਨਾ ਆਈਆ। ਨਿਸ਼ਅਕਰਵਰ ਆਰਵਰ ਆਪੇ ਪਢ, ਕਰੇ ਸਚ ਪਢਾਈਆ। ਦਰਸ ਦਿਖਾਏ ਅਗੇ ਖੜ, ਸਵਚ਼ ਸਰੂਪੀ ਰੂਪ ਧਰਾਈਆ। ਸੜਤ ਸੁਹੇਲੇ ਆਪੇ ਫੜ, ਫੜ ਫੜ ਬੰਧਨ ਪਾਈਆ। ਨਾ ਜਨ੍ਮੇ ਨਾ ਜਾਏ ਮਰ, ਭਗਤ ਭਗਵਨਤ ਸਦਾ ਸਦਾ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਰਖਾਈਆ। ਨਿਰਭਉ ਚੁਕਾਏ ਭਯ ਡਰ, ਭਯਾਨਕ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਈ ਜਣਾਈਆ। ਚਰਨ ਸਰੋਵਰ ਨੁਹਾਏ ਸਾਚੇ ਸਰ, ਸਰ ਆਤਮ ਇਕਕ ਵਰਖਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਉਪਰ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਿਰਪਾ ਨਿਧ ਗਹਰ ਗੁਣ ਸਾਗਰ, ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਪਾਰ ਕਰਾਈਆ। ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਜਿਸ ਜਨ ਕਰਮ ਕਰੇ ਤਜਾਗਰ, ਤਿਸ ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਕੋਈ ਰਹਣ ਨਾ ਪਾਈਆ।

(੨੧ ਮਾਘ ੨੦੧੮ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਰਾਜਿੰਦਰ ਸਿੱਘ)

ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਮੇਲਾ ਜਗ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੱਜਣ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ। ਸਨਤ ਸੁਹੇਲੇ ਸਾਚੇ ਲਭਮ, ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੱਜਣ ਖੇਲ ਵਰਖਾਇੰਦਾ। ਗੁਰਮੁਖ ਸਾਜਣ ਪਿਆਏ ਅਮ੃ਤ ਜਾਮ ਮਦਿ, ਰਸ ਰਸੀਆ ਇਕਕ ਵਰਖਾਇੰਦਾ। ਗੁਰਸਿਰਖ ਪਾਰੇ ਕਰ ਕਰ ਅੜ੍ਹ, ਨਾਮ ਭੋਈ ਬੰਧਨ ਪਾਇੰਦਾ। ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਗੜ੍ਹ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਆਪ ਵਰਖਾਇੰਦਾ। ਜਨਮ ਕਰਮ ਦੀ ਤੋਡ ਹਣ੍ਹ, ਆਪਣੇ ਘਰ ਬਹਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੀਨਨ ਆਪਣੀ ਦਿਆ ਕਮਾਇੰਦਾ।

ਭਗਤ ਭਗਵਨਤ ਸਚ ਸਂਦੇਸਾ, ਏਕਾ ਏਕ ਜਣਾਈਆ। ਸਨਤ ਸਾਜਨ ਆਪੇ ਵੇਰਵਾ, ਲੋਚਣ ਨੈਣ ਨੈਣ ਖੁਲਾਈਆ। ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਮੇਟੇ ਪਿਛਲੀ ਰੇਰਵਾ, ਅਗਲਾ ਪਨਥ ਵਰਖਾਈਆ। ਗੁਰਸਿਰਖਾਂ ਮੇਲੇ ਸਾਚੇ ਦੇਸਾ, ਘਰ ਮਨਦਰ ਵਜੜੇ ਵਧਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ।

ਭਗਤ ਭਗਵਨਤ ਹੋਏ ਅਧੀਨ, ਏਕਾ ਦੂਆ ਭੇਵ ਚੁਕਾਯਾ। ਸਨਤਾਂ ਲੇਰਵਾ ਚੁਕਿਕਾ ਲੋਕ ਤੀਨ, ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਯਾ। ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਹਿਰਦਾ ਠਾਂਡਾ ਸੀਨ, ਸਾਂਤਕ ਸਤਿ ਸਤਿ ਕਰਾਯਾ। ਗੁਰਸਿਰਖ ਰਸਨਾ ਜਿਛਾ ਰਹੇ ਚੀਨ, ਨਿਮਰਖ ਨਿਮਰਖ ਗੁਣ ਗਾਯਾ। ਦਾਤਾ ਦਾਨੀ ਵਡ ਪਰਬੀਨ, ਮੇਹਰਵਾਨ ਦਿਆ ਕਮਾਯਾ। ਲੇਰਵਾ ਜਾਣੇ ਜਿਉ ਜਲ ਮੀਨ, ਜਲ ਮੀਨ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਚਲਾਯਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦਰ ਘਰ ਸਾਚਾ ਆਪ ਸੁਹਾਯਾ।

ਭਗਤ ਭਗਵਨਤ ਇਕਕੋ ਘਾਟ, ਹਰਿ ਸਾਚਾ ਸਚ ਰਖਾਇੰਦਾ। ਸਨਤਨ ਮੇਟੇ ਦੂਰ ਦੁਰਾਡੀ ਵਾਟ, ਆਪਣਾ ਪਨਥ ਮੁਕਾਇੰਦਾ। ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਦੇਵੇ ਇਕਕੋ ਦਾਤ, ਸਾਚੀ ਵਰਤ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ। ਗੁਰਸਿਰਖਾਂ ਜੋੜੇ ਸਾਚਾ ਨਾਤ, ਨਾਤਾ ਬਿਧਾਤਾ ਇਕਕ ਬੰਧਾਇੰਦਾ। ਕਲਿਜੁਗ ਮੇਟ ਅਨਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚਾ ਚੰਦ ਵਰਖਾਇੰਦਾ। ਸ਼ਬਦ ਅਗਸ਼ੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗਾਥ, ਚਾਰ ਵਰਨ ਪਢਾਇੰਦਾ। ਅਠਾਰਾਂ ਬਰਨ ਦੇਵੇ ਸਾਥ, ਨਵ ਨੌਂ ਫੇਰਾ ਪਾਇੰਦਾ। ਚਾਰ ਚਾਰ ਮੇਲਾ ਕਮਲਾਪਾਤ, ਦਹਿ ਦਿਸਾ ਵੱਡ ਵੱਡਾਇੰਦਾ। ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਚਲਾਏ ਰਾਥ, ਬਣ ਰਥਵਾਹੀ ਸੇਵ ਕਮਾਇੰਦਾ। ਵਸਣਹਾਰਾ ਇਕਕ ਇਕਾਂਤ, ਅਕਲ ਕਲਾ ਰੂਪ ਵਟਾਇੰਦਾ। ਗੁਰਮੁਖ ਸਜ਼ਜਣ ਵੇਰਖੇ ਮਾਰ ਝਾਤ, ਆਪਣਾ ਨੈਣ ਖੁਲਾਇੰਦਾ। ਗੁਰਸਿਰਖਾਂ ਖੋਲ੍ਹਣਹਾਰਾ ਤਾਕ, ਬਨਦ ਤਾਕੀ ਆਪ ਤੁੜਾਇੰਦਾ। ਸਨਤਾ ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਚੁਕਾਏ ਮਸਤਕ ਮਾਥ, ਪੂਰਬ ਲੇਰਵਾ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ। ਭਗਤ ਭਗਵਨਤ ਵਸੇ ਸਾਥ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਰਖਾਇੰਦਾ। ਸਗਲ ਵਿਸੂਰੇ ਜਾਇਣ ਲਾਥ, ਜਿਸ ਜਨ ਆਪਣਾ ਦਰਸ ਕਰਾਇੰਦਾ। ਨਾਤਾ ਤੁਹੈ ਪ੍ਰਯਾ ਪਾਠ, ਅਠੁ ਸਠ ਤੀਰਥ ਨਾ ਕੋਈ ਨੁਹਾਇੰਦਾ। ਇਕਕੋ ਰਕਰਖੇ ਸਾਚੀ ਧਾਰ, ਆਪਣੀ ਬੂੜ ਬੁਜ਼ਾਇੰਦਾ। ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦ੍ਰਾਪਰ ਸੁਣਦਾ ਆਧਾ ਫਰਯਾਦ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਭਗਤਨ ਮੇਲਾ ਆਪ ਮਿਲਾਇੰਦਾ।

ਭਗਤ ਭਗਵਨਤ ਦਸ਼ੇ ਰਾਹ, ਏਕਾ ਗੁਣ ਜਣਾਈਆ। ਸਨਤਨ ਮੇਲਾ ਸੈਹਜ ਸੁਭਾ, ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਕਰਾਈਆ। ਗੁਰਮੁਖ ਨੇਤ੍ਰ ਪੇਰਖ ਚਢੇ ਚਾਅ, ਨਿਤ ਨਿਤ ਵੇਰਖ ਵਰਖਾਈਆ। ਗੁਰਸਿਰਖ ਗੁਰ ਗੁਰ

सीस रिहा झुका, निँड़ निँड़ मस्तक टिकका लाहे छाहीआ। सतिगुर पूरा बेपरवाह, दीनन आपणी दया कमाईआ। कलिजुग अन्तम वेरवे आ, वेरवणहारा दिस ना आईआ। जन भगतां बख्शे सर्ब गुनाह, जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, समरथ पुरख वडयाईआ।

समरथ पुरख इक्क इकल्ला, आदि जुगादि समाइंदा। वसणहारा सचरवण्ड महल्ला, सोभनीक सोभा पाइंदा। जोती धार आपे रला, शब्दी नाद वजाइंदा। थिर घर फड़ाए आपणा पल्ला, शब्दी बंधन पाइंदा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, आदि अन्त श्री भगवन्त, आपणा भेव आपणे हत्थ रखाइंदा।

आदि पुरख हो उजिआरा, एका घर दए वडयाईआ। सचरवण्ड सुहाए सच मुनारा, छप्पर छन्न ना कोई सुहाईआ। जोती जोत जोत उजिआरा, सूरज चन्न ना कोई चढ़ाईआ। धरत धवल ना कोई अरवाड़ा, मण्डल मंडप ना कोई वडयाईआ। इक्क इकल्ला एकओअंकारा, एका आपणा बंक सुहाईआ। शाहो भूप बण सिकदारा, सीस जगदीस आपणे ताज टिकाईआ। हुकमी हुकम हुकम वरतारा, धुर फरमाणा आप सुणाईआ। विष्ण ब्रह्मा शिव दे सहारा, त्रैगुण मेला सैहज सुभाईआ। पंज तत्त कर अकारा, निरगुण सरगुण बंधन पाईआ। शब्दी नाद सची धुनकारा, घट मन्दर आप वजाईआ। लेखा जाणे गुर अवतारा, गुर गुर आपणी बूझ बुझाईआ। खाणी बाणी पावे सारा, अंडज जेरज उत्भुज सेतज शत्तरी ब्रह्मण शूद्र वैश आपणा हुकम मनाईआ। राउ रंकां राज राजाना शाह सुल्ताना दए सहारा, ऊँच नीच जात पात कायनात आपणी खेल खिलाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, जुग जुग गेड़ा आपणे हत्थ रखाईआ।

जुग जुग गेड़ा हरि हरि गेड़, कोहलू चक्की चक्क भवाइंदा। अन्तम करे हक्क निबेड़, सतिजुग त्रेता द्वापर कलिजुग अन्त रहण ना पाइंदा। निरगुण सरगुण छेड़ा छेड़, जगत खेल आप खिलाइंदा। वरन बरन देवे भेड़, जात पात वंड वंडाइंदा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, कलिजुग तेरी अन्तम वर, तेरा धन्दा तेरी झोली पाइंदा।

कलिजुग उठ उठ मलंग, हरि साचा सच जणाईआ। अन्तम वेला वजा मरदंग, झूठ मरदंगा हत्थ फड़ाईआ। सृष्ट सबाई होई नंग, साचा पड़दा उत्ते ना कोई पाईआ। आत्म परमात्म अंदर झूठी कंध, ढह ढेरी खाक ना कोई कराईआ। तेरा नशा झूठा गंद, रसना जिहा करे हलकाईआ। किसे ना आवे परमानंद, निजानंद ना कोई रसाईआ। गा गा थक्के बत्ती दन्द, हरि का दरस कोई ना पाईआ। हरि जू सुत्ता दे कर कंड, आपणी करवट ना लए बदलाईआ। चारों कुण्ट भेरव परवण्ड, आपणा बल रखाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, अनभव आपणी धार चलाईआ।

अनभव धार श्री भगवान, हरि साचा सच चलाइंदा। जोधा सूर बली बलवान, बल आपणा आप प्रगटाइंदा। सति सतिवादी सति निशान, सति पुरख निरँजण आप हिलाइंदा।

ਸੱਤ ਸੁਹੇਲੇ ਕੇਰਵੇ ਆਣ, ਭਗਤ ਭਗਵਨਤ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇਂਦਾ। ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਚੁਕਕੇ ਝੂਠੀ ਕਾਣ, ਦੂਜਾ ਆਣ ਨਾ ਕੋਈ ਪਵਾਇਂਦਾ। ਗੁਰਸਿਰਖਾਂ ਦੇਵੇ ਇਕਕ ਜ਼ਾਨ, ਗੋੜ ਜ਼ਾਨ ਸਮਯਾਇਂਦਾ। ਸੋਹਾਂ ਅਕਰਵਰ ਸਾਚਾ ਨਾਮ, ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਝੋਲੀ ਪਾਇਂਦਾ। ਏਥੇ ਓਥੇ ਦੇਵੇ ਮਾਣ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਰਖਾਇਂਦਾ। ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਵਿਘ੍ਨੁਂ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰਾਗਾਇਂਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲਕ ਨਰਾਧਨ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿਘ੍ਨੁਂ ਭਗਵਾਨ, ਜਿਸ ਜਨ ਦੇਵੇ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ, ਤਿਸ ਆਪਣਾ ਬੰਧਨ ਪਾਇਂਦਾ। (੨੧ ਮਾਘ ੨੦੧੮ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਸਰਦਾਰ ਸਿੱਧ)

ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕਹੇ ਮੈਂ ਭਗਤਾਂ ਦਾਸ, ਲੋਕਮਾਤ ਨਾ ਕੋਈ ਵਡਧਾਈਆ। ਜੁਗ ਜੁਗ ਜਨ ਭਗਤ ਮਿਲਣ ਦੀ ਰਕਖਾਂ ਆਸ, ਸਚਰਖਣਡ ਬੈਠਾ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਮਿਲ ਮਿਲ ਭਗਤ ਬੁੜੇ ਪਿਆਸ, ਤ੍ਰੂਨਾ ਤ੍ਰੂਖ ਰਹਣ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਬਿਨ ਭਗਤ ਮੇਰੀ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਆਸ, ਆਸਾ ਪੂਰ ਨਾ ਕੋਈ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਆਪ ਸਮਯਾਈਆ। ਸਾਚਾ ਭਗਤ ਸਾਖਵਾਤ, ਮੇਰਾ ਰੂਪ ਦਰਸਾਇਂਦਾ। ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸਾਚਾ ਨਾਤ, ਲੋਕਮਾਤ ਬੰਧਨ ਵਰਖਾਇਂਦਾ। ਨਾਦ ਅਨਾਦ ਸੁਣਾਏ ਗਾਥ, ਸ਼ਬਦੀ ਸ਼ਬਦੀ ਪਢਾਇਂਦਾ। ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਵਸੇ ਸਾਥ, ਵਿਛੜ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਇਂਦਾ। ਅੱਤ ਵਰਖਾਏ ਏਕਾ ਘਾਟ, ਸਤਿ ਕਿਨਾਰਾ ਸੋਭਾ ਪਾਇਂਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਭੇਵ ਚੁਕਾਇਂਦਾ।

ਜਨ ਭਗਤ ਮੇਰਾ ਸਚਵਾ ਮੀਤ, ਲੋਕਮਾਤ ਅਰਖਵਾਇਂਦਾ। ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਸਾਚੀ ਰੀਤ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਧਾਰ ਜਣਾਇਂਦਾ। ਮੇਰਾ ਤਹਦਾ ਇਕਕੋ ਗੀਤ, ਏਕਾ ਰਾਗ ਅਲਾਇਂਦਾ। ਸਦਾ ਸੁਹੇਲਾ ਠੰਡਾ ਸੀਤ, ਸਾਂਤਕ ਸਤਿ ਸਤਿ ਸਮਯਾਇਂਦਾ। ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਸਚ ਪ੍ਰੀਤ, ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੱਜਣ ਆਪ ਰਖਾਇਂਦਾ। ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਾ ਧਾਮ ਅਨਡੀਠ, ਅਨਡਿਠੜੀ ਸੇਜ ਹੰਢਾਇਂਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿ ਭਗਤ ਸਦਾ ਸਲਾਹਿੰਦਾ।

ਬਿਨ ਹਰਿ ਭਗਤ ਨਾ ਮੇਰੀ ਧਾਰ, ਜਗਤ ਜੁਗਤ ਨਾ ਕੋਈ ਵਡਧਾਈਆ। ਹਰਿ ਭਗਤ ਸਾਚੀ ਦਾਦ, ਪ੍ਰੇਮ ਵਰਤ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ। ਸਜ਼ਜਣ ਸੁਹੇਲਾ ਆਪੇ ਲਾਧ, ਮਿਲ ਮਿਲ ਰਖੂਣੀ ਮਨਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੇ ਭਗਤ ਦਾ ਵਡਧਾਈਆ।

ਸਾਚੇ ਭਗਤ ਤੇਰਾ ਸਤਿ ਸਰੂਪ, ਹਰਿ ਸਾਚਾ ਸਚ ਜਣਾਇਂਦਾ। ਤੇਰੇ ਅੰਦਰ ਇਕ ਸਬੂਤ, ਆਪਣਾ ਆਪ ਵਰਖਾਇਂਦਾ। ਤੇਰੀ ਕਾਧਾ ਪੰਜ ਤਤਤ ਕਲਬੂਤ, ਅੰਦਰ ਆਪਣਾ ਆਸਣ ਲਾਇਂਦਾ। ਨਾਤਾ ਤੋਡ ਜੂਠ ਝੂਠ, ਸਾਚਾ ਮੰਤਰ ਨਾਮ ਦ੃ਢਾਇਂਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਭਗਤ ਭਗਵਨਤ ਆਪ ਵਡਿਆਇਂਦਾ।

ਭਗਤ ਭਗਵਨਤ ਵਡੂ ਵਡ, ਹਰਿ ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਧਾਈਆ। ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਂ ਕਢੂ, ਆਪੇ ਲਾਏ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ। ਆਪੇ ਨਾਤਾ ਜੋਡੇ ਹਡੂ ਮਾਸ ਨਾਡੀ ਰੱਤ, ਬੁੰਦ ਰਕਤ ਬੰਧਨ ਪਾਈਆ। ਆਪੇ

देवे साची वथ्थ, आत्म परमात्म वड वडयाईआ। आपणी महिमा जाणे अकथ्थ, बोध अगाध कर पढाईआ। आप चलाए साचा रथ, बण रथवाही सेव कमाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, जन भगतां सदा सालाहीआ।

बिन भगत ना कोई रंग, रूप रेख मात ना कोई समझाईआ। बिन भगत ना सेज पलँघ, सच सिंधासण ना कोई बहाईआ। बिन भगत ना कोई अनन्द, अनन्द अनन्द ना कोई रखाईआ। बिन भगत ना कोई छन्द, रसना जेहवा ढोला गाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, आपणा नूर आपणा ज्ञहूर हरि भगत आप दिखाईआ।

हरि भगत साचा नूर, नूर नूराना आप जणाइंदा। पुरख अबिनाशी हाजर हजूर, आप आपणा खेल कराइंदा। वसणहारा दूरन दूर, नेरन नेर पन्ध मुकाइंदा। आसा मनसा मनसा आसा पूर, तृस्ना भुक्रव गवाइंदा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, हरिजन साचे वेख वरखाइंदा।

हरिजन मिले इक्क दुआर, कलिजुग अन्त मिली वडयाईआ। लहणा देणा जुग चार, जुग चौकड़ी बंधन पाईआ। वेखे विगसे वेखणहार, नौं खण्ड पृथमी फोल फुलाईआ। लक्ख चुरासी नैन उघाड़, जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, जन भगतां देवे माण वडयाईआ।

बिन भगत ना कोई संग, सगला संग ना कोई निभाइंदा। नाम वजाए ना कोई मरदंग, सच मरदानगी ना कोई जणाइंदा। नाम चिल्ला तीर कमान रिखे ना कोई कमंद, बाहू बल ना कोई रखाइंदा। भगत सुहागी गाए ना कोई छन्द, सहिंसा रोग ना कोई चुकाइंदा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, हरि भगतां आप वडिआइंदा।

भगत वडिआई जुग जुग चार, जुग जुग आप कराइंदा। कलिजुग अन्तम कर प्यार, एका बूझ बुझाइंदा। एका नाम शब्द धुनकार, सोहँ ढोला आप सुणाइंदा। बण विचोला आप ओअंकार, साची सेव कमाइंदा। हौला हौला कर कर भार, साची वंड वंडाइंदा। पूरब जन्म पावे सार, लिख्त लेखा फोल फुलाइंदा। कर्मी कर्म लए विचार, नेहकरमी वेस वटाइंदा। जन्म जन्म दए सवार, अजन्मा रोग गवाइंदा। वरन बरन करे खुआर, साची सरन इक्क समझाइंदा। हरन फरन खोलू किवाड़, रूप अनूप दरसाइंदा। वाह ना लग्गे तत्ती हाढ़े, अगनी तत्त ना कोई जलाइंदा। देवे दरस अगम्म अपार, रूप अनूप वटाइंदा। करे खेल विच्च संसार, निहकलंका नाउँ रखाइंदा। भगत भगवन्त लए उठाल, आप आपणी बूझ बुझाइंदा। नाता तोड़ जगत जंजाल, जागरत जोत इक्क जगाइंदा। चरन प्रीती निभे नाल, पुरख अबिनाशी बंधन पाइंदा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, हरि भगतां आप तराइंदा।

ਤਾਰਨਹਾਰਾ ਇਕਕੋ ਗੁਰ, ਆਦਿ ਅੰਤ ਅੱਖਵਾਇੰਦਾ। ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਧੁਰਦਰਗਾਹੀ ਧੁਰ, ਧੁਰ ਲੇਖਾ ਆਪਣੇ ਹਤਥ ਰਖਵਾਇੰਦਾ। ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਸੁਣਾਏ ਇਕਕੋ ਸੁਰ, ਰਾਗ ਅਨਾਦੀ ਨਾਦ ਅਲਾਇੰਦਾ। ਏਕਾ ਮਨਦਰ ਬਹਣ ਜੁੜ, ਜੋਤੀ ਜੋਡਾ ਆਪ ਮਿਲਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਭਗਵਨ ਰੰਗ ਆਪ ਰੰਗਾਇੰਦਾ।

ਭਗਵਨ ਰੰਗ ਰੰਗ ਅਪਾਰਾ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਆਪ ਚੜਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਅੰਤਮ ਦੇ ਸਹਾਰਾ, ਸਰਨਗਤ ਇਕਕ ਸਮਯਾਈਆ। ਵੇਖੇ ਵਿਗਸੇ ਵੇਰਖਣਹਾਰਾ, ਨੇਤ੍ਰ ਲੋਚਣ ਨੈਣ ਆਪ ਖੁਲਾਈਆ। ਦਰਸੀ ਦਰਸ ਅਪਰ ਅਪਾਰਾ, ਦਰਸਨ ਆਪਣਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਭਗਤਨ ਮੇਲਾ ਸੈਹਜ ਸੁਬਾਈਆ।

ਭਗਤਨ ਮੇਲਾ ਆਤਮ ਘਾਟ, ਘਰ ਘਰ ਵਿਚਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ। ਨਾਤਾ ਤੋੜ ਸਜ਼ਣ ਸਾਕ, ਸਾਚਾ ਬੰਧਨ ਪਾਇੰਦਾ। ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਭਵਿਖਤ ਵਾਕ, ਅਨਭਵ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਰਿਖਲਾਇੰਦਾ। ਰਖੋਲਣਹਾਰਾ ਬਨਦ ਤਾਕ, ਦਰ ਦੁਆਰੇ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਧਾਮ ਬਹਾਇੰਦਾ।

ਹਰਿਜਨ ਵੇਖੇ ਸਾਚਾ ਧਾਮ, ਏਕਾ ਏਕ ਵਡਧਾਈਆ। ਨਿਰਗੁਣ ਉਥੇ ਵਸੇ ਰਾਮ, ਰੂਪ ਰੰਗ ਰੇਖ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਸ਼ਾਹੋ ਭੂਪ ਸਚ ਅਮਾਮ, ਬੇਏਬ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਆਪ ਕਰਾਈਆ।

ਬੇਏਬ ਡੇਰਾ ਆਪਣਾ ਲਾ, ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਕਰਾਇੰਦਾ। ਸਾਚਾ ਸਜਦਾ ਸੀਸ ਝੁਕਾ, ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਵੇਖ ਵਖਾਇੰਦਾ। ਸਾਚਾ ਕਾਅਬਾ ਦਾਏ ਵਡਿਆ, ਦੋਏ ਦੋਏ ਆਬਾ ਖੇਲ ਕਰਾਇੰਦਾ। ਤਨ ਰਖਾਬਾ ਦਾਏ ਵਜਾ, ਸਹਿਬਾਬ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਵਖਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿ ਭਗਤ ਆਪ ਵਡਿਆਇੰਦਾ।

ਹਰਿ ਭਗਤ ਤੇਰਾ ਮਾਣ, ਦੋ ਜਹਾਨ ਰਖਵਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਅੰਤ ਕਰ ਪਛਾਣ, ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਨਾਤਾ ਤੋੜ ਜੀਵ ਜਹਾਨ, ਜੀਵਣ ਜੁਗਤ ਸਮਯਾਈਆ। ਆਤਮ ਅੰਤਰ ਦੇਵੇ ਦਾਨ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ। ਈਸ਼ ਜੀਵ ਕਰ ਪਰਖਾਨ, ਜਗਦੀਸ਼ਰ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਕਾਥਾ ਮਨਦਰ ਵੇਰਖ ਮਕਾਨ, ਬੈਠਾ ਆਸਣ ਲਾਈਆ। ਸਚ ਸੰਦੇਸਾ ਧੁਰ ਫਰਮਾਣ, ਸੋਹੌਂ ਢੋਲਾ ਰਿਹਾ ਗਾਈਆ। ਨਰ ਨਰੇਸ਼ਾ ਨੌਜਵਾਨ, ਆਪਣਾ ਬਲ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ। ਵਿ਷ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਮਨਨ ਆਣ, ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ। ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਦੋ ਜਹਾਨ, ਭੇਵ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਕਰੋੜ ਤੇਤੀਸਾ ਸਾਰੇ ਗਾਣ, ਲਕਖ ਲਕਖ ਸ਼ੁਕਰ ਮਨਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਨਿਹਕਲਂਕ ਨਰਾਧਨ ਨਰ, ਬਲ ਆਪਣਾ ਆਪ ਧਰਾਈਆ।

ਭਗਤਨ ਮੇਲਾ ਸਚ ਦਰਬਾਰ, ਧੁਰ ਦਰਬਾਰੀ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ। ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਅਪਰ ਅਪਾਰ, ਰੂਪ ਰੰਗ ਰੇਖ ਨਾ ਕੋਈ ਜਣਾਇੰਦਾ। ਸ਼ਬਦੀ ਸ਼ਬਦ ਕਰ ਪਾਰ, ਦਰ ਘਰ ਸਾਚੇ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ। ਵਣਜੀ ਵਣਜ ਵਣਜ ਵਾਪਾਰ, ਸਾਚਾ ਹਵੂ ਚਲਾਇੰਦਾ। ਤੀਰਥ ਤਵੂ ਪਾਰ ਕਿਨਾਰ, ਅਠਸਤ ਭੇਵ ਮੁਕਾਇੰਦਾ। ਭਗਤ

भगवन्त कर त्यार, साचा मार्ग लाइंदा। सोहँ शब्द इकक जैकार, जै जैकार सुणाइंदा। जोती
जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, भगतन मेला आप मिलाइंदा।

भगतन मेला एकंकार, आदि जुगादि कराइंदा। जुग जुग वेरवे वेरवणहार, आपणा रूप
धराइंदा। जुग जन्म दे विछड़े मेले यार, आपणा बंधन पाइंदा। नाता तोड़ पुरख नार, एका
रंग वरवाइंदा। बिरध बाल जवान देवे तार, जिस जन आपणा दरस कराइंदा। शास्त्र सिमरत
वेद पुरान वस्सया बाहर, अञ्जील कुरान भेव ना आइंदा। रागी नादी गए हार, गा गा पन
ध ना कोई मुकाइंदा। महल्ल अटल उच्च मनार, सोभावन्त डेरा लाइंदा। निर्मल नूर जोत
उजिआर, नाउँ निरँकारा आप अखवाइंदा। सचरवण्ड वसे सच मिनार, सति सतिवादी
डेरा लाइंदा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, भगतन मेला साचे घर,
घर सुहञ्जना आप सुहाइंदा।

साचा घर हरि सुहञ्जना, एका एक वडयाईआ। दीपक जोत जगे निरँजणा, आदि
निरँजण करे रुशनाईआ। जन भगतां मेल साचे सज्जणा, हरि सज्जण आप कराईआ। दीना
नाथ दर्द दुःख भय भंजना, भव सागर पार कराईआ। गुरमुख विरले देवे नेत्र अंजना,
अज्ञान अन्धेर मिटाईआ। चरन धूङ साचा मज्ना, दुरमत मैल धवाईआ। काल नगारा सिर
ते वज्जणा, कूके सर्ब लोकाईआ। गुरमुख गुर दर बहि बहि सज्णा, मिले माण
वडयाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, आदि पुरख एका हरि, भगतन
वेरवे चाई चाईआ।

भगतन मेला चाउ घनेरा, एका एक जणाइंदा। नाता तुहे संझ सवेरा, एका रंग वरवाइंदा।
लेरवा चुक्के मेरा तेरा, तेरा मेरा एका रूप प्रगटाइंदा। प्रगट होए सिँघ शेर दलेरा, भबक
आपणी आप लगाइंदा। धरत मात दा खुला वेहडा, कर कर खुशी मनाइंदा। जीव जंत
देवे गेडा, गेडे विच्च भवाइंदा। जन भगतां बन्ने आपे बेडा, साची सेव कमाइंदा। हरिजन
वसे तेरा खेडा, दर घर साचा आप वडिआइंदा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा
कर, भगतन आपणे रंग रंगाइंदा।

भगतन रंग चढ़े अमोला, अमुल आप चढ़ाईआ। निरगुण सरगुण होए तोला, एका
कंडा हत्थ उठाईआ। सोहँ सो साचा बोला, धारन नाल जणाईआ। लकरव चुरासी चार
कुण्ट चार वरन पिआ रौला, हरि का भेव कोई ना पाईआ। कोई कहे मेरा मौला, निउँ
निउँ सजदा सीस झुकाईआ। कोई कहे मेरे नाल करके गिआ कौला, कीता कौल भुल्ल
ना जाईआ। पुरख अबिनाशी कहे मैं सभ तों रक्खया उहला, आपणा भेव ना किसे
जणाईआ। पंज तत्त काया वसदा रिहा चोला, निरगुण सरगुण सरगुण निरगुण आपणे हुक्म
फिराईआ। कलिजुग अन्तम बण विचोला, जन भगतां मेल मिलाईआ। भगत दुआरा एका
खोला, मिले माण वडयाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, साचे
भगत आप प्रगटाईआ।

साचे भगत मात प्रगटा, प्रगट आपणा खेल जणाईआ। साचा हट्ट आप खुला, वस्त अनडिठ आप वरताईआ। साचा तट्ट आप जणा, तट्ट किनारे डेरा लाईआ। सच राग आप अला, सोहँ ढोला रिहा गाईआ। साचा नाद आप वजा, अनहद नादी नाद सुणाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, हरिजन मेला सैहज सुभाईआ।

सैहज सुभाउ मेला भगत, हरि भगवन आप कराइंदा। वेख लोकाई देवे माण जगत, जुगत आपणी आप जणाइंदा। सेवक सेवा आदि शक्त, शक्ती आपणी आप प्रगटाइंदा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, हरिजन साचे पार लंघाइंदा।

हरिजन लंधे पार हद, हरि सतिगुर आप लंघाईआ। कलिजुग कूडा छड्हे हठ, प्रभ अगे सीस झुकाईआ। बण निमाणा जाए ढठू, ढहि ढहि नीर वहाईआ। आपणे घरों ना देणा कछु, तुध बिन होर ना कोई सरनाईआ। मेरे बुझे होए हड्ह, दुख अवर ना झल्लया जाईआ। कर किरपा मेरा निशाना गड्ह, दोए जोड़ मंग मंगाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, एका देणा साचा वर, दर घर साचे सची सरनाईआ।

सच सरनाई देणी चरन, कँवल ध्यान लगाईआ। नाता तुटिआ जन्म मरन, मरन जन्म ना वंड वंडाईआ। प्रभू मिल्या घाडत घडन, घड भाण्डे वेख वरवाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी जोत धर, निहकलंक नरायण नर, भगतन एका रंग रंगाईआ।

भगतन रंगे रंग मजीठ, साची भगती इकक जणाइंदा। सतिजुग चले साची रीत, सति सतिवादी आप लगाइंदा। चार वरन दा इकको गीत, सोहँ ढोला इकको गाइंदा। पुरख अबिनाशी बणे मीत, बण बण मित्र सेव कमाइंदा। हरिजन काया करे ठंडी सीत, आप आपणा दरस दिखाइंदा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, हरिजन सचे वेख वरवाइंदा।

हरिजन हरिजू आपे वेख, आपणी खुशी मनाईआ। कर किरपा धारे साचा भेस, वेस अव्वलडा आप वटाईआ। ना कोई जाणे नर नरेश, शाह पातशाह भेव ना राईआ। लिखणहारा साचे लेख, लिख लिख लेखा आप मुकाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, भगतन मेला सैहज सुभाईआ।

भगतन मेला लोकमात, हरि साचा सच लगाइंदा। आपे वेरवे मार झात, नेत्र नैण आप उठाइंदा। आपे होए सज्जण साक, साचा बंधन आपे पाइंदा। आपे जाणे साचा घाट, पार किनारा आपणे हत्थ रखाइंदा। आपे लेखा जाणे सीआं साढे तिन्ह हत्थ माट, काया माटी फोल फुलाइंदा। आप उतारे साचे घाट, साचा पत्तण इकक वरवाइंदा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी जोत धर, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, जन भगतां देवे एका दान, सतिगुर भिछ्या आपणी इच्छ्या झोली पाइंदा।

(२९ माघ २०१८ बिक्रमी अंगरेज सिंघ)

श्री भगवान् भगतन संग, आदि जुगादि समाइंदा । निरगुण निरँकार निरवैर चढ़ाए साचा रंग, रंग मजीठ आप रंगाइंदा । जुग जन्म दी दुट्ठी गंडु, आत्म परमात्म जोड़ जुड़ाइंदा । पारब्रह्म ब्रह्म सुणाए छन्द, नाम निधाना आप अलाइंदा । ईश जीव मेटे चिन्द, चिन्ता रोग ना कोई वरवाइंदा । सुत अनादी बणाए बिन्द, बण रवण्ड आपणा फेरा पाइंदा । देवे वस्तु गुणी गहिंद, गहर गम्भीर आप वरताइंदा । अमृत आत्म सागर सिन्ध, निझार झिरना इकक झिराइंदा । जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, भगत भगवन्त रवेल कराइंदा ।

भगत भगवन्त साचा मीत, जुग जुग दया कमाईआ । लोकमात चलाए अवल्लड़ी रीत, निरगुण सरगुण बंधन पाईआ । नाता तोड़े हस्त कीट, ऊँच नीच एका रंग वरवाईआ । करे कराए पतित पुनीत, वरन बरन दए गवाईआ । जाम पिआए अमृत ठांडा सीत, त्रैगुण अगानी तत्त बुझाईआ । अन्तर आत्म पररखे नीत, मन मत बुध्ध ना कोई वडयाईआ । जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, जन भगत दए वडयाईआ । भगत भगवान् इकको रंग, आदि जुगादि रवेल कराइंदा ।

इकको सेज इकक पलघँ, सच सिंघासण इकक वडिआइंदा । एका मन्दर इकक अनन्द, एका घर बहि बहि मंगल गाइंदा । एका नूर जोती चढ़े साचा चन्द, अन्ध अन्धेर मिटाइंदा । इकक सुणाए सुहागी छन्द, अनहद नादी नाद वजाइंदा । एका जन्म जन्म दा मेटे पन्ध, पूरब लेरवा लेरवे लाइंदा । जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, जुग जुग भगतां आप तराइंदा ।

भगत भगवन्त इकक निशान, सचरवण्ड निवासी आप प्रगटाईआ । सतिजुग त्रेता द्वापर दे दे दान, कलिजुग साची बणत बणाईआ । लेरवा जाणे दो जहान, त्रैभवन धनी आपणी रवेल रचाईआ । चौदां लोक खोलू हट्ट दुकान, सत्त सत्त वंड वंडाईआ । एका वस्त नाम प्रधान, घर अमोलक आप टिकाईआ । गुरमुख विरला करे परवान, जिस जन आपणी बूझ बुझाईआ । लकरव चुरासी होए हैरान, हरि का भेव कोई ना पाईआ । घर घर वडिआ पंज शैतान, काम तोध लोभ मोह हँकार करे लड़ाईआ । आसा तृष्णा लग्गी रखाण, हउमे हंगता गढ़ बणाईआ । बिन भगत नजर ना आए किसे भगवान्, लोचण नैण दरस कोई ना पाईआ । नौं रवण्ड पृथमी अन्त वैरान, पत डाली कोई नजर ना आईआ । जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, भगत भगवन्त वेरवे चाई चाईआ ।

भगत भगवन्त इकक दुआरा, गृह मन्दर सोभा पाइंदा । भगत भगवन्त इकक सहारा, एका दूआ मोह वधाइंदा । भगत भगवन्त इकक वणजारा, घर घर विच्च हट्ट खुलाइंदा । भगत भगवन्त इकक नगारा, काया नौबत आप वजाइंदा । भगत भगवन्त इकक जैकारा, आत्म परमात्म सोहँ ढोला गाइंदा । भगत भगवन्त इकक अखाड़ा, सरखी काहन रूप वटाइंदा । जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, जन भगतां आप सलाहिंदा ।

भगत भगवन्त इक्क सलाह, हरि जू आपणी आप जणाईआ। निरगुण सरगुण लए परना, नारी कन्त रूप वटाईआ। शब्द अगम्मी दए सलाह, सच संदेशा इक्क जणाईआ। अन्ध अन्धेर दए मिटा, दीपक जोत नूर रुशनाईआ। बज्र कपाटी दए तुडा, द्वैती परदा आपे लाहीआ। अनहद राग दए सुणा, पंचम मिल मिल आपणा ढोला गाईआ। साचा जाम दए पिआ, आबहयात इक्क वरवाईआ। जगत विकारा करे फनाह, जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, भगत भगवन्त आपणी खेल रचाईआ।

भगत भगवन्त खेल रच, रच रच वेख वरवाइंदा। जुग जुग मार्ग लाए सच, साची गाथा आपे गाइंदा। लक्ख चुरासी राह देवे दस्स, बण पान्धी पन्ध मुकाइंदा। हरिजन मेला हस्स हस्स, हँस मुख दया कमाइंदा। हिरदे अंदर वस वस, आप आपणा भेव चुकाइंदा। मेटे रैण अन्धेरी मस, अन्ध अन्धेर गवाइंदा। जन भगतां गाए हरि जू जस, शास्त्र सिमरत वेद पुरान नाल मिलाइंदा। जग जीवण दाता पूरी करे आस, निरासा रूप ना कोई वरवाइंदा। एथे ओथे दो जहान श्री भगवान सद आवे पास, विछड़ कदे ना जाइंदा। लक्ख चुरासी करे बन्द खलास, आवण जावण पतित पावण बन्दीखाना तोड़ तुडा�ंदा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, भगवन आपणा वेस वटाइंदा।

भगत भगवन्त इक्को वेस, वेस अनेक वटाईआ। लेखा जाणे हरि नरेश, नर नरायण बेपरवाहीआ। सतिजुग त्रेता द्वापर कलिजुग अन्तम गुरमुख सज्जण आपे वेख, सन्त सुहेले लए उठाईआ। लेखा जाणे पूरब रेख, लहणा लहणे झोली पाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, भगतन देवे माण वडयाईआ।

भगत वडिआई लोकमात, हरि जू हरि हरि आप दिवाइंदा। चरन प्रीती साची दात, नित नवित झोली पाइंदा। अन्तर मंतर बिन रसना जिह्वा सुणाए गाथ, निशअकरवर आप पढाइंदा। सरगुण देवे सगला साथ, निरगुण निरगुण मेल मिलाइंदा। लहणा देणा तोड़ पृथमी आकाश, गगन गगनंतर पार कराइंदा। रव सस सूरज चन्न मण्डल मंडप दासी दास, बण बण सेवक सेव कमाइंदा। विष्ण ब्रह्मा शिव कहण शाबाश, शहनशाह आपणे रंग रंगाइंदा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, भगत भगवन्त इक्को घर वसाइंदा। इक्को घर करे वसेरा, सचरवण्ड साचे वज्जे वधाईआ।

हरि जू वसे नेरन नेरा, दूर दुराडा पन्ध मुकाईआ। मिल मिल करे चाउ घनेरा, चाउ घनेरा इक्क वरवाईआ। जूठा झूठा भरम भउ ढाहे डेरा, सच सुच दए दृढ़ाईआ। चार कुण्ट नौं खण्ड पृथमी दो जहान श्री भगवान शब्द अगम्मी पाए घेरा, पुरीआं लोआं आपणा बंधन पाईआ। कलिजुग अन्तम प्रगट होया निरगुण निरवैर सिंघ शेरा, शेर आपणा रूप वरवाईआ। भगत भगवन्त आदि अन्त जुगा जुगन्त इक्क दूजे नूं कहण मैं तेरा तूं मेरा, सोहँ ढोला रसना गाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, भगत भगवन्त दए समझाईआ।

ਭਗਤ ਭਗਵਨਤ ਇਕਕੋ ਢੋਲਾ, ਸੋਹੁੱ ਧਾਰ ਚਲਾਇੰਦਾ। ਹੁੱ ਬ੍ਰਹਮ ਆਪੇ ਬੋਲਾ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੱਜਣ ਖੇਲ ਕਰਾਇੰਦਾ। ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੱਜਣ ਬਣ ਬਣ ਤੋਲਾ, ਹੁੱ ਆਪਣਾ ਅਂਕ ਜਣਾਇੰਦਾ। ਏਕਕਾਰ ਬਣ ਵਿਚੋਲਾ, ਸਾਚਾ ਸਾਲਸ ਆਪ ਹੋ ਜਾਇੰਦਾ। ਨੌਂ ਸੌ ਚੁਰਾਨਵੇ ਚੌਕਡੀ ਜੁਗ ਰਖਵਦਾ ਰਿਹਾ ਪਰਦਾ ਉਹਲਾ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਸੇਵਾ ਲਾਇੰਦਾ। ਕਲਿਜੁਗ ਅੱਤਮ ਆਪਣਾ ਪੂਰਾ ਕਰੇ ਕੌਲਾ, ਵੇਦ ਵਾਸਾ ਸਚ ਖੁਲਾਸਾ ਜੋ ਲਿਖਾਇੰਦਾ। ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਏ ਤੱਥ ਧਵਲਾ, ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਸਮਝਾਇੰਦਾ। ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਏਕਾ ਨੂਰ ਇਲਲਾਹੀ ਅਵਲਾ, ਆਲਮੀਨ ਹਕ ਹਕੀਕਤ ਖੋਜ ਖੁਜਾਇੰਦਾ। ਭੇਵ ਚੁਕਾਏ ਕਾਹਨਾ ਕ੃ਣਾ ਸਾਵਲ ਸਵਲਾ, ਸੁਕਨਦ ਮਨੋਹਰ ਲਖਮੀ ਨਰਾਯਣ ਸੁਕਟ ਬੈਣ ਨੇਤ੍ਰ ਨੈਣ ਨੈਣ ਉਠਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚੁਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਭਗਤ ਭਗਵਨਤ ਆਪ ਜਗਾਇੰਦਾ।

ਭਗਤ ਭਗਵਨਤ ਜਾਇਣ ਜਾਗ, ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਇਕ ਜਗਾਈਆ। ਅੱਤਮ ਆਤਮ ਇਕ ਵੈਰਾਗ, ਬਣ ਵੈਰਾਗੀ ਰਿਹਾ ਉਪਯਾਈਆ। ਜਨਮ ਜਨਮ ਦਾ ਧੋਵੇ ਦਾਗ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਦਾ ਧਵਾਈਆ। ਫੜ ਫੜ ਹੱਸ ਬਣਾਏ ਕਾਗ, ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਵਡੀ ਵਡਾਈਆ। ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਾ ਮੋਹਣ ਮਾਧਵ ਮਾਧ, ਮੋਹਣੀ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਵਰਖਾਈਆ। ਚਾਰ ਜੁਗ ਦੀ ਸੁਣੇ ਫਰਧਾਦ, ਅਮੁਲਲ ਮੁਲਲ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ। ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚੋਂ ਕਾਢ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਸਮਝਾਈਆ। ਧੁਰ ਫਰਮਾਣਾ ਦੇਵੇ ਦਾਦ, ਨਾਮ ਅਸੋਲਕ ਵਸਤ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ। ਜਗਤ ਨਾਥ ਚਲਾਏ ਸਚ ਜਹਾਜ, ਖੇਵਟ ਖੇਟਾ ਰੂਪ ਅਨੂਪ ਧਰਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚੁਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਲਏ ਮਿਲਾਈਆ।

ਭਗਤ ਮਿਲਾਵਾ ਸਚ ਘਰ, ਘਰ ਸਾਚਾ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ। ਜਨਮ ਜਨਮ ਦਾ ਚੁਕਕੇ ਡਰ, ਨਿਰਮਤ ਆਪਣਾ ਭਯ ਵਰਖਾਇੰਦਾ। ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਲਏ ਵਰ, ਵਰ ਦਾਤਾ ਆਪ ਅਰਖਵਾਇੰਦਾ। ਲੇਖਾ ਚੁਕਕੇ ਨਾਰੀ ਨਰ, ਨਰ ਨਰਾਯਣ ਆਪਣੇ ਅੰਗ ਲਗਾਇੰਦਾ। ਆਤਮ ਅੰਦਰ ਸਾਚੇ ਮਨਦਰ ਤੱਚੇ ਟਿਲਲੇ ਵੇਰਵੇ ਚਢ੍ਹ, ਸਚ ਸਿੱਧਾਸਣ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ਣ ਆਪਣਾ ਆਸਣ ਲਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚੁਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਭਗਤ ਭਗਵਨਤ ਆਪੇ ਫੜ, ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਬੰਨੇ ਲੜ, ਨਾਤਾ ਬਿਧਾਤਾ ਜੋੜ ਜੁੜਾਇੰਦਾ।

ਸ਼ਬਦੀ ਸੁਰਤੀ ਸਾਚਾ ਨਾਤਾ, ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਜੁੜਾਈਆ। ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਪਿਤਾ ਮਾਤਾ, ਲੋਕਮਾਤ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਈਆ। ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਇਕਕੋ ਗਾਥਾ, ਏਕਾ ਅਕਖਰ ਕਰੇ ਪਢਾਈਆ। ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਚੁਕਾਏ ਮਸ਼ਕ ਮਾਥਾ, ਪੂਰਬ ਵੇਰਵੇ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਹੋਏ ਸਹਾਈ ਅਨਾਥ ਨਾਥਾ, ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣੇ ਗਲੇ ਲਗਾਈਆ। ਜਨਮ ਜਨਮ ਦਾ ਪੂਰਾ ਕਰੇ ਘਾਟਾ, ਮੇਹਰਵਾਨ ਮੇਹਰਵਾਨ ਮੇਹਰ ਆਪਣੀ ਨਜ਼ਰ ਟਿਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚੁਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਏਕਾ ਦਰ ਬਹਾਈਆ।

ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਦਰ ਸਾਚੇ ਬਹਿਣਾ, ਨਰ ਹਰਿ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਕਰਾਇੰਦਾ। ਇਕ ਦੂਜੇ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਨੈਣ, ਨੈਣ ਨੈਣਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ। ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਮਨ੍ਨੇ ਕਹਣਾ, ਬ੍ਰਹਮ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸਮਝਾਇੰਦਾ। ਜਨਮ ਜਨਮ ਦਾ ਚੁਕਕੇ ਦੇਣਾ, ਦੇ ਦੇ ਆਪਣੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵਰਖਾਇੰਦਾ। ਸਾਚੇ ਭਗਤ ਤਨ ਪਾਏ ਗੈਹਣਾ, ਬਸਤਰ ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਰੰਗਾਇੰਦਾ। ਹਰਿ ਕਾ ਭਾਣਾ ਸਿਰ ਤੇ ਸੈਹਣਾ, ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਸਿਰਖ ਜਣਾਇੰਦਾ। ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੂਠਾ ਝੂਠਾ ਵਹਣ ਵਹਣਾ, ਕੂੜੀ ਕ੍ਰਿਧਾ ਨਾਲ ਰੁੜਾਇੰਦਾ। ਅੱਤਮ ਨਾਤਾ ਤੁਢੇ ਮਾਤ ਪਿਤ ਭਾਈ ਭੈਣਾ, ਸਾਕ ਸਜ਼ਜਣ ਸੈਣ ਨਾਰੀ ਕਨਤ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਈ ਜਾਇੰਦਾ। ਲਾਡੀ ਮੌਤ ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ ਖਾਏ ਡੈਣਾ, ਰਾਏ ਧਰਮ ਆਪਣਾ ਖਾਤਾ ਆਪ ਵਰਖਾਇੰਦਾ। ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਰਲੇ ਹਰਿ ਸਰਨਾਈ ਰਹਣਾ,

ਸਰਨਗਤ ਜਿਸ ਜਨ ਆਪਣੀ ਆਪ ਦਿਵਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰ੍ਹਫ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਇਕਕ ਮਕਾਨ, ਸਾਚਾ ਮਨਦਰ ਆਪ ਸੁਹਾਇੰਦਾ।

ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਇਕਕ ਮਕਾਨ, ਸੁਕਾਮੇ ਹਕ ਜਣਾਈਆ। ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਇਕਕ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਸਚਰਖਣਡ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਦਏ ਵਰਖਾਈਆ। ਭਗਤ ਭਗਵਨਤ ਇਕਕ ਜਾਨ, ਸੋਹੱ ਅਕਰਵਰ ਕਰਨ ਪਢਾਈਆ। ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਇਕਕ ਦਾਨ, ਪ੍ਰੇਮ ਵਸਤ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ। ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਇਕਕ ਅਸ਼ਨਾਨ, ਮਿਲ ਮਿਲ ਆਪਣੀ ਮੈਲ ਗਵਾਈਆ। ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਇਕਕ ਧਿਆਨ, ਧਿਆਨ ਧਿਆਨ ਵਿਚਚ ਰਖਾਈਆ। ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਇਕਕ ਪਹਚਾਨ, ਦੂਜੀ ਓਟ ਨਾ ਕੋਈ ਵਰਖਾਈਆ। ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਕਾਧਾ ਚੋਲੇ ਅੰਦਰ ਵਸਣ ਇਕਕ ਮਿਆਨ, ਦੂਜਾ ਮਿਆਨ ਨਾ ਕੋਈ ਬਣਾਈਆ। ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਇਕਕ ਦੂਜੇ ਦਾ ਗਾਧਣ ਗਾਨ, ਗਾ ਗਾ ਆਪਣੀ ਰਖੂਣੀ ਮਨਾਈਆ। ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਨਾਤਾ ਤੋਡਨ ਸਗਲ ਜਹਾਨ, ਸਾਚਾ ਨਾਤਾ ਇਕਕ ਰਖਾਈਆ। ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਰਖੇਲਣ ਰਖੇਲ ਮਹਾਨ, ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ। ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਨੌਜਵਾਨ, ਬਿਰਧ ਬਾਲ ਨਾ ਕੋਈ ਵਰਖਾਈਆ। ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਇਕਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਕਰਨ ਪਰਵਾਨ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰ੍ਹਫ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਭਗਤਨ ਮੇਲਾ ਸੈਹਜ ਸੁਭਾਈਆ।

ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਇਕਕ ਕਹਾਣੀ, ਕਹ ਕਹ ਆਪਣਾ ਗੀਤ ਬਣਾਇੰਦਾ। ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਇਕਕੋ ਬਾਣੀ, ਬਾਣ ਨਿਰਾਲਾ ਤੀਰ ਚਲਾਇੰਦਾ। ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਏਕਾ ਮਨਦਰ ਵਸੇ ਸਚ ਮਕਾਨੀ, ਸੁਕਾਮ ਕਿਸੇ ਨਾ ਹੋਰ ਵਰਖਾਇੰਦਾ। ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਇਕਕ ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਹੋਣ ਕੁਰਬਾਨੀ, ਸੀਸ ਧੜ ਵੱਡ ਨਾ ਕੋਈ ਵੱਡਾਇੰਦਾ। ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਰਖੇਲੇ ਰਖੇਲ ਰਾਜਾ ਰਾਣੀ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰ੍ਹਫ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ।

ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਇਕਕ ਮਹਲਲ, ਮਹਿਫਲ ਆਪਣੀ ਰਹੇ ਲਗਾਈਆ। ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਉਚਚ ਅਟਲ, ਅਛੂਲ ਮਨਦਰ ਬੈਠੇ ਆਸਣ ਲਾਈਆ। ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਇਕਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਗਏ ਰਲ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਜੋਤ ਮਿਲਾਈਆ। ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਵਿਛੜ ਨਾ ਜਾਇਣ ਘੜੀ ਪਲ, ਚੌਕੜੀ ਜੁਗ ਆਪਣਾ ਰਖੇਲ ਵਰਖਾਈਆ। ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਏਕਾ ਦੀਪਕ ਜਾਧਣ ਬਲ, ਤੇਲ ਬਾਤੀ ਨਾ ਕੋਈ ਪਾਈਆ। ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਇਕਕ ਦੂਜੇ ਦਾ ਸੇਟਣ ਸਲ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਦੇਣ ਮਿਟਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰ੍ਹਫ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਸਚ ਸਾਂਦੇਸ਼ਾ ਘਲਲ ਘਲਲ, ਲੋਕਮਾਤ ਸਚਰਖਣਡ ਸਚਰਖਣਡ ਲੋਕਮਾਤ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ।

ਲੋਕਮਾਤ ਸਚਰਖਣਡ ਦੁਆਰਾ, ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਆਪ ਪ੍ਰਗਟਾਇੰਦਾ। ਭਗਤਾਂ ਪਾਵਣ ਆਏ ਸਾਰਾ, ਨਿਤ ਨਿਤ ਵੇਸ ਵਟਾਇੰਦਾ। ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦ੍ਰਾਪਰ ਧੂਰੂ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਦੇਂਦਾ ਰਿਹਾ ਸਹਾਰਾ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹਤਥ ਰਖਾਇੰਦਾ। ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਦੇ ਦੇ ਲਾਰਾ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਇੰਦਾ। ਪੀਰ ਪੈਗਬਰ ਦੇ ਸਹਾਰਾ, ਲੋਕਮਾਤ ਨਾਨਾ ਆਪ ਚਢਾਇੰਦਾ। ਚੌਦਾਂ ਤਬਕ ਤਬਕ ਅਰਖਾੜਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰ੍ਹਫ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਰਖੇਲ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ।

ਸਾਚਾ ਰਖੇਲ ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਨਤ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਆਪ ਕਰਾਈਆ। ਅਨੱਤਮ ਕਰੇ ਸਰੰ ਦਾ ਅਨੱਤ, ਲੋਕਮਾਤ ਰਹਣ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਗਾ ਗਾ ਗਏ ਸਰੰ ਬੇਅਨੱਤ, ਬੇਅਨੱਤ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰ੍ਹਫ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਆਪਣੇ ਹਤਥ ਰਕਖੇ ਵਡਿਆਈਆ।

ਹਤਥ ਵਡਿਆਈ ਵਡਾ ਵਡ, ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਆਪ ਰਖਾਇੰਦਾ। ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਰਖੇਲ ਕਰੇ ਅਛੂ ਅਛੂ, ਅਨੱਤਮ ਇਕਕੋ ਰੰਗ ਵਰਖਾਇੰਦਾ। ਲਕਰਖ ਚੁਰਾਸੀ ਆਪਣੇ ਵਿਚ੍ਚੋਂ ਕਢੂ, ਅਨੱਤਮ ਆਪਣੇ ਖਾਤੇ ਪਾਇੰਦਾ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗਗਬਰ ਵੱਡ ਵੱਡ ਗਏ ਹਦ, ਸ਼ਤਤੀ ਬ੍ਰਹਮਣ ਸ਼੍ਰੂਦ ਵੈਂਸ਼ ਵਰਨ ਬਰਨ ਗਾਂਢ ਪਵਾਇੰਦਾ। ਕਲਿਜੁਗ ਅਨੱਤਮ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਸਮਰਥ ਆਪਣਾ ਰਖੇਲ ਵਰਖਾਇੰਦਾ। ਸ਼ਬਦ ਜਣਾਏ ਮਹਿਮਾ ਅਕਥਥ, ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਨਾਮ ਦ੃ਢਾਂਇੰਦਾ। ਵੇਰਖਣਹਾਰਾ ਕਾਧਾ ਮਨਦਰ ਸਾਡੇ ਤਿੰਨ ਹਤਥ, ਨੌਂ ਰਖਣਡ ਪ੃ਥਮੀ ਘਰ ਘਰ ਫੇਰਾ ਪਾਇੰਦਾ। ਆਤਮ ਗਾਏ ਨਾ ਸਾਚਾ ਜਸ, ਪਰਮਾਤਮ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ। ਸ਼ਰਅ ਸ਼ਰੀਅਤ ਰਹੀ ਨਚਵ, ਦੀਨ ਮਜ਼ਬੂਤ ਡੌਰੂ ਵਜਾਇੰਦਾ। ਕੂਕ ਕੁਰਲਾਏ ਕਾਧਾ ਮਾਟੀ ਭਾਣਡਾ ਕਚਵ, ਜਿਸ ਘਡਿਆ ਤਿਸ ਦਾ ਅੱਤ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ। ਤੈਗੁਣ ਅੰਦਰ ਰਹੇ ਮਚਵ, ਪੱਜ ਤਤ ਅਗਨੀ ਲਾਇੰਦਾ। ਹਰਿ ਕਾ ਮਨਦਰ ਦਿਸੇ ਨਾ ਸਚ, ਚਾਰ ਖਾਣੀ ਚਾਰ ਬਾਣੀ ਜੇਰਜ ਅੰਡਜ ਉਤ੍ਭੁਜ ਸੇਤਜ ਨੇਤ੍ਰ ਨੈਣਾਂ ਨੀਰ ਵਹਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਦਿਆ ਕਮਾਇੰਦਾ।

ਦਿਆਨਿਧ ਠਾਕਰ ਸ਼ਵਾਮੀ, ਆਪਣੀ ਦਿਆ ਕਮਾਈਆ। ਸਰਬ ਜੀਅਾਂ ਘਟ ਅਨੱਤਰਜਾਮੀ, ਘਰ ਘਰ ਵੇਰਖ ਵਰਖਾਈਆ। ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਅਗਮਮੀ ਬਾਣੀ, ਇਕਾ ਅਕਰਖਰ ਕਰੇ ਪਢਾਈਆ। ਸਤਿਜੁਗ ਦੀ ਸਾਚੀ ਰਾਣੀ, ਸਾਚਾ ਮਾਰਗ ਦਾ ਵਰਖਾਈਆ। ਇਕਕ ਵਰਖਾਏ ਪਦ ਨਿਰਬਾਣੀ, ਨਿਰਾਕਾਰ ਬੇਪਰਖਾਹੀਆ। ਭਗਤ ਭਗਵਨਤ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨੀ, ਜਗਤ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਦਾ ਝੁਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਰਖੇਲ ਸਚਵਾ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀਆ।

ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹ ਵਡ ਦੇਵੀ ਦੇਵਾ, ਦੇਵਤ ਸੁਰ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ। ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਇਕਕੋ ਸੇਵਾ, ਅਮੂਰਤ ਰਸ ਸੁਰਖ ਪਵਾਇੰਦਾ। ਕਰੇ ਰਖੇਲ ਅਲਕਰਖ ਅਭੇਵਾ, ਅਗਮ ਅਥਾਹ ਬੇਪਰਖਾਹ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਚਲਾਇੰਦਾ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਲੇਖੇ ਲਾਏ ਰਸਨਾ ਜੇਹਵਾ, ਗੁਣ ਆਪਣਾ ਇਕ ਸਮਯਾਇੰਦਾ। ਕੌਸ਼ਟਕ ਮਣੀਆ ਮਸ਼ਤਕ ਲਾਏ ਥੇਵਾ, ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਡਗਮਗਾਇੰਦਾ। ਸਦਾ ਸੁਹੇਲਾ ਇਕਕ ਇਕੇਲਾ, ਅਕਲ ਕਲ ਆਪਣੀ ਆਪ ਪ੍ਰਗਟਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਿਫਤੀ ਸਿਫਤ ਸਿਫਤ ਸਾਲਾਹਿੰਦਾ।

ਸਿਫਤੀ ਸਿਫਤ ਸਲਾਹੇ ਜਗਤ, ਸਿਫਤ ਵਿਚਵ ਕਦੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਦੇਵੇ ਵਡਿਆਈ ਹਰਿ ਜੂ ਭਗਤ, ਭਗਵਾਨ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਬਹਾਈਆ। ਲੇਖੇ ਲਾਏ ਬ੍ਰੂਂਦ ਰਕਤ, ਮਾਤ ਗਰ੍ਭ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ। ਅਨੱਤਮ ਮੇਲਾ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਨਾਰ ਕਨਤ, ਕਨਤ ਕਨਤੂਹਲ ਖੁਣੀ ਮਨਾਈਆ। ਚੋਲੀ ਚਾਢੇ ਰੰਗ ਬਸਨਤ, ਬਸਨ ਬਨਵਾਰੀ ਆਪ ਰੰਗਾਈਆ। ਇਕਾ ਅਕਰਖਰ ਮਣੀਆ ਮੰਤ, ਮਮਤਾ ਮੋਹ ਦਾ ਮਿਟਾਈਆ। ਸੋਹੌਂ ਡੋਲਾ ਸਾਚਾ ਛੱਤ, ਛੱਤੀ ਰਾਗ ਰਹੇ ਜਸ ਗਾਈਆ। ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਸ਼ਬਦ ਗੁਰ ਗੁਰ ਬਣਾਈ ਬਣਤ, ਵਿ਷ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਰੂਪ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਲਿਜੁਗ ਤੇਰੀ ਅਨੱਤਮ ਵਰ, ਨਿਹਕਲਂਕ ਨਰਾਯਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਨਿਰਾਂਤਰ ਬ੍ਰਹਮ ਦੇਵੇ ਦਾਨ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਹੋਏ ਹੈਰਾਨ, ਭਗਤਾਂ ਮਿਲਿਆ ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਭਗਵਨ ਮੇਲਾ ਵਿਚਵ ਜਹਾਨ, ਜੀਵਣ ਜੁਗਤ ਜਨ ਆਪਣੇ ਹਤਥ ਰਖਾਈਆ। (੧੮ ਜੇਠ ੨੦੧੬ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਸੀਤਾਲ ਸਿੱਧ)

ਹਰਿ ਭਗਤ ਤੇਰਾ ਭਗਤੀ ਭਾਉ, ਹਰਿ ਇਕਕੋ ਇਕਕ ਵਰਖਾਈਆ। ਸਦਾ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਣ ਦਾ ਰਹੇ
ਚਾਉ, ਚਾਉ ਘਨੇਰਾ ਇਕਕ ਜਣਾਈਆ। ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਬੇਪਰਵਾਹੋ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਕਰਾਈਆ।
ਜਨ ਭਗਤ ਉਠਾਏ ਫੜ ਫੜ ਬਾਹੋਂ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ। ਨਿਥਾਵਿਆਂ ਦੇਵੇ ਸਾਚਾ ਥਾਉँ,
ਚਰਨ ਕੱਵਲ ਸਰਨਾਈਆ। ਗੁਰਮੁਖ ਬਾਲਕ ਵੇਰੇ ਬਣ ਪਿਤਾ ਮਾਉਂ, ਮੇਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ। ਜੋਤੀ
ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿ ਭਗਤ ਦਿਆ ਕਮਾਈਆ।

ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਣ ਦੀ ਭਗਤ ਆਸ, ਭਗਤੀ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਜਨਮ ਕਰਮ ਦੀ ਬੁੜੇ ਪਾਸ, ਬਰਨ
ਜਾਤ ਰਹਣ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਮੇਟੇ ਅਨੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਚਨਦ ਇਕਕੋ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਦਰਸ
ਦਿਖਾਏ ਸਾਖਿਆਤ, ਰੂਪ ਅਨੂਪ ਜਣਾਈਆ। ਸੋਵਤ ਜਾਗਤ ਪੁਚ਼ੇ ਵਾਤ, ਆਲਸ ਨਿੰਦਰਾ ਨਾ ਕੋਈ
ਰਰਖਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਦਰਸੇ ਆਪਣੀ ਗਾਥ, ਢੋਲਾ ਨਾਮ ਪਢਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ
ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਕਰਾਈਆ।

ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਇਕਕੋ ਆਸ, ਦੂਜੀ ਆਸ ਨਾ ਕੋਈ ਰਰਖਾਈਆ। ਅੰਤਰ ਅੰਤਰ ਬੁੜੇ ਪਾਸ,
ਬਾਹਰ ਬਸਨਤਰ ਨਾ ਕੋਈ ਲਗਾਈਆ। ਰਸ ਰਸੀਆ ਦੇਵੇ ਇਕਕ ਮਿਠਾਸ, ਸ਼ੰਕਰ ਖਣਡ ਤੁਲ ਨਾ ਰਾਈਆ।
ਸਦਾ ਸੁਹੇਲਾ ਵਸੇ ਪਾਸ, ਦਿਵਸ ਰੈਣ ਵਿਛੜ ਨਾ ਜਾਈਆ। ਸਾਚਾ ਕਰੇ ਹਾਸ ਬਲਾਸ, ਮੇਹਰਵਾਨ
ਮੇਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਵੇਰਵ
ਵਰਖਾਈਆ।

ਭਗਤਨ ਸਦਾ ਇਕਕੋ ਮੰਗ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਸਚ ਸੁਹਝਣੀ ਸੇਜ ਸੋਹੇ
ਪਲੱਧ, ਫੂਲਣ ਬਰਰਖਾ ਆਪ ਲਗਾਈਆ। ਕਨਤ ਕਨਤੂਹਲ ਦਰ ਦਰਵਾਜਾ ਆਏ ਲੰਘ, ਘਰ ਸਜ਼ਣ
ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ। ਨਿਜ ਰਸੀਆ ਦੇਵੇ ਨਿਜ ਅਨਨਦ, ਪਰਮਾਨਦ ਵਿਚਵ ਸਮਾਈਆ। ਪ੍ਰੇਮ ਪਾਰ ਵਿਚਵ
ਵੇਰੇ ਹਰਸ, ਸੋਹੁੱਹੁੱਹਾ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ। ਅਗਮੀ ਭਗਤੀ ਦੇਵੇ ਦਰਸ, ਜਗਤ ਭਗਤੀ ਨਾ ਕੋਈ ਸਿਰਖਾਈਆ।
ਸਚ ਸੁਨੇਹੜਾ ਆਪਣਾ ਦਸ਼, ਬਣ ਪਾਨ੍ਧੀ ਪਨ੍ਧ ਮੁਕਾਈਆ। ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਇਕਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਦੋਵੇਂ
ਵਸ, ਇਕਲਲਾ ਕਮਮ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਹੋਏ ਇਕਠ, ਇਕਕ ਇਕਕ ਲੇਖਾ ਆਪ ਮੁਕਾਈਆ।
ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮੇਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ।

ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਇਕਕੋ ਰਾਹ, ਰਹਬਰ ਅਵਰ ਨਾ ਕੋਈ ਜਣਾਧਾ। ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ
ਮੇਲ ਮਿਲਾ, ਮਿਲ ਆਪਣਾ ਮੰਗਲ ਗਾਧਾ। ਜੋਤ ਨਿਰੱਜਣ ਤੇਲ ਚੜਾ, ਆਦਿ ਨਿਰੱਜਣ ਸਗਨ ਮਨਾਧਾ।
ਸਾਚਾ ਖੇੜਾ ਦਾ ਵਸਾ, ਝੂਠਾ ਝੇੜਾ ਆਪ ਮੁਕਾਧਾ। ਖੁਲਾ ਵੇਹੜਾ ਦਾ ਕਰਾ, ਕੂੜੀ ਕ੍ਰਿਧਾ ਬਾਹਰ
ਕਢਾਧਾ। ਸਨਤ ਸੁਹੇਲੇ ਲਏ ਉਠਾ, ਗੁਰ ਚੇਲੇ ਰੰਗ ਰਗਾਧਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ
ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਆਪ ਜਣਾਧਾ।

ਭਗਵਾਨ ਭਗਤ ਇਕਕੋ ਮਨਦਰ, ਦਰਵਾਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ। ਇਕਕ ਦੂਜੇ ਦੇ
ਵੜਨ ਅੰਦਰ, ਔਂਦਾ ਜਾਂਦਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਇੰਦਾ। ਉਚਵੀ ਕੂਕ ਕੂਕ ਗਾਧਣ ਅੰਦਰੇ ਅੰਦਰ,
ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਧਿਆਨ ਲਗਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ
ਇਕਕੋ ਘਰ ਵਸਾਇੰਦਾ।

ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਘਰ ਇਕਕ ਵਸੇਰਾ, ਵਿਛੜ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ। ਜਾਤ ਪਾਤ ਕਰੇ ਨਬੇਡਾ, ਵਰਨਾਂ ਬਰਨਾਂ ਪਨਥ ਸੁਕਾਈਆ। ਸਾਚੀ ਸਰਨਾ ਬਨ੍ਹੇ ਬੇਡਾ, ਆਪਣੇ ਕਂਧ ਉਠਾਈਆ। ਕਰਾਵਣਹਾਰਾ ਹੜਕ ਨਬੇਡਾ, ਹਕੀਕਤ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ੍ਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਭਗਵਨ ਲੇਰਵਾ ਲੇਰਵੇ ਪਾਈਆ।

ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਇਕਕੋ ਵੰਡ, ਵੰਡਣਹਾਰਾ ਆਪ ਵੰਡਾਈਆ। ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਪਾਵਣ ਠੰਡ, ਵਿਛੋਡਾ ਅਗਨ ਬੁਜਾਈਆ। ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਸਚ ਅਨਨਦ, ਬਤੀ ਦਨਦ ਨਾ ਕੋਈ ਸਾਲਾਹੀਆ। ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਦਾ ਗੀਤ ਅੰਦਰ ਛਨਦ, ਸੋਹਲਾ ਇਕ ਦ੃ਢਾਈਆ। ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਚੁਕਕੇ ਪਨਥ, ਅਦ੍ਵਵਾਟੇ ਫੇਰਾ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ੍ਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ।

ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਇਕਕੋ ਆਸਾ, ਤ੃਷ਣਾ ਹੋਰ ਨਾ ਕੋਈ ਜਣਾਇੰਦਾ। ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਸਚ ਭਰਵਾਸਾ, ਭਾਣਡਾ ਭਰਮ ਭਨਾਇੰਦਾ। ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸੀ ਦਾਸਾ, ਬਣ ਸੇਵਕ ਸੇਵ ਕਮਾਇੰਦਾ। ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਸਾਚਾ ਰਾਖਾ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹਤਥ ਟਿਕਾਇੰਦਾ। ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਦੇਵੇ ਦਾਤਾ, ਵਸਤ ਅਮੋਲਕ ਝੌਲੀ ਪਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ੍ਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ।

ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਸਾਚਾ ਜੋਡਾ, ਹਰਿ ਜੋਡੀ ਆਪ ਜੁਡਾਇੰਦਾ। ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਆਪੇ ਬੌਹਡਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਇੰਦਾ। ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਲੇਰਵ ਲਿਰਵ ਕੇ ਦੇਵੇ ਕੋਰਾ, ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖਾਇੰਦਾ। ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਲਹਣਾ ਚੁਕਕੇ ਮੋਰਾ ਤੋਰਾ, ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਪਰਦਾ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖਾਇੰਦਾ। ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ੍ਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ।

ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਸਜ਼ਜਣ ਸਾਕ, ਸਾਕਾ ਆਪਣਾ ਆਪ ਜਣਾਈਆ। ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਭਵਿਖਤ ਵਾਕ, ਦਾਤਾ ਦਾਨੀ ਦਏ ਜਣਾਈਆ। ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਸਚਚਾ ਨਾਤ, ਨਾਤਾ ਬਿਧਾਤਾ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਈਆ। ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਮੇਟੇ ਅਨੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਚਾ ਚਨਦ ਚੜਾਈਆ। ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਰਹਣ ਨਾ ਨਾਰ ਕਮਜ਼ਾਤ, ਬੁਦ਼ਦ ਬਕੇਕੀ ਰੂਪ ਵਰਖਾਇੰਦਾ। ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਮੇਲ ਮਿਲਾਵਾ ਕਮਲਾਪਾਤ, ਕੱਵਲ ਨੈਣ ਡਗਮਗਾਇੰਦਾ। ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਕਹਣ ਸ਼ਾਬਾਸ਼, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ੍ਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਾਚੀ ਰਖੇਲ ਆਪ ਕਰਾਇੰਦਾ।

ਸਾਚਾ ਰਖੇਲ ਕਰੇ ਜਗਦੀਸ਼, ਜਗਦੀਸ਼ਰ ਹਤਥ ਵਡਧਾਈਆ। ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਪੀਸਣ ਲਿਆ ਪੀਸ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗਾ ਜੁਗਨਤਰ ਜਨ ਭਗਤ ਚਕਕੀ ਨਾਮ ਚਲਾਈਆ। ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਕਰ ਕਰ ਹਿਤ ਦੇ ਨਾਮ ਹਦੀਸ, ਨਿਸ਼ਅਕਰਵਰ ਵਡ ਵਡਧਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ੍ਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਭਗਵਨ ਲੇਰਵਾ ਝੌਲੀ ਪਾਈਆ।

ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਲੇਰਵ ਇਕਕ, ਏਕਾ ਵਾਰ ਜਣਾਯਾ। ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਭੇਰਵ ਇਕਕ, ਏਕਾ ਰਾਹ

ਦਰਸਾਯਾ। ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਖੇਡ ਇਕਕ, ਖਲਾਰੀ ਇਕਕੋ ਇਕਕ ਜਣਾਯਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚਿ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਾਰ ਕਮਾਯਾ।

ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਨਿਤ ਉਡੀਕਾਂ, ਨੈਣ ਨੈਣ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਨਾ ਕੋਈ ਸ਼ਰੀਕਾ, ਸ਼ਿਰਕਤ ਵਿਚਚ ਕਦੇ ਨਾ ਕੋਈ ਆਈਆ। ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਇਕਕ ਤੌਫੀਕਾ, ਤੌਫੀਕ ਨੂਰ ਖੁਦਾਈਆ। ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਇਕਕ ਹਦੀਸਾ, ਮੁਰੀਦ ਮੁਸ਼ਰਦ ਕਰੇ ਪਢਾਈਆ। ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਜੀਵ ਜੀ ਕਾ, ਅਗਮ੍ਮ ਅਗੋਚਰ ਬੇਪਰਵਾਹ ਸਚਿਆ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚਿ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਰੰਗ ਵਰਖਾਈਆ।

ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਭਗਤੀ ਵਿਚੋਲਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇਂਦਾ। ਪੰਜ ਤਤਤ ਕਾਧਾ ਚੁਕਕੇ ਭੋਲਾ, ਕਨ੍ਥ ਆਪਣੇ ਭਾਰ ਉਠਾਇਂਦਾ। ਪੂਰਬ ਲੇਖਾ ਪੂਰ ਕਰੇ ਕੌਲਾ, ਕੀਤਾ ਕੌਲ ਭੁਲਲ ਨਾ ਜਾਇਂਦਾ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਕੋਲਿਆਂ ਕੋਈ ਨਾ ਰਕਖੇ ਉਹਲਾ, ਪਰਦਾ ਆਪਣਾ ਆਪ ਚੁਕਾਇਂਦਾ। ਧੁਰ ਸਂਦੇਸ਼ ਸੁਣਾਏ ਢੋਲਾ, ਸੋਹੱ ਰਾਗ ਅਲਾਇਂਦਾ। ਸਭ ਦਾ ਕਰੇ ਭਾਰ ਹੌਲਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚਿ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਸ਼ਬਦ ਅਗਮ੍ਮੀ ਇਕਕ ਫਰਮਾਣ, ਧੁਰ ਸਂਦੇਸਾ ਦੇਵੇ ਆਣ, ਨਰ ਨਰੇਸ਼ ਖੇਲ ਕਰਾਇਂਦਾ।

(੧੨ ਚੇਤ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਹਰਿ ਭਗਤ ਦਵਾਰ ਜੇਠੂਵਾਲ)

ਭਗਤ ਕਹਣ ਦੱਸ੍ਥ ਭਗਵਾਨ, ਪ੍ਰਮੂ ਕੀ ਤੇਰੀ ਵਡਯਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਅਨਤ ਹੋਏ ਹੈਰਾਨ, ਤੇਰਾ ਭੇਵ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਚਾਰੋਂ ਕੁਣਟ ਸ਼ਰਅ ਸ਼ੈਤਾਨ, ਘਰ ਘਰ ਕਰੇ ਲੜਾਈਆ। ਨਾਮ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਮਕਾਨ, ਗੁਰ ਦਰ ਮਨਦਰ ਮਛੁ ਸ਼ਿਵਦੁਆਲੇ ਦੇਣ ਦੁਹਾਈਆ। ਧਰਮ ਮਿਲੇ ਨਾ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਹੋਈ ਹਲਕਾਈਆ। ਸਾਚਾ ਰਾਗ ਸੁਣੇ ਨਾ ਕੋਈ ਕਾਨ, ਧੁਨ ਆਤਮਕ ਨਾਦ ਨਾ ਕੋਈ ਵਜਾਈਆ। ਗਾ ਗਾ ਥਕਕੀ ਰਸਨਾ ਜਿਛਾ ਜ਼ਬਾਨ, ਜੇਰ ਜਬਰ ਤੇਰੀ ਸਮਝ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚਿ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ।

ਭਗਤ ਕਹਣ ਪ੍ਰਭ ਸਾਚਾ ਸੀਤਾ, ਸਾਚੀ ਰੀਤ ਦਾ ਬਤਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਧਾਮ ਸਦਾ ਅਨਡੀਠਾ, ਜਗਤ ਨੇਤ੍ਰ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ। ਲਭ ਲਭ ਥਕਕੇ ਮਨਦਰ ਮਸੀਤਾਂ, ਮਹਿਫਲ ਘਰ ਘਰ ਭੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਨੂਰ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਧਾ ਅਤੀਤਾ, ਤੈਗੁਣ ਪਰਦਾ ਨਾ ਕੋਈ ਲਾਹੀਆ। ਨਾਤਾ ਚੁਕਕੇ ਨਾ ਹਸਤ ਕੀਟਾਂ, ਊੱਚ ਨੀਚ ਭੇਵ ਨਾ ਕੋਈ ਗਵਾਈਆ। ਕਾਧਾ ਹੋਏ ਨਾ ਠਾਂਡੀ ਸੀਤਾ, ਸੀਤਲ ਧਾਰ ਨਾ ਕੋਈ ਵਹਾਈਆ। ਨਿਰਗੁਣ ਬਜੜੇ ਨਾ ਹਕ ਪ੍ਰੀਤਾ, ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਨਾ ਕੋਈ ਸਿਰਖਾਈਆ। ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦ੍ਰਾਪਰ ਕਲਿਜੁਗ ਕੋਟਨ ਵਾਰ ਬੀਤਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚਿ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਆਸ ਰਖਾਈਆ।

ਭਗਤ ਕਹਣ ਭਗਵਾਨ ਦੱਸ੍ਥ, ਦੋਏ ਜੋੜ ਕਰਨ ਅਜੀਈਆ। ਸੂਣਟ ਸਬਾਈ ਵੇਖਿਆ ਨਾਸ੍ਥ

ਨਸ਼, ਮਾਰਗ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਕੂੜੀ ਕ੍ਰਿਧਾ ਗਏ ਫਸ, ਫੱਸੀ ਜਮ ਨਾ ਕੋਈ ਕਟਾਈਆ। ਧੀਰਜ ਜਤ ਨਾ ਰਿਹਾ ਹਠ, ਸਤਿ ਸਨਤੋਖ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖਾਈਆ। ਨਹਾ ਨਹਾ ਥਕਕੇ ਤੀਰਥ ਤਵੁ, ਅਠਸਠ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ। ਪਢ਼ ਪਢ਼ ਪੁਸ਼ਤਕ ਗਏ ਅਕਕ, ਅਨੱਤਰ ਅਕਰਖ ਨਾ ਕੋਈ ਖੁਲਾਈਆ। ਨਬੇੜਾ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਹਕ, ਹਕੀਕਤ ਦਾ ਨਾ ਕੋਈ ਜਣਾਈਆ। ਨਾਡ ਬਹਤਰ ਉਬਲੇ ਰਤ, ਰਤੀ ਰਤ ਨਾ ਕੋਈ ਸੁਕਾਈਆ। ਘਰ ਮਿਲੇ ਨਾ ਭ੍ਰਾਹਮ ਮਤ, ਪਾਰਭ੍ਰਾਹਮ ਨਾ ਕੋਈ ਸਰਨਾਈਆ। ਲਹਣਾ ਚੁਕਕੇ ਨਾ ਹਤਥੋ ਹਤਥ, ਖਾਲੀ ਹਤਥ ਦੇਣ ਦੁਹਾਈਆ। ਕਿਥੇ ਲੁਕਧੋਂ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਤੇਰੀ ਜਾਤ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਈਆ। ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਅਗਮੀ ਹਵੁ, ਵਣਜਾਰਾ ਹਵੁ ਨਾ ਕੋਈ ਖੁਲਾਈਆ। ਮਣਕਾ ਮਣਕਾ ਮਾਲਾ ਲਈ ਰਟ, ਮਨ ਕਾ ਮਣਕਾ ਨਾ ਕੋਈ ਭਵਾਈਆ। ਮਿਲਧਾ ਨੂਰ ਨਾ ਜੋਤ ਪ੍ਰਕਾਸ਼, ਅਨ੍ਧ ਅਨ੍ਧੇਰ ਨਾ ਕੋਈ ਗਵਾਈਆ। ਸਚਵਾ ਸਾਹਿਬ ਨਾ ਦਿਸਿਆ ਰਘੁਨਾਥ, ਰਘੁਪਤ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਈ ਦਰਸਾਈਆ। ਮਿਲਧਾ ਮੇਲ ਨਾ ਕਮਲਾਪਾਤ, ਨੇਤ੍ਰ ਨੈਣ ਨੈਣ ਦਰਸਾਈਆ। ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਦੇ ਦਾਤ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਅਲਖ ਜਗਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਯ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਸਾਚੇ ਆਸ ਰਖਾਈਆ।

ਭਗਤ ਕਹਣ ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਨਤ, ਤੇਰਾ ਰਾਹ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਇੰਦਾ। ਕਲਿਜੁਗ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਕੋਈ ਸਨਤ, ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਜਣ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ। ਤੈਗੁਣ ਮਾਧਾ ਪਰਦਾ ਪਾਧਾ ਬੇਅੰਨ, ਦੂੰਝ ਛੈਤ ਨਾ ਕੋਈ ਮਿਟਾਇੰਦਾ। ਗਢ ਤੁਟੇ ਨਾ ਹਉਮੇ ਹੁੰਗਤ, ਹੱਥ ਭ੍ਰਾਹਮ ਨਾ ਕੋਈ ਜਣਾਇੰਦਾ। ਭੇਵ ਨਾ ਪਾਏ ਕੋਈ ਪੰਡਤ, ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਨਾ ਕੋਈ ਸਮਝਾਇੰਦਾ। ਮਿਲੇ ਮੇਲ ਨਾ ਕਿਸੇ ਅਰਖਣਡਤ, ਰਖਡਗ ਰਖਣਡਾ ਨਾ ਕੋਈ ਚਮਕਾਇੰਦਾ। ਨਾਤਾ ਤੁਟੇ ਨਾ ਜੇਰਜ ਅੰਡਜ, ਉਤਮੁਜ ਸੇਤਜ ਪਨਧ ਨਾ ਕੋਈ ਮੁਕਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਯ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕਕੋ ਦੇਣਾ ਸਚਵਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਸੀਸ ਝੁਕਾਇੰਦਾ।

ਭਗਤ ਕਹੈ ਭਗਵਾਨ ਅਗਮ, ਅਗਮ ਤੇਰੀ ਵਡਧਾਈਆ। ਕਵਣ ਜਾਣੇ ਹਰਿ ਤੇਰਾ ਕਮਮ, ਨੇਹਕਰਮੀ ਕਰਮ ਕਮਾਈਆ। ਗਾ ਗਾ ਥਕਕੇ ਦਮਾਂ ਦਮ, ਪਵਣ ਸ਼ਵਾਸ ਸਿਪਤ ਸਾਲਾਹੀਆ। ਲੇਖੇ ਲਗਗਾ ਨਾ ਕਾਧਾ ਚਮਮ, ਚਮਮ ਦ੃਷ਟੀ ਨਾ ਕੋਈ ਬਦਲਾਈਆ। ਹਰਖ ਸੋਗ ਨਾ ਚੁਕਕਧਾ ਗਮ, ਚਿਨਤਾ ਰੋਗ ਨਾ ਕੋਈ ਮਿਟਾਈਆ। ਭਾਣਡਾ ਭਰਮ ਨਾ ਦੇਵੇ ਕੋਈ ਭਨਨ, ਕੂੜੀ ਕ੍ਰਿਧਾ ਨਾ ਬਾਹਰ ਕਛੁਈਆ। ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੋਏ ਨਾ ਨੇਤ੍ਰ ਅੰਨ੍ਹ, ਜੋਤ ਨਿਰੱਜਣ ਨਾ ਕੋਈ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਨਾਦ ਸ਼ਬਦ ਨਾ ਸੁਣੇ ਕੋਈ ਧੁਨ, ਅਨਰਾਗੀ ਰਾਗ ਨਾ ਕੋਈ ਸੁਣਾਈਆ। ਨਾਤਾ ਤੁਵੇ ਨਾ ਵਾਸਨਾ ਮਨ, ਮਨਸਾ ਪੂਰ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖਾਈਆ। ਸਾਚਾ ਮਿਲਧਾ ਨਾ ਨਾਮ ਧਨ, ਫਿਰ ਫਿਰ ਵੇਰਖੀ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ। ਵਡ ਵਡ ਬੈਠੇ ਛਪਰ ਛਨ੍ਹ, ਮਹਲਲ ਅਛੁਲ ਨਾ ਕੋਈ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਯ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਚਵਾ ਵਰ, ਜਿਸ ਬਿਧ ਤੇਰਾ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਈਆ।

ਭਗਤ ਕਹੈ ਭਗਵਾਨ ਤੇਰਾ ਦਰਸ, ਬਿਨ ਤੇਰੀ ਕਿਰਪਾ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਇੰਦਾ। ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਰਹੇ ਤਰਸ, ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਧ੍ਯਾਨ ਲਗਾਇੰਦਾ। ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਹਰਿ ਮੇਘ ਬਰਸ, ਤ੍ਰਣਾ ਤ੍ਰਖਾ ਸਰਬ ਗਵਾਇੰਦਾ। ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਅਰਥ ਫਰਸ਼, ਕਾਧਾ ਕੁਰਾ ਖੋਜ ਖੁਜਾਇੰਦਾ। ਕਲਿਜੁਗ ਅਨੱਤਮ ਰਹੇ ਭਟਕ, ਭਾਵਨਾ ਕੋਈ ਨਾ ਪੂਰ ਕਰਾਇੰਦਾ। ਨੌਂ ਦੁਆਰੇ ਰਹੇ ਅਟਕ, ਦਸਵੇਂ ਮੇਲ ਨਾ ਕੋਈ ਮਿਲਾਇੰਦਾ। ਸਾਚੀ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਸਡਕ, ਮਾਰਗ ਰਾਹ ਨਾ ਕੋਈ ਪਾਇੰਦਾ। ਪੰਚ ਵਿਕਾਰਾ ਚਢਧਾ ਕਟਕ, ਰਖਣਡਾ ਰਖਡਗ ਨਾ ਕੋਈ ਤਠਾਇੰਦਾ। ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚਵ ਰਹੇ ਲਟਕ, ਫੜ ਬਾਹੋਂ ਪਾਰ ਨਾ ਕੋਈ ਕਰਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਯ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਚਵਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਇੰਦਾ।

ਭਗਤ ਕਹੇ ਭਗਵਾਨ ਤੇਰਾ ਧਿਆਨ, ਧਿਆਨ ਧਿਆਨ ਵਿਚਚ ਜਣਾਈਆ। ਬਿਨ ਪਢਿਆਂ ਦੇ ਜਾਨ, ਚੌਦਾਂ ਵਿਦਾ ਕਮਮ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਚੌਦਾਂ ਲੋਕ ਹੋਣ ਹੈਰਾਨ, ਮਿਲੇ ਸਰਨ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ। ਚੌਦਾਂ ਤਬਕ ਨੈਣ ਸ਼ਰਮਾਣ, ਅਕਰਖ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਉਠਾਈਆ। ਵਿ਷ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਢੋਲੇ ਗਾਣ, ਗਾਗਾ ਸ਼ੁਕਰ ਸਨਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਮੰਗੀ ਇਕਕ ਸਰਨਾਈਆ।

ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਸਰਨਾ, ਸਰਨਗਤ ਇਕਕ ਅਖਵਾਇੰਦਾ। ਨੇਤ੍ਰ ਨੈਣ ਇਕਕ ਖੁਲਾ, ਨਿਜ ਨੇਤ੍ਰ ਮੰਗ ਮੰਗਾਇੰਦਾ। ਜਨਮ ਮਰਨ ਪਨ੍ਧ ਮੁਕਾ, ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਗੇੜ ਕਟਾਇੰਦਾ। ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਲੇਖਾ ਦੇ ਮੁਕਾ, ਰਾਏ ਧਰਮ ਨਾ ਢਨ ਲਗਾਇੰਦਾ। ਚਿਤ੍ਰਗੁਪਤ ਹਿਸਾਬ ਨਾ ਸਕੇ ਵਰਖਾ, ਲਾਡੀ ਮੌਤ ਨਾ ਕੋਈ ਪਰਨਾਇੰਦਾ। ਅੱਤਮ ਆਪਣੀ ਗੋਦੀ ਲਏ ਉਠਾ, ਦ੍ਰੂਜੀ ਆਸ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖਾਇੰਦਾ। ਕਬੀਰ ਜੁਲਾਹਾ ਗਿਆ ਸਮਯਾ, ਸਚ ਸਾਂਦੇਸਾ ਇਕਕ ਅਲਾਇੰਦਾ। ਮਹਲਲ ਅਛੂਲ ਹੋਏ ਰੁਸ਼ਨਾ, ਦੀਪਕ ਦੀਆ ਇਕਕ ਜਗਾਇੰਦਾ। ਜਿਸ ਜਨ ਮਿਲੇ ਬੇਪਰਵਾਹ, ਬੇਪਰਵਾਹੀ ਰਖੇਲ ਵਰਖਾਇੰਦਾ। ਫੱਡ ਬਾਹੋਂ ਗਲੇ ਲਏ ਲਗਾ, ਆਪ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਸਮਾਇੰਦਾ। ਚਰਨ ਕੱਵਲ ਲਏ ਬਹਾ, ਥਿਰ ਘਰ ਆਪਣੀ ਵੰਡ ਵੰਡਾਇੰਦਾ। ਸਚਰਖਣਡ ਦੁਆਰਾ ਦਾਏ ਸੁਹਾ, ਸੋਭਾਵਨਤ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ। ਸਾਚੇ ਤਖ਼ਤ ਢੇਰਾ ਲਾ, ਤਖ਼ਤ ਨਿਵਾਸੀ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇੰਦਾ। ਪੂਰ੍ਥੀ ਆਕਾਸ਼ ਪਾਰ ਕਰਾ, ਗਗਨ ਮਣਡਲ ਚਰਨਾਂ ਹੇਠ ਦਬਾਇੰਦਾ। ਮਣਡਲ ਰਾਸੀ ਰਾਸ ਰਚਾ, ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਨਾਚ ਨਚਾਇੰਦਾ। ਪੁਰਖ ਅਭਿਨਾਸ਼ੀ ਸਚਵਾ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹ, ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਇਕਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ। ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਲੇਖੇ ਲਏ ਲਗਾ, ਲੇਖਾ ਆਪਣੇ ਹਤਥ ਰਖਾਇੰਦਾ। ਕਲਿਜੁਗ ਅੱਤ ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਨਤ ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਦਾਏ ਸਮਯਾ, ਸਮਯਾ ਸਮਯਾ ਵਿਚਚ ਮਿਲਾਇੰਦਾ। ਇਸਾਰੇ ਨਾਲ ਦਸ਼ੇ ਰਜਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਆਪ ਦੂਢਾਇੰਦਾ।

ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਅੱਤ ਜਾਣਾ ਜਾਗ, ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਆਪ ਜਗਾਈਆ। ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚੀ ਦਾਤ, ਨਿਰਗੁਣ ਦਾਤਾ ਵਡ ਵਡਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਮੇਟੇ ਅਨੰਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਸਾਚਾ ਚਨਦ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਇਕਕ ਇਕਾਂਤ, ਇਕਕ ਇਕਲਲਾ ਆਸਣ ਲਾਈਆ। ਸਚ ਸੁਣਾਏ ਅਗਮੀ ਗਾਥ, ਸੋਹੁੱ ਅਕਰਖਰ ਕਰੇ ਪਢਾਈਆ। ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਵੇਖੇ ਮਰਤਕ ਮਾਥ, ਪੂਰਬ ਲੇਖਾ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ।

ਭਗਵਾਨ ਕਹੇ ਭਗਤ ਮੇਰੇ ਸੀਤ, ਮਿਤ੍ਰ ਪਾਰਾ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ। ਸੋਹੁੱ ਢੋਲਾ ਗੈਣਾ ਗੀਤ, ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਮੇਲ ਮਿਲਾਇੰਦਾ। ਸਤਿਜੁਗ ਦੀ ਸਾਚੀ ਰੀਤ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੱਜਣ ਆਪ ਚਲਾਇੰਦਾ। ਰਖੈਹੜਾ ਛੁਡੇ ਮਨਦਰ ਮਸੀਤ, ਕਾਥਾ ਮਨਦਰ ਅੰਦਰ ਆਪਣਾ ਰਾਗ ਅਲਾਇੰਦਾ। ਮਾਣਸ ਜਨਮ ਲੈਣਾ ਜੀਤ, ਹਾਰ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਈ ਵਟਾਇੰਦਾ। ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਆਤਮ ਕਰੇ ਠਾਂਡੀ ਸੀਤ, ਸੀਤਲ ਧਾਰਾ ਇਕਕ ਵਹਾਇੰਦਾ। ਬ੍ਰਹਮ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਲਗਾਏ ਸਚ ਪ੍ਰੀਤ, ਪ੍ਰੀਤੀਵਾਨ ਬੰਧਨ ਪਾਇੰਦਾ। ਲੇਖਾ ਚੁਕਕੇ ਹਸਤ ਕੀਟ, ਘਟ ਘਟ ਇਕਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇੰਦਾ। ਮਿਡੂ ਕਰੇ ਕਾਥਾ ਕੌਡਾ ਰੀਠ, ਅਮੂਰਤ ਰਸ ਇਕਕ ਭਰਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਲਿਜੁਗ ਤੇਰੀ ਅੱਤਮ ਵਰ, ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਆਪ ਦੂਢਾਇੰਦਾ।

ਭਗਤ ਕਹੇ ਸੁਣ ਸਚੇ ਸਜ਼ਜਣ, ਭਗਵਾਨ ਦਾਏ ਵਡਾਈਆ। ਚਰਨ ਧੂੜੀ ਨਿਰਮਲ ਮਜਨ, ਦੁਰਮਤ

मैल धवाईआ। साहिब सतिगुर दीन दयाल ठाकर स्वामी आया परदे कज्जण, सिर आपणा हथ टिकाईआ। नाम भगती रकवे मग्न, खुमारी इक्को इक्क चढ़ाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा सच्चा वर, सच कहाणी आप सुणाईआ।

सच कहाणी सुणाए गाथा, भगत भगवान दया कमाइंदा। आदि जुगादी दासी दासा, जुग जुग सेव कमाइंदा। कलिजुग अन्त नूर जोत प्रकाशा, पंज तत्त चोला ना कोई वरवाइंदा। निरगुण निरगुण देवणहार दिलासा, सरगुण आपणा बंधन पाइंदा। पूरी करे हरिजन आसा, निरासा रूप ना कोई वरवाइंदा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, जन भगतां दया कमाइंदा।

जन भगतां दया कमावांगा। निरगुण हो के मेल मिलावांगा। सरगुण कूड़ा पन्ध मुकावांगा। नाम छन्द इक्क सुणावांगा। बन्दीखाना तोड़ तुड़ावांगा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, जुग विछड़े मेल मिलावांगा।

जुग विछड़े आप मिलाएगा। मेहरवान दया कमाएगा। पूरब लहणा झोली पाएगा। नेत्र नैणां नजरी आएगा। रसना कह ना कोई सुणाएगा। भगत रीती इक्क वड्डिआएगा। साची नीती आप जणाएगा। हस्त कीटी रंग रंगाएगा। अनडीठी खेल खलाएगा। सुरती शब्दी मेल मिलाएगा। अकाल मूरती कार कमाएगा। नाद तूरती इक्क सुणाएगा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, जन भगतां वेख वरवाएगा।

जन भगतां वेख वरवावेगा। आत्म अन्तर परदा लाहवेगा। नौं दुआरे पार करावेगा। सुखमन टेडी बंक चरनां हेठ रखावेगा। ईड़ा पिंगल मूँह दे भार सुटावेगा। अमृत आत्म जाम पिआवेगा। निझर झिरना इक्क झिरावेगा। अज्ञान अन्धेर मिटावेगा। दीपक दीआ डगमगावेगा। आत्म सेजा सोभा पावेगा। सुरती शब्दी रंग रंगावेगा। बजर कपाटी तोड़ तुड़ावेगा। साची हाटी इक्क वरवावेगा। आत्म सेजा सोभा पावेगा। ब्रह्म आपणा ब्रह्म जणावेगा। पारब्रह्म प्रभ खेल खलावेगा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, जन भगतां आप उठावेगा।

जन भगतां आप उठाएगा। प्रभ आपणा परदा लाहेगा। चारों कुण्ट नजरी आएगा। निरगुण दीप इक्क रुशनाएगा। कल कलकी फेरा पाएगा। निहकलंका डंक वजाएगा। राउ रंकां आप हिलाएगा। भगत दुआर बंक इक्क सुहाएगा। साचा मार्ग इक्क वरवाएगा। दर दरवाजा इक्को वार बणाएगा। जो जन आ के सीस निवाएगा। फड़ बाहों गोद बहाएगा। आत्म परमात्म मेल मिलाएगा। ब्रह्म पारब्रह्म जोड़ जुड़ाएगा। ईश जीव जगदीश आपणी गँड़ वरवाएगा। नाम मरदंग इक्क सुणाएगा। चाढ़ रंग वेख वरवाएगा। सूरा सरबना दया कमाएगा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, जन भगतां मेल, सोहँ ढोला फेर गाएगा।

ਜੋ ਦਰ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਆਵੇਗਾ। ਪ੍ਰਭ ਸਾਚੇ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਵੇਗਾ। ਨਿਰਗੁਣ ਦਾਤਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਵੇਗਾ।
ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਝਈਂਟ ਦਰਸਾਵੇਗਾ। ਸ੃਷ਟ ਸਬਾਈ ਨਾਤਾ ਤੋਡ ਤੁਡਾਵੇਗਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ,
ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਰੀਤੀ ਆਪ ਵਰਖਾਵੇਗਾ।

ਸਾਚੀ ਰੀਤ ਦਰਸੇ ਭਗਵਾਨ, ਭਗਵਨ ਆਪਣੀ ਦਿਆ ਕਮਾਈਆ। ਸਚਰਵਣਡ ਦਾ ਸਚ ਨਿਸ਼ਾਨ,
ਲੋਕਮਾਤ ਝੁਲਾਈਆ। ਤਰਖਤ ਨਿਵਾਸੀ ਨੌਜਵਾਨ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ। ਸਾਂਦੇਸਾ ਦੇਵੇ
ਹੁਕਮਰਾਨ, ਹਾਕਮ ਇਕਕੋ ਇਕਕ ਵਡਧਾਈਆ। ਸਚ ਸਿੱਧਾਸਣ ਇਕਕ ਪਰਵਾਨ, ਨਾਮ ਪਰਵਾਨਾ ਝੋਲੀ
ਪਾਈਆ। ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਲਏ ਪਛਾਣ, ਬੇਪਹਚਾਨ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਈਆ। ਬਿਨ ਪਢਿਆਂ ਦੇਵੇ ਜਾਨ, ਅਜ਼ਾਨ
ਅਨੰਧੇਰ ਮਿਟਾਈਆ। ਜੋ ਜਨ ਸੋਹੱਫ ਢੋਲਾ ਗਾਣ, ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ। ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਗੁਣ
ਤ ਜਾਹਰ ਏਥੇ ਓਥੇ ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਮਿਲੇ ਆਣ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪਨਘ ਮੁਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ
ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ।

ਭਗਤ ਕਹਣ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਓਟ, ਧਿਆਨ ਇਕਕੋ ਇਕਕ ਰਖਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਆਹਲਣਿਉੱਂ ਡਿਗੇ
ਬੋਟ, ਸਕੇ ਕੋਈ ਨਾ ਮਾਤ ਤਠਾਈਆ। ਨੇਤ੍ਰ ਨੈਣ ਨੀਰ ਰੋਤ, ਰੋਵਤ ਰੋਵਤ ਰੋਵਤ ਦੇਣ ਦੁਹਾਈਆ।
ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗਘਰ ਤੇਰੀ ਕਰ ਨਾ ਸਕੇ ਸੋਚ, ਸੋਚ ਵਿਚਕ ਕਦੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਬਿਨ ਤੇਰੇ
ਨਾਮ ਤੇਰੇ ਕਲਮੇ ਆਈ ਨਾ ਕਿਸੇ ਹੋਸ਼, ਹੋਛੀ ਮਤ ਨਾ ਕੋਈ ਗਵਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਬਰਦੇ ਹੋਏ ਬੇਦੋਸ਼,
ਦੋਸ਼ ਲਗੇ ਨਾ ਕੋਈ ਰਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਮਿਲਣ ਦਾ ਸਾਚਾ ਸ਼ੌਕ, ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ।
ਤੇਰੇ ਦਰ ਨਾ ਸਕੀਏ ਪਹੁੰਚ, ਤੇਰਾ ਘਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ
ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇ ਦਰਸ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ।

ਭਗਤ ਕਹਣ ਤੇਰਾ ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪਨਘ, ਪਾਨਘੀ ਪਨਘ ਨਾ ਕੋਈ ਮੁਕਾਇਂਦਾ। ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ
ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਗੀਤਾ ਜ਼ਾਨ ਅੜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਗਾ ਗਾ ਥਕਕੀ ਤੇਰਾ ਛਨਦ, ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹ ਤੇਰਾ
ਰੰਗ ਨਾ ਕੋਈ ਵਰਖਾਇਂਦਾ। ਸਿਪਤ ਸਾਲਾਹੀ ਤੇਰੇ ਬਨਦ, ਬਨ੍ਦੀਰਖਾਨਾ ਨਾ ਕੋਈ ਤੁਡਾਇਂਦਾ। ਕਰ
ਕਿਰਪਾ ਆਪਣਾ ਦੇ ਸਚਵਾ ਅਨਨਦ, ਅਨਨਦ ਇਕਕੋ ਇਕਕ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇਂਦਾ। ਜੁਗ ਜਨਮ ਦੀ ਟੁਢੀ
ਗੜ੍ਹ, ਗੱਢੁਣਹਾਰ ਗੋਪਾਲ ਸ਼ਵਾਮੀ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ
ਸਾਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰਾ ਸਚਵਾ ਭਾਇਂਦਾ।

ਭਗਵਾਨ ਕਹੇ ਭਗਤ ਪਾਰ, ਪਾਰ ਪਾਰ ਨਾਲ ਕੁਝਮਾਈਆ। ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਜਗਤ
ਵਿਹਾਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦ੍ਰਾਪਰ ਕਲਿਜੁਗ ਰਿਹਾ ਹੰਡਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਅੰਤਮ ਰਖੇਲ ਨਿਰਗੁਣ
ਨੂਰ ਜੋਤ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਨੌਂ ਸੌ ਚੁਰਾਨਵੇ ਚੌਕੜੀ ਜੁਗ ਦਾ ਕਰਜ਼ਾ ਦਏ ਉਤਾਰ, ਮਕਰੁਜ ਆਪਣੀ
ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ। ਸਨਤ ਸੁਹੇਲੇ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਚੇਲੇ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਮੇਲੇ ਏਕਾ ਵਾਰ, ਏਕਕਾਰਾ ਹੋਏ
ਸਹਾਈਆ। ਭਗਤ ਵਛਲ ਗਿਰਵਰ ਗਿਰਧਾਰ ਖੋਲੁਣਹਾਰ ਕਿਵਾਡ, ਸਚ ਦਰਬਾਰੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ।
ਸਨਤ ਸੁਹੇਲੇ ਵੇਰਵੇ ਸਾਚੇ ਲਾਡ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ
ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸੇਹਰਾ ਸੀਸ ਹਰਿ ਗੁੰਦਾਈਆ।

ਭਗਤ ਜਨੋ ਸਦ ਰਕਖੋ ਧਾਦ, ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੱਜਣ ਆਪ ਜਣਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਅੰਤ

सुणे फरियाद, बेपरवाह फेरा पाईआ। निरगुण निरवैर निरँकार निराकार अजूनी रहित रक्खे
लाज, अनभव आपणी कार कमाईआ। रातीं सुत्यां दिने जागदिआं शब्द सरूपी मारे वाज,
रसना जिहा ना कोई हिलाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा
साचा वर, हरिजन साचे मेल मिलाईआ।

भगत जनो ना करो विचार, हरि सतिगुर आप जणाइंदा। कलिजुग अन्तम करे पार,
नय्या नौका नाम चढाइंदा। इक्को ढोला बोलो, सोहँ महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान जैकार,
जै जैकार लोक परलोक कराइंदा। गुर अवतार पीर पैगंबर तुहाछे चलण नाल नाल, सगला
संग रखाइंदा। भगत दुआरे दिते बिठाल, फड बाहों हुक्म मनाइंदा। अन्तम सारे होए कंगाल,
शहनशाह इक्को नजरी आइंदा। नानक गोबिन्द पूरा करे सवाल, मूसा ईसा मुहम्मद
आसा झोली पाइंदा। पूत सपूता ब्रह्मण गौड़ा उच्चे टिल्ले परबत सुत दुलारा दए उठाल,
भेव अमेदा आप जणाइंदा। साचे मन्दर महल्ल अटल उच्च मनार सम्बल नगर रखेल
करे कमाल, करता आपणी कार कमाइंदा। सुत दुलारा अगम्मी बणे दलाल, दो जहानां
सेव कमाइंदा। लक्ख चुरासी विच्चों भगत भगवन्त लए भाल, अंदर वड वड वेरव वरवाइंदा।
लेखा जाणे शाह कंगाल, शाह पातशाह आपणी कार कमाइंदा। आपे सुणे मुरीदां हाल,
मुशर्द आपणा फेरा पाइंदा। घर घर दर दर जन भगतां देवे आप जुमाल, नूर नुराना नजरी
आइंदा। नाता तोड़ काल महांकाल, आप आपणी गोद वरवाइंदा। जोती जोत सरूप हरि,
आप आपणी किरपा कर, निहकलंक नरायण नर, भगत भगवान शब्द ज्ञान, देवणहारा सच्चा
दान, अनमुलङ्गी दात आप वरताइंदा।

अनमुलङ्गी दात चाढे रंग, रंग रंगीला इक्क अखवाईआ। आत्म सेज सुहाए पलँघ,
पावा चूल ना कोई बणाईआ। उप्पर बैठ सूरा सरबना, भगवान भगत वेरवे चाई चाईआ।
सन्त सुहेला विरला आए लधँ, जिस सिर आपणा हत्थ टिकाईआ। गुरमुखां देवे इक्क अनन्द,
अनन्द अनन्द विच्चों प्रगटाईआ। गुरसिख ढोला गौंदै सोहँ छन्द, संसा रोग रहे
ना राईआ। नाता टुट्टा लक्ख चुरासी बन्द, बन्दीखाना ना कोई वरवाईआ। जोती जोत
सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, जन भगतां इक्को वार जणाईआ।

भगतां देवे सच दलील, हरि सतिगुर दया कमाइंदा। दरगाह साची लभे ना कोई
वकील, वुकला नजर कोई ना आइंदा। ओथे चले ना कोई अपील, हुक्म इक्को इक्क
सुणाइंदा। कलिजुग वेला अन्त अखीर, बीस बीसा आप दृढाइंदा। बिन हरि पुरख निरँजण
कट्टे ना कोई जंजीर, कड़ी कड़ी बन्द ना कोई खुलाइंदा। गुर अवतार पीर पैगंबर सारे
होए दिलगीर, धीरज धीर ना कोई धराइंदा। लक्ख चुरासी नेत्र वहावे नीर, दुरवीआं
दर्द ना कोई वंडाइंदा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा
वर, भगत भगवान इक्को घर वरवाइंदा।

भगत जनो हरि वेरवो घर, हरि मन्दर मिले वडयाईआ। दो जहानां चुक्के डर,

ਭਯ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਈ ਜਣਾਈਆ । ਦਰਸ ਦਿਖਾਏ ਅਗੇ ਰਵਡ, ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਵਡ ਵਡਯਾਈਆ । ਸਚ ਮਹਲਲੇ ਜਾਣਾ ਚਢ੍ਹ, ਅਦਖਵਿਚਕਾਰ ਨਾ ਕੋਈ ਅਟਕਾਈਆ । ਸੋਹੱ ਢੋਲਾ ਲੈਣਾ ਪਢ੍ਹ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਹੋਏ ਕੁਝਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਖ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਚਰਨ ਕੱਵਲ ਉਪਰ ਧਵਲ ਦੇਵੇ ਇਕ ਸਰਨਾਈਆ । (੨੨ ਚੇਤ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਨਸੀਬ ਸਿੱਘ)

ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਕਰ ਮੰਜੂਰ, ਮਾਣਸ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਯਾਈਆ । ਜਨਮ ਕਰਮ ਬਖ਼ਥ ਕਸੂਰ, ਮਾਨੁਖ ਆਪਣੇ ਲੇਖੇ ਲਾਈਆ । ਭੰਡਾਰਾ ਭਰ ਸ਼ਬਦ ਭਰਪੂਰ, ਮਨੁਸ਼ ਹੋਵੇ ਸਦਾ ਸਹਾਈਆ । ਨੇਤ੍ਰ ਬਖ਼ਥੇ ਦਰਸਨ ਨੂਰ, ਨੂਰ ਨੂਰਾਨਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਪਨਥ ਮੁਕਾਏ ਨੇਡੇ ਦੂਰ, ਘਰ ਘਰ ਆਪਣਾ ਭੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਨਾਤਾ ਤੋਡੇ ਕੂੜੇ ਕੂੜੇ, ਕੂੜੀ ਕ੍ਰਿਧ ਮੋਹ ਮੁਕਾਈਆ । ਹਰਿਜਨ ਬਖ਼ਥੇ ਚਰਨ ਧੂੜ, ਚਰਨੋਦਕ ਨਾਮ ਪਿਆਈਆ । ਸਦਾ ਸਹਾਈ ਹਾਜ਼ਰ ਹਜੂਰ, ਸ਼ਵਚਛ ਸੱਖ੍ਖੀ ਰੂਪ ਵਰਖਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਰਹੇ ਸਦਾ ਮਸ਼ਕੂਰ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਖ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਸਾਚੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ ।

ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਪੂਰੀ ਮਨਸਾ, ਮਾਨਸ ਦੇਵਣਹਾਰ ਵਡਯਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਬਣਾਏ ਰੂਪ ਹੱਸਾ, ਹੱਸ ਮੁਰਖ ਸਿਪਤ ਸਾਲਾਹੀਆ । ਸੋਹੱ ਧਾਰ ਬਣਾਏ ਬੰਸਾ, ਬੰਸ ਇਕਕੋ ਇਕਕ ਵਰਖਾਈਆ । ਕਲਿਜੁਗ ਕੂੜਾ ਰਹੇ ਨਾ ਵਿਚਵ ਕਂਸਾ, ਰਾਵਣ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਈ ਜਣਾਈਆ । ਹਰਿਜਨ ਉਪਾਏ ਵਿਚਵਾਂ ਸਹੱਸਾ, ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਬਣਾਈ ਅੰਸਾ, ਅੰਗੀਕਾਰ ਆਪਣੇ ਅੰਗ ਲਗਾਈਆ । ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਸਭ ਦੀ ਮਨਸਾ, ਤਨ ਮਨਤਵ ਦਏ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਖ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮੇਹਰਵਾਨ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ ।

ਮਾਣਸ ਲਾਏ ਆਪਣੇ ਲੇਖੇ, ਲੇਖਾ ਆਪਣੇ ਹਤਥ ਰਖਵਾਈਆ । ਮਾਨੁਖ ਰੂਪ ਘਰ ਘਰ ਵੇਰੇ, ਮਾਨੁਸ਼ ਬੂੜਾ ਬੁਝਾਈਆ । ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਕਛੇ ਮੁਲੇਖੇ, ਭਰਮੀ ਭਰਮ ਗਢ੍ਹ ਤੁਡਾਈਆ । ਨਿਰਾਂਤਰ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰੇ ਹੇਤੇ, ਅਨੱਤਰ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਭਾਗ ਲਗੇ ਕਾਧਾ ਰਖੇਤੇ, ਫੁਲ ਫੁਲਵਾਡੀ ਆਪ ਮਹਕਾਈਆ । ਗੁਰਮੁਖ ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਨਾ ਲਾਏ ਠੇਕੇ, ਕੀਮਤ ਤੇਰੀ ਨਾ ਕੋਈ ਚੁਕਾਈਆ । ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ ਜੀਵ ਜਾਂਤ, ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਪਿਤਾ ਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਖ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਨੁਸ਼ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ ।

ਮਨੁਸ਼ ਮਨੁਖ ਮਾਣਸ ਪ੍ਰਭ ਦੀ ਝੋਲੀ, ਹਰਿ ਝੂਲਾ ਨਾਮ ਦਵਾਇੰਦਾ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਚੁਕਕੇ ਡੋਲੀ, ਬਣ ਕਹਾਰ ਕਾਂਧ ਉਠਾਇੰਦਾ । ਤੋਰੀ ਜਾਏ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ, ਅਗਲਾ ਪਨਥ ਮੁਕਾਇੰਦਾ । ਮਨਮੁਖ ਜੀਵ ਪਾਵਣ ਰੌਲੀ, ਚਾਰੋਂ ਕੁਣਟ ਕੂਕੂ ਸੁਣਾਇੰਦਾ । ਕੂੜੀ ਕ੍ਰਿਧ ਰਖੇਲੇ ਹੋਲੀ, ਮਾਧਾ ਮਮਤਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਇੰਦਾ । ਗੁਰਮੁਖ ਬੋਲਣ ਇਕਕੋ ਬੋਲੀ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਸੋਹੱ ਰਾਗ ਸਚਵਾ ਭਾਇੰਦਾ । ਜੋਤ ਨਿਰੱਜਣ ਬਣੇ ਵਚੋਲੀ, ਵਚੋਲਾ ਹੋਰ ਨਾ ਕੋਈ ਵਰਖਾਇੰਦਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਖ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਆਪ ਮਿਲਾਇੰਦਾ ।

माणस मानुरव मानुश, माणस मनुरव मनुरवता दए वडयाईआ। सोहे सुहञ्जणी साची रुत, रुत आपणे नाल मिलाईआ। भगत भगवान इक्क दूजे नूं रहे पुच्छ, जुग जुग दिती क्यों जुदाईआ। कवण कूटे रहें लुक, दिशा हत्थ किसे ना आईआ। बिरहों अंदर गए सुकक, डाली नजर कोई ना आईआ। अन्तम पैंडा रिहा मुक्क, मुकी वाट पराईआ। प्रभ आ के गोदी चुक, इक्क तेरी ओट तकाईआ। तेरे मिलण दी लग्गी भुक्ख, भुकिरवां धीर ना कोई धराईआ। नाता जोड पिउ पुत, पिता पूत तेरी सरनाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, चरन कँवल जोड जुडाईआ।

माणस जोड चरन कँवल, मानुरव मिले सरनाईआ। मानुश वड्डिआई उपर धवल, हरि करता होए सहाईआ। अमृत जाम पिआए पौहल, पहला रूप दरसाईआ। नूर वर्खाए आपणा अव्वल, इल्लाही रूप धराईआ। दूजे पूरा करे कँवल, कीता कौल निभाईआ। तीजे खेल सावल सवल, नेत्र नैण खुलाईआ। चौथे प्रेम प्रीती अंदर होवे बवल, सुध बुध कोई रहण ना पाईआ। पंजवें सेवक बण के करे चवर, अवर आपणी कार कमाईआ। छेवें छप्पर छन्न छुहाए गहर गवर, हरि गम्भीर फेरा पाईआ। सत्तवें सति सतिवादी कूड़ी क्रिया देवे सवर, करे सफाई थाउँ थाईआ। अठवें अठां तत्तां नाता तोडे मड़ी कवर, मकबरा रूप ना कोई जणाईआ। नौवें नौं दर देवे सबर, सबर प्याला इक्क पिआईआ। दसवें दस्म दवारी शब्द गुरू नजरी आए बब्बर, शेर आपणा रूप वटाईआ। निउँ निउँ सजदा करे अम्बर, जिमीं असमान सीस झुकाईआ। भगत भगवान रचे सवम्बर, घर साचे वज्जे वधाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, माणस मेला सैहज सुभाईआ।

माणस मेला मिलणी जगदीस, जगदीसर दया कमाइंदा। लक्ख चुरासी कूड़ी क्रिया लेखा चुके पीसण पीस, सच हदीस इक्क सुणाइंदा। छत्तर झुला साचा सीस, साहिब सुल्तान हुक्म मनाइंदा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्नूं भगवान, देवे दान बीस बीस, दूआ सिफरा जीरो भगत भगवान बणाए हीरो, हीरा चीरा सीस जगदीस आप सुहाइंदा। (१४ जेठ २०२० बिक्रमी गुरा राम)

भगवान कहे मेरी पूंजी रास, जन भगत अखवाईआ। भगत कहे मेरा पिता मात, श्री भगवान बेपरवाहीआ। भगवान कहे मेरा सन्त सांस, साह साह समाईआ। सन्त कहे मेरा भगवान नूर जोत प्रकाश, नूर नूर दरसाईआ। भगवान कहे मेरी गुरमुख आस, जुग जुग आस जणाईआ। गुरमुख कहे श्री भगवान साख्यात, सदा सदा होए सहाईआ। भगवान कहे मेरा गुरसिख दास, नित नित सेव कमाईआ। गुरसिख कहे भगवान सदा वसे पास, विछड़ कदे ना जाईआ। श्री भगवान कहे मन्मुख रहे उदास, धीरज सति ना कोई धराईआ।

मनमुख कहे मैं होया निरास, मेरी सार किसे ना पाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहार वडयाईआ।

भगवान कहे मेरी भगत पूंजी, वस्त अमोलक इक्क जणाइंदा। सन्त सज्जण मेरी साची कुन्जी, सच भण्डारा इक्क रखाइंदा। गुरमुख सज्जण लेखा चुकावण भाउ दूजी, दूर्द धार ना कोई वरवाइंदा। गुरसिरव सिकरवया इक्को सूझी, सतिगुर चरन ध्यान लगाइंदा। माण टुटे कूँडी बुद्धि, जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, साचा खेल आप समझाइंदा।

भगवान कहे मेरा भगत अतीत, त्रैगुण विच्च कदे ना आईआ। भगत कहे प्रभ ठांडा सीत, सीतल धार वहाईआ। भगवान कहे मेरा भगत गीत, जुग जुग ढोला गाईआ। भगत कहे प्रभ साची प्रीत, आदि जुगादि निभाईआ। भगवान कहे मेरा भगत मेरी रीत, जुग चौकड़ी खेल कराईआ। भगत कहे भगवान मेरा मन्दर मसीत, इष्ट इक्को नजरी आईआ। भगवान कहे मेरा भगत सदा जग जीत, जीवण मुकत अखवाईआ। भगत कहे भगवान सदा अतीत, सचरवण्ड वसे बेपरवाहीआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, भेव आपणे हत्थ रखाईआ।

भगवान कहे मेरा भगत सुहञ्जणा, सोभा साची पाइंदा। भगत कहे भगवान मेरा अञ्जणा, नेत्र नैन ज्ञान खुलाइंदा। भगवान कहे मेरा भगत मेरा सज्जणा, साचा सैण नजरी आइंदा। भगत कहे भगवान मेरा मजना, दूजा ताल ना कोई सुहाइंदा। भगवान कहे मैं भगतां परदा कज्जणा, सिर आपणा हत्थ टिकाइंदा। भगत कहे मैं तेरे चरन सज्जणा, दूजा मन्दर ना कोई वरवाइंदा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, आपणी कारे लाइंदा।

भगवान कहे मेरा भगत गहर गम्भीर, गवर सार किसे ना आईआ। भगत कहे भगवान मेरी तस्वीर, सदा सद इक्को नजरी आईआ। भगवान कहे मेरा भगत छोटी चढ़े अरवीर, दूजा पन्ध ना कोई मुकाईआ। भगत कहे भगवान बेनजीर, नजर किसे ना आईआ। भगवान कहे भगत इक्क तौफीक, दूजा रफीक ना कोई बणाईआ। भगत कहे भगवान लाशरीक, शरअ करे ना कोई लडाईआ। भगवान कहे भगत मेरे नजदीक, निज घर बैठा डेरा लाईआ। भगत कहे भगवान मेरी प्रीत, प्रीतीवान बेपरवाहीआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, जुग जुग आपणी कार कमाईआ।

भगवान कहे मेरा भगत अनडिठ, जग नेत्र नजर किसे ना आइंदा। भगत कहे श्री भगवान कदे ना देवे पिठ, जुग जुग आपणा मुख दिखलाइंदा। भगवान कहे मेरा भगत लक्ख चुरासी लए जित, हार रूप ना कोई बणाइंदा। भगत कहे भगवान देवे साची सिरव, सिख्या इक्को इक्क समझाइंदा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, साची करनी आप दृढाइंदा।

भगवान कहे मेरा भगत मीत, मित्र इक्क अखवाईआ। भगत कहे मेरा भगवान इक्क अतीत, नीतीवान सदा अखवाईआ। लेखा जाणे हस्त कीट, राउ रंक वेरव वर्खाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, भगत भगवान दोवें देवणहार वडयाईआ।

भगवान कहे मेरा भगत वड्हा, वड्ही वड वडयाईआ। भगत कहे मेरा भगवान वड्हा, जिस आदि बणत बणाईआ। भगवान कहे मेरा भगत वड्हा, जो मेरा नाम धिआईआ। भगत कहे भगवान वड्हा जिस आपणी बूझ बुझाईआ। भगवान कहे मेरा भगत वड्हा, जो सरगुण रूप धराईआ। भगत कहे भगवान वड्हा, जो निरगुण हो के अंदर डेरा लाईआ। भगवान कहे मेरा भगत वड्हा, पंज तत्त काया करे कुङ्माईआ। भगत कहे भगवान वड्हा, आत्म परमात्म जिस जोत जगाईआ। भगवान कहे मेरा भगत वड्हा, जो अनहद नादी राग सुणाईआ। भगत कहे भगवान वड्हा, विस्मादी विस्मादी रूप वटाईआ। भगवान कहे मेरा भगत वड्हा, मेरी कुल जगत चलाईआ। भगत कहे भगवान वड्हा, जिस अनमुल दात झोली पाईआ। भगवान कहे मेरा भगत वड्हा, जो लक्ख चुरासी जीव जंत जणाईआ। भगत कहे भगवान वड्हा, जिस दिती सच सरनाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, दोहां वेस सूरा सरबगगा, नर नरेश आपणी खेल कराईआ।

भगत कहे भगवान नीका, नीचो नीच अखवाइंदा। भगवान कहे मेरा भगत नीका, निउँ निउँ सीस झुकाइंदा। भगत कहे भगवान नीका, घट घट डेरा लाइंदा। भगवान कहे भगत नीका, बण सेवक साची सेव कमाइंदा। भगत कहे भगवान नीका, निज घर आपणी ताड़ी लाइंदा। भगवान कहे भगत नीका, नित उडीकां राह तकाइंदा। निरगुण होए आपे मीता, मित्र प्यारा सांझ रखाइंदा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, साची सेवा आप लगाइंदा।

भगवान कहे भगत सेवा लग्ग, सेवा सच जणाईआ। भगत कहे भगवान प्रगट हो जग, जागरत जोत कर रुशनाईआ। भगवान कहे भगत नगार वज, दो जहान कर शनवाईआ। भगत कहे भगवान साचे मन्दर सज, काया बंक इक्क सुहाईआ। भगवान कहे भगत कूँड दवार तज, घर मिले माण वडयाईआ। भगत कहे भगवान औणा भज्ज, लोकमात पन्ध मुकाईआ। अन्तम दोहां इक्को नजरी आए हृद, हृदूद अरबा ना कोई वटाईआ। जिस गृह धरें पग, चरन कँवल टिकाईआ। सो मन्दर देणा दस्स, दहि दिशा वज्जे वधाईआ। होए मिलावा हस्स हस्स, नेत्र नैण ना नीर वहाईआ। खुले इक्को तेरी अक्ख, दोए लोचण बन्द कराईआ। ढोला गावां तेरा जस, वेद पुरान ना सिफ्त सालाहीआ। तेरा नूर वेरव प्रकाश, आकाश देण दुहाईआ। रव सस दासी दास, मण्डल मंडप सीस झुकाईआ। इक्को उपजे तेरी शाख भगत भगवान नजरी आईआ। साची कहणी आपे आरव, आरखर आपणा मेल मिलाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सद देवणहार वडयाईआ।

भगवान कहे मेरा भगत नतीजा, लक्ख चुरासी फेल कराईआ। भगत कहे मेरा भगवान

जीजा, घर मेरे आवे चाई चाईआ। भगवान कहे मेरा भगत किसे दा बणे ना फेर भतीजा, पिता इकको इकक अखवाईआ। भगत कहे भगवान मेरी करे रीझा, सिर मेरे हथ टिकाईआ। भगवान कहे जन भगत मैं तेरे मन्दर अंदर लंघा दहिलीजा, दूजे दर ना चरन छुहाईआ। भगत कहे मैं तेरे उत्ते पतीजा, दूसर सीस ना कदे झुकाईआ। भगवान कहे भगत मैं तेरे अग्गे होया नाचीजा, आपणा रकरवां ना माण वडयाईआ। एका छत्तर झुलावां सीसा, जगदीस होवां सहाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, मेहर नजर नैण उठाईआ।

भगत कहे भगवान संगी, सदा सदा सहाईआ। भगवान कहे मैं भगतां पूरी करां मंग मंगी, जो अन्तर अन्तर ध्यान लगाईआ। भगत कहे भगवान परमानंदी, अनन्द अनन्द विच्चों दरसाईआ। भगवान कहे मेरा भगत निर्मल चन्दी, चन्द चौधरीं नैण शरमाईआ। भगत कहे भगवान सदा बख्शांदी, बख्शणहार इकक गोसाईआ। भगवान कहे भगत मेरी लोकमात डण्डी, लक्रव चुरासी राह वर्खाईआ। भगत कहे भगवान मेरा आया उत्ते कन्धी, कंडिआं वाड रिहा हटाईआ। भगवान कहे मेरी भगत वासना होए कदे ना रंडी, नर नरायण कन्त हंडाईआ। भगत कहे भगवान मेरी कट्टण आया फन्दी, बण पान्धी फेरा पाईआ। भगवान कहे भगत तेरी कुली लग्गी चंगी, चंगी तहां जणाईआ। साहिब सतिगुर गुरमुख प्यार वेरवी इकको झंगी, अंदर वडिआ बेपरवाहीआ। गुरमुख गावण प्रेम प्रीती बन्दगी नजरी आए ना खानाबन्दी, बन्दश होर ना कोई बणाईआ। सृष्ट सबाई नेत्र अन्धी, अक्रव सके ना कोई खुलाईआ। साढे तिन्ह हथ्य वासना मंदी, मंद वासना भरी सर्ब लोकाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, भगत खेड़ा इकक वसाईआ।

भगत कहे मेरा भगवान, भावी मेट मिटाइंदा। भगवान कहे मेरा भगत जवान, दो जहानां भय रखाइंदा। भगत कहे मेरा भगवान, सांवीं गंदु पवाइंदा। भगवान कहे मेरा भगत निशान, जगत निशाना मात झुलाइंदा। भगत कहे मेरा भगवान, जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, भगवान भगतां आप समझाइंदा।

जन भगत आप समझावांगा। कल कूड़ी नींद खुलावांगा। निरगुण ईद चन्द चमकावांगा। हो बख्शांद, मेहर नजर उठावांगा। रखाना तोड बन्दी बन्द, राह सच इकक जणावांगा। लहणा चुके बत्ती दन्द, आत्म परमात्म जाप जपावांगा। ढोला सुहागी इकको छन्द, शमा दीपक नाल जगावांगा। आत्म उपजे परमानंद, अनन्द अनन्द विच्चों वर्खावांगा। तन चोली चाढ़ रंग, रंग मजीठ दरसावांगा। अमृत धार वहा गंग, सुरती सुरसती विच्च नुहावांगा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, जन भगत भेव चुकावांगा।

जन भगत भेव चुकावांगा। घट घट विच्च नजरी आवांगा। काया मट फोल फुलावांगा। रत्ती रत्त वेरव वर्खावांगा। मन मत दूर करावांगा। गुरमत इकक समझावांगा।

धीरज जत सति रखावांगा । चरन कँवल नत बंधावांगा । जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, कर किरपा वेरव वर्खावांगा ।

कर किरपा वेरवण आएगा । प्रभ निरगुण जोत जगाएगा । वेस अनेका रूप वटाएगा । कलिजुग जीव नजर ना आएगा । पड़दा उहला इक्क रखाएगा । शब्द विचोला विच्च बणाएगा । साचा ढोला नाम सुणाएगा । आत्म मौला मौला रूप वटाएगा । उलटा कँवल नाभ जणाएगा । अमृत झिरना इक्क झिराएगा । किरन किरन मेघ बरसाएगा । जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, जन भगतां घर फेरा पाएगा ।

जन भगत दवारे आवेगा । श्री भगवान रखेल रचावेगा । सन्त सुहेले आप उठावेगा । गुर चेले रंग रंगावेगा । सज्जण सुहेले अंग लगावेगा । जो प्रभ दे नाम तों वेहले, राए धर्म हत्थ फड़ावेगा । लकर चुरासी घल्ले जेले, फाँसी गल इक्क लटकावेगा । जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, भगत भगवान इक्क तरावेगा ।

भगत भगवान हरि तराएगा । फड़ बेड़ा पार कराएगा । शौह दरया ना कोई रुढ़ाएगा । बैतरनी रूप ना कोई वर्खाएगा । डूँघी भवर ना कोई वर्खाएगा । काया कवर ना कोई दबाएगा । जाबर जबर नजर कोई ना आएगा । सबर प्याला इक्क पिआएगा । जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, भगत भगवान वेरव वर्खाएगा ।

भगत भगवान वेरव वर्खावेगा । फड़ बांहों गले लगावेगा । पाहन पाथर पार करावेगा । साचा साथी आप अरखवावेगा । नाम राथन इक्क चढ़ावेगा । पूजा पाठन इक्क समझावेगा । विष्ण ब्रह्मा शिव महेश, महाशर इक्को नजरी आवेगा । वसणहारा साचे देस, आदेस इक्को इक्क उपजावेगा । आदि जुगादि रहे हमेश, जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, जन भगत आप उठावेगा ।

जन भगत सुहेला उठेगा । श्री भगवान सतिगुर तुठेगा । पिछला लहणा मुकेगा । पुरख अकाल गोदी चुकेगा । सिंघ शेर हो के बुकेगा । सच निशानउँ कदे ना उकेगा । जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, आपणे वेले नेड़े हो के ढुकेगा ।

आपणा वेला आप सुहावेगा । गहर गम्भीर वेस वटावेगा । बिन सरीर कार कमावेगा । जन भगत तकदीर उठावेगा । तकसीर आपणे हत्थ रखावेगा । शरअ जंजीर कटावेगा । दीन मज़ब मिटावेगा । अरब रवरब समझावेगा । तकसीम जरब ना कोई करावेगा । नुक्ता नून ना कोई रखावेगा । मीम मुख ना कोई भवावेगा । ऐन अकरव ना कोई खुलावेगा । हमजा रमज ना कोई लगावेगा । अलफ ये ना कोई पढ़ावेगा । बस्ता बे ना कोई बन्नावेगा । पे पुस्तक ना कोई पढ़ावेगा । ते तखता सर्ब उलटावेगा । से साबत रूप नजरी आवेगा । हे हुजरा हक्क जणावेगा । जीम जुगती आप बणावेगा । चे चर्चा घर घर आप सुणावेगा ।

रखे रखरचा नाम बंधावेगा । पर्चा सभ दे अग्गे इक्को पावेगा । गुर अवतार पीर पैगंबर हल सवाल ना कोई करावेगा । सारे कहण तेरा अङ्गर, तुध बिन रचन ना कोई रचावेगा । भगत भगवान रचा स्वम्बर, जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, जुग चौकड़ी वेखण सर्ब आवेगा ।

भगवान स्वम्बर रचाएगा । गुर अवतार वेखण आएगा । पीर पैगंबर शुक्र मनाएगा । पिता पुत्र आप विआहेगा । सिर सेहरा सीस बंधाएगा । चेरा इक्को नजरी आएगा । घेरा गुर अवतार रखाएगा । डेरा सचरवण्ड जणाएगा । वेहडा खुला आप बणाएगा । झेडा तूं मैं चुकाएगा । कर मेहरां वक्त सुहाएगा । जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी जोत धर, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, भगतां देवे इक्क ज्ञान, ज्ञान भगत भगवान निशान, भगवान भगत जगत विधान, विद्वत आपणे नाम करे पढाईआ । (१४ जेठ २०२० बिक्रमी बेलू राम)

भगत कहण प्रभ आ जा नेडे, दूर नजर किसे ना आईआ । जुग जुग वेखे तेरे झेडे, झिडकां देवे सर्ब लोकाईआ । कर किरपा वसा साचे खेडे, गृह मन्दर होए रुशनाईआ । कलिजुग असीं हुण हो गए तेरे, तूं क्यों बैठा मुख छुपाईआ । खुले रक्खे असां वेहडे, बन्द ताक ना कोई रखाईआ । तूं जाणे केहडे केहडे, जिन्हां तेरी आस रखाईआ । मेहरवान हो के बन्ह बेडे, बेडा आपणे कध उठाईआ । कलिजुग लवे ना आपणे घेरे, घेरा अवर ना कोई पाईआ । तेरे हथ्य साडे नबेडे, जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देणी इक्क सरनाईआ ।

मैं नबेडा हक्क करावांगा । अनथक सेव कमावांगा । नद्व नद्व पन्थ मुकावांगा । झट्ट गुरमुखां घर आवांगा । नाम सट्ट इक्क लगावांगा । दुरमत मैल कट्ट, निर्मल नूर उपजावांगा । वेले अन्त रक्ख पत, पतिपरमेश्वर रूप धरावांगा । जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, हरिजन साचे आप उठावांगा ।

हरिजन साचे आप उठावांगा । घर घर फेरा पावांगा । दर दर अलख जगावांगा । हरख सोग सर्ब मिटावांगा । हउमे रोग सर्ब चुकावांगा । साचा जोग इक्क सिखावांगा । नाम सलोक इक्क गावांगा । लोक परलोक वेख वरखावांगा । काया कोट पड़दा लाहवांगा । नाम चोट इक्क लगावांगा । निर्मल जोत इक्क जगावांगा । हरख सोग सभ चुकावांगा । दरस अमोघ आप वरखावांगा । जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सन्त सुहेले पार लंघावांगा ।

ਸਜ਼ ਸੁਹੇਲੇ ਪਾਰ ਲੰਘਾਵਾਂਗਾ। ਹੋ ਮੇਹਰਵਾਨ ਦਿਆ ਕਮਾਵਾਂਗਾ। ਨੇਰਨ ਨੇਰਾ ਵੇਸ ਵਟਾਵਾਂਗਾ।
ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਲੇਖ ਚੁਕਾਵਾਂਗਾ। ਚਾੜ੍ਹ ਧਨੇਰਾ ਇਕ ਵਰਖਾਵਾਂਗਾ। ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਅੰਦਰ ਡੇਰਾ ਲਾਵਾਂਗਾ।
ਸਾਚਾ ਮਨਦਰ ਇਕ ਸੁਹਾਵਾਂਗਾ। ਆਤਮ ਸੇਜਾ ਸੋਭਾ ਪਾਵਾਂਗਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥੁ ਹਰਿ, ਆਪ
ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਇਕ ਰੰਗਾਵਾਂਗਾ।

ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਨਾਮ ਰੰਗਾਵਾਂਗਾ। ਗੀਤ ਇਕਕੋ ਇਕ ਸੁਣਾਵਾਂਗਾ। ਭਗਤ ਰੀਤ ਜਗਤ ਚਲਾਵਾਂਗਾ।
ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚੇ ਕਰ ਸਰਜੀਤ, ਸਾਚਾ ਜਨਮ ਦਵਾਵਾਂਗਾ। ਚਾਰ ਵਰਨ ਇਕ ਪ੍ਰੀਤ, ਪ੍ਰੀਤੀਵਾਨ
ਇਕ ਅਰਖਵਾਵਾਂਗਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥੁ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਭੇਵ ਚੁਕਾਵਾਂਗਾ।

ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਭੇਵ ਚੁਕਾਵਾਂਗਾ। ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਦਰਸ ਵਰਖਾਵਾਂਗਾ। ਸਰਗੁਣ ਆਪਣੇ ਨਾਲ
ਮਿਲਾਵਾਂਗਾ। ਨਾਦ ਧੁਨ ਇਕ ਉਪਯਾਵਾਂਗਾ। ਸੁਨ ਸੁਨ ਆਪ ਖੁਲਾਵਾਂਗਾ। ਗੁਰਮੁਖ ਜਨ ਗੋਦ
ਬਹਾਵਾਂਗਾ। ਮੇਰਾ ਖੇਲ ਮੰਤਰ ਫੁਨ, ਘੜੀ ਪਲ ਨਾ ਕੋਈ ਲਗਾਵਾਂਗਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥੁ ਹਰਿ,
ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੇ ਮਨਦਰ ਆਪ ਬਹਾਵਾਂਗਾ।

ਸਾਚੇ ਮਨਦਰ ਬਹਾਵਾਂਗਾ। ਵਜ਼ਾ ਜਾਂਦਰ ਤੋਡ ਤੁੜਾਵਾਂਗਾ। ਉਜਡਿਆ ਰਖੇਡਾ ਫੇਰ ਵਸਾਵਾਂਗਾ।
ਨਿਰਮਲ ਨੂਰ ਜੋਤ ਜਗਾਵਾਂਗਾ। ਰਾਗ ਤੂਰ ਨਾਦ ਵਯਾਵਾਂਗਾ। ਜਾਹਰ ਜ਼ਹੂਰ ਨਜਰੀ ਆਵਾਂਗਾ। ਬਣ
ਮਸ਼ਕੂਰ ਸ਼ੁਕਰ ਮਨਾਵਾਂਗਾ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਮਿਲਾਂ ਜ਼ਰੂਰ, ਜ਼ਰੂਰਤ ਆਪਣੀ ਪੂਰ ਕਰਾਵਾਂਗਾ। ਕਲਿਜੁਗ
ਅੰਤ ਨਾ ਹੋਵਾਂ ਮਫ਼ਰੂਰ, ਲੁਕ ਲੁਕ ਨਾ ਵਕਤ ਲੰਘਾਵਾਂਗਾ। ਸਦ ਵਸਾਂ ਹਾਜਰ ਹਜੂਰ, ਹਾਜਰੀ
ਆਪਣੀ ਘਰ ਘਰ ਉਤੇ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਹਿਰਦੇ ਆਪ ਲਿਖਾਵਾਂਗਾ। ਜੇ ਕੋਈ ਕਥੋਡੇ ਵਿਚਵ ਹੋਯਾ ਕਸੂਰ,
ਕਸੂਰ ਵੀ ਸੁਆਫ਼ੀ ਮੰਗ ਮੰਗਾਵਾਂਗਾ। ਏਹ ਮੇਰਾ ਦਸ਼ਤੂਰ, ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਭੁਲਲੇ ਮੈਂ ਓਨੂੰ ਨਾ ਕਦੇ ਭੁਲਾਵਾਂਗਾ।
ਜੋ ਮੇਰਾ ਹੋਯਾ ਮੈਂ ਉਹਦਾ ਹੋਯਾ ਜ਼ਰੂਰ, ਜਾਰਾ ਜਾਰਾ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਵਰਖਾਵਾਂਗਾ। ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ
ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਅਗੇ ਮੇਰਾ ਚਲੇ ਨਾ ਕੋਈ ਗੁਰੂ, ਨੀਵਾਂ ਹੋ ਕੇ ਸਭ ਦੀ ਸੇਵ ਕਮਾਵਾਂਗਾ।
ਏਸੇ ਕਾਰਨ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਸਦਾ ਮਸ਼ਹੂਰ, ਮੁਸ਼ਕਲ ਸਭ ਦੀ ਹਲਲ ਕਰਾਵਾਂਗਾ। ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਮਨਸਾ
ਪੂਰ, ਮਾਧਾ ਮੋਹ ਤੁੜਾਵਾਂਗਾ। ਸਰਬ ਕਲਾ ਆਪੇ ਭਰਪੂਰ, ਗੁਰਮੁਖ ਨਾਮ ਭਰਪੂਰ ਵਰਖਾਵਾਂਗਾ। ਕਲਿਜੁਗ
ਅੰਤ ਨਾ ਹੋਵਾਂ ਢੂਰ, ਨੇੜੇ ਹੋ ਕੇ ਦਰ ਦਰ ਘਰ ਘਰ ਆਪਣਾ ਦਰਸ ਵਰਖਾਵਾਂਗਾ। ਮਹਾਰਾਜ ਥੋਰ
ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਨਿਰਗੁਣ ਜੋਤੀ ਨੂਰ, ਪੰਜ ਤਤਤ ਭਗਤ ਬੰਕ ਵਡਿਆਵਾਂਗਾ।

(੨੮ ਜੇਠ ੨੦੨੦ ਬਿ ਅਦਾਲਤ ਸਿੱਧ)

..... ਜਨ ਭਗਤ ਤੇਰੀ ਕਰਾਂ ਭਾਲ, ਭਾਲਾਂ ਸਰਬ ਲੋਕਾਈਆ। ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਬਣ ਦਲਾਲ, ਸਾਚੀ
ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ। ਜਲਵਾ ਨੂਰੀ ਦੇ ਜਲਾਲ, ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਕਰਾਂ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਸਾਚਾ ਅਮਲ ਦਸ਼ਾ
ਕਰਾਵਾਂ ਆਅਮਾਲ, ਤਲਮਾ ਬਣ ਕੇ ਕਰਾਂ ਹੜ ਪਢਾਈਆ। ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਪੂਰਾ ਕਰ ਸਵਾਲ, ਫਿਕਰਾ
ਇਕਕੋ ਨਾਮ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥੁ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ
ਵਰ, ਹਰਿ ਭਗਤਾਂ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ।

हरि भगत कहे मैं तेरा मीत, प्रभ तेरी सरन रखाईआ। श्री भगवान कहे मैं तेरा गुर अतीत, त्रैगुण विच्च कदे ना आईआ। भगत कहे मैं लभ्मण ना जावां मन्दर मसीत, शिवदवाले मढ़ ना फेरा पाईआ। सतिगुर कहे मैं तेरे घर आवां ठीक, दो जहानां बण के पान्धी राहीआ। गुरसिरख कहे मैं बिन तेरे करां ना कोई प्रीत, नाता तोड़ां सर्ब लोकाईआ। श्री भगवान कहे मैं तेरी चिढ़े उत्ते पावां इक्क लीक, जुग चौकड़ी सके ना कोई मिटाईआ। भगत कहे प्रभ मैं वेखां तेरी रीत, रीतीवान तेरी ओट तकाईआ। श्री भगवान कहे जन भगत मैं पहलों तेरा गावां गीत, खुशीआं ढोला इक्क सुणाईआ। भगत कहे प्रभ तेरे अग्गे मेरा सीस, तत्त तेरी भेट चढ़ाईआ। भगवान कहे मैं सच जगदीस, नाता तेरे नाल रखाईआ। भगत भगवान दोवें मिल के बणया दूआ दूझउँ सिफर दूआ सिफरा मिल के होए बीस, बीस बीस रंग रंगाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, हरि जन भगत देवे वडयाईआ।

जन भगत कहे प्रभ मेरा वड्हा, उच्च अगम्म अथाह अखवाइंदा। श्री भगवान कहे भगत मेरा बच्चा नढ़ा, जिस बिन मेरा लोकमात राह ना कोई चलाइंदा। भगत कहे मेरा पिता पुरख अकाल सचा, सच कहाणी इक्क सुणाइंदा। श्री भगवान कहे मैं भगतां लूं लूं अंदर रचा, बिन भगतां मैनूं अंदर वडन दी जाच ना कोई सिखाइंदा। भगत कहे प्रभ मैं तेरा बच्चा, बचपन तेरी झोली पाइंदा। श्री भगवान कहे पुत हच्छा, हच्छी तरा आप समझाइंदा। दोहां दा मिल के बणया सोहँ सचा, सति सरूप रूप वटाइंदा। रसना जिह्हा बत्ती दन्द जिस बोलिआ पुरख समरथा, सो समरथ दया कमाइंदा। कोट जन्म दी लेखे लग्गे पूजा पाठा, जो जन सोहँ महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान रसना गाइंदा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी जोत धर, निहकलंक नरायण नर, देवणहार साचा मीत, भगत भगवान दरसे रीत, मेल मिलाए बिन मन्दर मसीत, जिझँ कच्चे कोठे प्रभू परमात्मा मिल्या गुरमीत, मित्र प्यारा इक्को नजरी आईआ। (२६ अस्सू २०२० बि गुरमीत सिंघ)

भगत कहे प्रभ तेरा सहारा, सच तेरी सरनाईआ। तुध बिन करे ना कोई प्यारा, जगत नाता कूँड नजरी आईआ। सच दिसे ना कोई किनारा, नईया नौका पार ना कोई लंधाईआ। जगत वासना जगत अखाड़ा, कूँडी क्रिया नाच नचाईआ। घर घर चोर पंचम धाड़ा, दिवस रैण लुट्टण वाहो दाहीआ। भरम भुलाए पुरख नारा, नार पुरख समझ कोई ना आईआ। तेरा मंगे ना कोई दरस दीदारा, जगत प्यार पुत्तर धी रखाईआ। जिस किरपा कर जन म दिता संसारा, तिस सतिगुर बैठे सर्ब आपणा मुख भुआईआ। जन भगत इक्को मंगे तेरा दुआरा, दूजी आस ना कोई रखाईआ। तूं साहिब ठाकर मेलणहारा, मेहरवान बेपरवाहीआ। अंदर बाहर सांझा यारा, सगला संग निभाईआ। कलिजुग वेरव धूआंधारा, तेरे चरन मंगी सरनाईआ। हाव भाव दा इक्क नजारा, हरिमन्दर दे वखाईआ। जिस घर दीवा बाती

जगे नयारा, निरगुण नूर जोत रुशनाईआ। अमृत मिले ठंडा ठारा, सांतक सति कराईआ। शब्द अगम्मी दए हुलारा, सच झकोला इक्क जणाईआ। तेरे चरन कँवल सद बलिहारा, बलिहारी गुर गोसाईआ। तेरा मेरा मेरा तेरा इक्को रूप अपारा, सति सरूप नजरी आईआ। जिस वेले गावां तेरा नाअरा, अन्तर आत्म धुन उपजाईआ। ओसे वेले तूं कहें तूं मेरा मैं तेरा प्यारा, सोहँ धार इक्क जणाईआ। महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान तेरा अन्त ना पारावारा, जिस अन्तश्करन अन्तरगत दिता बदलाईआ।

सुण भगत एह तेरी वड्डिआई, प्रभ सेवक रूप वटाईआ। जन्म कर्म दा लहणा रिहा चुकाई, वस्त पिछली पराई झोली पाईआ। तेरे प्यार अंदर झल्ली ना जाए जुदाई, दूर दुराडा आवे माहीआ। अंदर वड के वजाए वधाई, वाहद आपणा राग सुणाईआ। खुशी होवे बेपरवाही, परदा हरिजन आप उठाईआ। अंदर वड के पौड़े चढ़ के दर खड़ के मुख वेरवे चाई चाई, नूर नुराना इक्को नजरी आईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, हरि भगत तेरा मन्दर इक्क सुहाईआ।

भगत कहे प्रभ मन्दर तेरा, मेरे विच्च ना कोई चतुराईआ। मैं वेरवां ते घुप्प अन्धेरा, तूं वेरवें नूर नजरी आईआ। तेरी किरपा मेरा बज्जे बेड़ा, मेरी आसा तेरी सरनाईआ। धन न भाग मेरा वसाएं खेड़ा, ककरवां कुली सोभा पाईआ। तेरे अग्गे बेनन्ती नहीं कोई झेड़ा, झगड़ा नजर कोई ना आईआ। तेरा प्यार इक्को मेरा, मेरा प्यार तेरे विच्च समाईआ। बेपरवाह शहनशाह तेरा वड जेरा, जुग चौकड़ी झल्लदा रहें जुदाईआ। कर किरपा जिस इक्क वार लिआए आपणे नेड़ा, दूर दुराडा पन्ध चुकाईआ। सो गुरमुख कहे मैं आया विच्च घेरा, चार कुण्ट राह नजर कोई ना आईआ। पहरेदार बणया मेरा सिंघ शेरा, शहनशाह हो के चाकर रूप वरवाईआ। जन्म कर्म दा चुकावे फेरा, फेरा कूड़ी क्रिया गुंझल दए कछुईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, मेहरवान कर साची मेहरा, मुहब्बत आपणे नाल रखाईआ।

सुण भगत की करां, करता पुरख जणाईआ। तेरे कोलो सदा डरां, डर के तेरी सेव इक्क कमाईआ। पहलों आपणा आप हरां, हरिजन देवां फेर वडयाईआ। जन भगतां पिछेआप मरां, मर के भगतां जीवण दिआं बणाईआ। निरगुण हो के अंदर वडां, सरगुण महल्ल सोभा पाईआ। सूरबीर हो के उपर चढ़ां, मंजल मंजल पन्ध मुकाईआ। प्रेम प्यार अंदर साचा ढोला पढ़ां, गुरमुख तेरा जस सुणाईआ। जे रुठें अग्गों हो के फड़ां, पिच्छा मुख ना कदे भवाईआ। लेख चुका नौं दरां, दर दसवें खेल वरवाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच सिरिविआ इक्क समझाईआ।

भगत कहे सुण भगवान, मैं सच सच जणाईआ। तूं पिता पुरख बलवान, की तेरी वडयाईआ। जे बालां मिलें आण, तेरा अहिसान कोई नजर ना आईआ। तेरा खेल सदा मेहरवान, गरीब निमाणयां गले लगाईआ। फड़ गोदी चुकें आण, कोझे कमले लएं उठाईआ।

प्रेम प्रीति अंदर आपणा देवें ज्ञान, साची रीती इकक समझाईआ। धर्म दुआर वरवा निशान, सति सतिवादी इकक झुलाईआ। जन भगतां नाल मिल के बणें भगवान, भगवान भगत रूप वटाईआ। इकक दो इकक निशान, सोहँ रूप अनूप नजरी आईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी जोत धर, खेल करे साचा हरि, आपणी खेल आपणे विच्चों प्रगटाईआ। (२७ अस्सू २०२० बिक्रमी बीबी चरन कौर)

भगवान कहे मैं भगतां वस, आपणा बल ना कोई रखाईआ। भगत कहे प्रभ तेरा रस, सांतक सति सरूप नजरी आईआ। निरगुण निरगुण खेल करे समरथ, बेपरवाह वड्डी वडयाईआ। धुर दा मार्ग इकको दस्स, दहि दिशा दए समझाईआ। वस्त अमोलक देवे हत्थ, पारब्रह्म प्रभ दया कमाईआ। कर वसेरा घट घट, नूर जोत कर रुशनाईआ। जन भगतां शब्द डोरी पा नॅथ, तन्दी डोर आपणे हत्थ रखाईआ। नाम धुन बोल अलकरव, अलकरव निरँजण भेव चुकाईआ।

निरगुण नूर कर प्रकाश, अज्ञान अन्धेर मिटाईआ। जन भगत कहे मेरा लेरवे लग्गे स्वास, इकक तेरा नाम धिआईआ। जुग जन्म दी पूरी करनी आस, जगत तृस्ना मेट मिटाईआ। रल मिल करीए बचन बलास, आत्म परमात्म जोड़ जुडाईआ। काया चोला पहन लबास, पंज तत्त बंक दुआर सुहाईआ। जिस अंदर खेल पृथमी आकाश, गगन मण्डल रूप नजरी आईआ। किरपा कर सर्ब गुणतास, गुणवन्त तेरी सरनाईआ। साचा नूर कर प्रकाश, आप आपणा दे बुझाईआ। मेरे नाल मिल आ पा रास, गोपी काहन रूप धराईआ। सज्जण हो के गा गाथ, साचा ढोला राग अलाईआ। निरगुण निरगुण आवे इकक आवाज, पारब्रह्म ब्रह्म आपणा भेव चुकाईआ। कर खेल पुरख अबिनाश, अबिनाशी आपणी दया कमाईआ। जन भगत रहे सद तेरे पास, जगत नाता ना कोई जणाईआ। सिमरन जाणे पूजा पाठ, इष्ट गुरदेव तू ही इकक नजरी आईआ। तेरे नालों विछड़ी मिले तेरी ज्ञात, अजाति रूप ना कोई रखाईआ। तूं ही पिता तूं ही मात, हउँ बालक मांगों इकक सरनाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, इकको देणा साचा वर, हरि जू तेरे चरन मिले सरनाईआ।

जन भगतां देवे सच भरवास, भरवासा इकको इकक जणाइंदा। वेरव वरवा दूर जंगल जूह उजाड़ पहाड़ विच्च प्रभात, डूधी कंदर फोल फोलाइंदा। लेरवे ला पवण सवास, रसना जिहा कीमत पाइंदा। बण सहाई अनाथां नाथ, दीन दयाल दीनन आपणे गले लगाइंदा। जुग चौकड़ी पुच्छणहारा वात, कलिजुग अन्तम फेरा पाइंदा। मेट मिटाए अन्धेरी रात, सति सतिवादी साचा चन्द चमकाइंदा। जन भगत दुआरे होए दास, बण सेवक सेव कमाइंदा। रातीं सुल्तयां जाए आख, बिन रसना जिहा कूक बुलाइंदा। गुरमुख

ਉਠ ਵੇਰਵ ਖੋਲ੍ਹ ਤਾਕ, ਬਨਦ ਕਵਾਡੀ ਕੁਣਡਾ ਲਾਹਿੰਦਾ। ਸਤਿ ਸ਼ਰੂਪ ਨਜ਼ਰੀ ਦਿਸੇ ਸਾਥ, ਨਦਰ
ਨਿਹਾਲੀ ਦਿਆ ਕਮਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹਤਥ
ਟਿਕਾਇੰਦਾ।

ਭਗਤ ਕਹੇ ਸੁਣ ਮੇਰੇ ਭੂਪ, ਭੂਪਤ ਤੇਰੀ ਵਡਧਾਈਆ। ਨਿਤ ਵੇਰਵਾਂ ਚਾਰੇ ਕੂਟ, ਦਹਿ ਦਿਸਾ
ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਤਾਣਾਂ ਪੇਟਾ ਸੂਤ, ਸੂਤਰਧਾਰੀ ਤੇਰੀ ਸ਼ਰਨਾਈਆ। ਆਪ ਬਣਾ ਸਚ ਸਪੂਤ,
ਕਪੂਤ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਈ ਵਰਵਾਈਆ। ਮੈਨੂੰ ਤੇਰੇ ਮਿਲਣ ਦੀ ਭੂਖ, ਦੂਜੀ ਤੂਸ਼ਨ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖਵਾਈਆ।
ਘਰ ਆ ਕੇ ਦੇਵੇਂ ਸੁਰਖ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਪਨਥ ਸੁਕਾਈਆ। ਜਰਮ ਕਰਮ ਦਾ ਮੇਟੋਂ ਦੁਃਖ, ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ
ਪਨਥ ਸੁਕਾਈਆ। ਆਪਣੀ ਗੋਦੀ ਲਏਂ ਚੁਕਕ, ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਦੇਣੀ ਵਡਧਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਉਜਲ ਕਰ ਸੁਰਖ,
ਅਮ੃ਤ ਸੀਰ ਇਕਕ ਚਵਾਈਆ। ਦਰਸ ਦੇ ਕਿਧੋਂ ਬੈਠਾ ਲੁਕ, ਪੜਦਾ ਆਪਣਾ ਦੇ ਉਠਾਈਆ। ਮੇਹਰਵਾਨ
ਹੋ ਕੇ ਤੁਠ, ਮੇਹਰ ਨਜ਼ਰ ਨੈਣ ਅਕਰਖ ਖੁਲਾਈਆ। ਅਮ੃ਤ ਜਾਮ ਦੇ ਘੁਢ੍ਹ, ਨਿੜਾਰ ਜ਼ਿਰਨਾ ਰਸ ਚਵਾਈਆ।
ਹੋਏ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸਾਚੀ ਜੋਤ, ਅਨ੍ਧ ਅਨੰਧੇਰ ਰਹਣ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਨਾਲੋਂ ਵਿਛੜੀ ਤੈਨੂੰ ਮਿਲੇ ਜੋਤ,
ਅੱਤ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੇ ਵਿਚਚ ਸਮਾਈਆ। ਸਦਾ ਵਸੀਏ ਤੇਰੇ ਸਚਖਣਡ ਦੁਆਰੇ ਕੋਟ, ਅਵਣ ਗਵਣ ਫੇਰਾ
ਕੋਈ ਰਹਣ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ
ਵਰ, ਸਾਡੀ ਮਨਸਾ ਪੂਰੀ ਕਰ ਲੋਚ, ਲੋਚਣ ਨੇਤ੍ਰ ਨੈਣ ਸਦ ਤੇਰਾ ਦਰਸਨ ਪਾਈਆ।

ਭਗਤ ਜਨ ਤੇਰਾ ਸਦਾ ਦਰਸ, ਹਰਿ ਦਰਸੀ ਆਪ ਜਣਾਇੰਦਾ। ਕਿਰਪਾਨਿਧਾਨ ਕਰੇ ਤਰਸ, ਠਾਕਰ
ਸੁਆਮੀ ਦਿਆ ਕਮਾਇੰਦਾ। ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਮੇਟੇ ਹਰਸ, ਹਵਸ ਹੋਰ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖਵਾਇੰਦਾ। ਇਕਕੋ ਰਾਗ
ਸੁਣਾਏ ਤਾਲ ਤੰਜ, ਨਾਦ ਧੁਨ ਇਕਕ ਉਪਯਾਇੰਦਾ। ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੀ ਮੇਟੇ ਹਰਸ, ਸੁਰਦਾ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਈ
ਵਰਵਾਇੰਦਾ। ਕਰੇ ਰਖੇਲ ਆਪ ਅਸਚਰਜ, ਅਚਰਜ ਲੀਲਾ ਆਪ ਰਚਾਇੰਦਾ। ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਮਰਦਾਨਾ ਮਰਦ,
ਸਚ ਮਰਦਾਨਗੀ ਆਪ ਕਮਾਇੰਦਾ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਵੱਡੇ ਦਰਦ, ਦਰਦ ਦੁਃਖ ਭਯ ਭੰਜਨ ਆਪਣਾ ਨਾਉੰ ਧਰਾਇੰਦਾ।
ਸਭ ਦਾ ਲੇਖਾ ਪੂਰਬ ਵੇਰਵੇ ਰਖੋਲ੍ਹ ਫਰਦ, ਫਰਦ ਜੁਲਮ ਸਭ ਦੇ ਉਪਰ ਲਗਾਇੰਦਾ। ਜੋ ਜਨ ਸਚ
ਦੁਆਰ ਹਰਿ ਨਿਰੱਕਾਰ ਅਗੇ ਦੋਏ ਜੋੜ ਕਰਨ ਅੰਝ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਆਰਜ੍ਝੂ ਕਰ ਮਨਜੂਰ ਝੋਲੀ ਪਾਇੰਦਾ।
ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਮਿਲ ਕੇ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਦੋਹਾਂ ਪੂਰਾ ਹੋਵੇ ਫੱਝੰ, ਦੂਰ ਨੇੜੇ ਫਾਸਲਾ ਵਿਚਚ
ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਇੰਦਾ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਛੋਣ ਨਾ ਦੇਵੇ ਕਦੀ ਹੁੰਝ, ਹੁੰਝਾਨਾ ਆਪਣੇ ਖਾਤੇ ਵਿਚਚੋਂ ਪੂਰਾ
ਕਰਾਇੰਦਾ। ਕਿਸੇ ਕੋਲੋਂ ਲੈਣ ਨਾ ਦੇਵੇ ਕਾਗਜ, ਘਰੋਂ ਭੰਡਾਰਾ ਨਾਮ ਵਰਤਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ਰੂਪ
ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ
ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਜਗਤ ਨਿਸ਼ਾਨ ਦੋ ਜਹਾਨ ਮੇਹਰਵਾਨ ਰੂਪ ਵਰਖਾਇੰਦਾ।

(੨੭ ਅਸ਼੍ਵੁ ੨੦੨੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਮਨਸਾ ਸਿੱਘ)

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਮੈਂ ਆਰਾਧਿਆ ਇਕਕ, ਏਕਕਾਰ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਜਿਸ ਆਪਣਾ
ਲੇਖਾ ਮੇਰੇ ਅੱਤਰ ਦਿਤਾ ਲਿਖ, ਕਾਗਜ ਕਲਮ ਛਾਹੀ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖਵਾਈਆ। ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ
ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਨਿਰਗੁਣ ਉਹੋ ਰੂਪ ਆਏ ਦਿਸ, ਸਤਿ ਸ਼ਰੂਪ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਕਰੇ

साचा हित, प्रीती इकको इकक वर्खाईआ। जन्म कर्म भरम भौ कूड़ी क्रिया लेखा लए नजिठ, वड दाता आपणे हत्थ रखवे वडयाईआ। लकरव चुरासी जीव जंत जो सुत्ता दे कर पिठ, गुरमुखां सन्मुख नजरी आईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, जन भगत रिहा तराईआ।

जन भगत कहे प्रभ तेरी साची मस्ती, नाम खुमारी इकको नजरी आईआ। सदा सदा सद नजरी आए तेरी हस्ती, घट घट आपणा डेरा लाईआ। आदि जुगादि चढ़ी रहे मस्ती, सच मतवाला रूप वटाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सच देणी इकक वडयाईआ।

जन भगत कहे प्रभ तेरा नगारा, घर नव निध वज्जे वधाईआ। नाता छुट्टे सर्ब संसारा, सगली चिन्त गवाईआ। निज नेत्र नैण दीदारा, दरस हरस सर्व गवाईआ। गृह दीपक जोत उजिआरा, अन्ध अन्धेर मिटाईआ। सति मिलण दा सच प्यारा, प्रीतम प्रीती इकक दृढाईआ। मन्दर सुहाए महल्ल मनारा, निहचल नाउँ रखाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, लेखा देवणहार आप अखवाईआ।

जन भगत कहे की तेरी सिपत, सच सालाही कहण कुछ ना पाईआ। कोई ना जाणे तेरी निस्बत, आदि जुगादि जुग चौकड़ी समझ ना कोई रखाईआ। तेरा लेखा सदा सदा इलब, लोक परलोक तेरा नूर नजरी आईआ। सच स्वामी जन भगतां करे इकक मुहब्बत, मेहरवान मेहर नजर इकक उठाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, लेखा देवे हर घट, गृह गृह झोली पाईआ।

हरी भगत कहे मेरे भगवन्त, तेरी भगती समझ किसे ना आईआ। जुग चौकड़ी कर कर थक्के साध सन्त, जीव जंत भज्जण वाहो दाहीआ। किसे हत्थ ना आवे मणीआ मंत, मंतर सति ना कोई समझाईआ। रूप अनूप तेरे वेख अनन्त, अगणत सके ना कोई गणाईआ। भरमे भुल्ला जगत संसार कुकरमी जंत, नेहकरमी तेरा नेहों ना कोई लगाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, साची सिखिवा दिती दृढाईआ।

श्री भगवान भेव खोलू, जन भगत दए समझाईआ। जुग चौकड़ी तोलां साचा तोल, नाम तराजू हत्थ उठाईआ। साचे सन्तां सज्जण बण के वसां कोल, दूर दुराडा पन्ध मुकाईआ। अंदर वड वजावां ढोल, सुत्तयां आप उठाईआ। अमृत रस पिआवां पौहल, जाम नाम हत्थ उठाईआ। उलटा कर के नाभ कौल, झिरना इकको सति झिराईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सद होवे आप सहाईआ।

जन भगत कहे तेरा अमृत पीवे कौण, समझ विच्च किसे ना आईआ। साध सन्त चार कुण्ट दह दिशा भौण, दिवस रैण मन वासना नाल रलाईआ। तीर्थ तट किनार जो

ਜਾ ਜਾ ਨਹੈਣ, ਦੁਰਸਤ ਸੈਲ ਨਾ ਕੋਈ ਧਵਾਈਆ। ਸੁਗਸ਼ਾਲਾ ਜੋ ਸੇਜੇ ਸੌਣ, ਧੂਢੀ ਤਨ ਤਪਾਈਆ। ਸੀਸ ਭਸਮ ਜੋ ਫੜ ਫੜ ਪੈਣ, ਖ਼ਾਕੀ ਰਖਾਕ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ। ਰਾਗਾਂ ਨਾਦਾਂ ਅੰਦਰ ਜੋ ਗਾਣ, ਤਾਲ ਤਲਵਾਡੇ ਜੋ ਰਹੇ ਵਜਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕਕੋ ਦੇਣਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਤੇਰਾ ਸੰਗ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਨਿਭਾਈਆ।

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਲੇਖਾ ਸਚ, ਸਤਿ ਸਤਿ ਸਮਝਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਮਿਲਾਂ ਹਈ ਹਈ, ਨਿਤ ਨਵਿਤ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ। ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਦੇਵਾਂ ਵਥ, ਨਾਮ ਅਮੋਲਕ ਇਕਕ ਵਰਤਾਈਆ। ਹਿਰਦੇ ਅੰਦਰ ਆਪੇ ਵਸ, ਹਈ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਰਖਾਈਆ। ਅਮ੃ਤ ਆਤਮ ਸਾਚਾ ਝਣ੍ਠ, ਸਚ ਸਰੋਵਰ ਦਿਆਂ ਭਰਾਈਆ। ਸਤਿ ਧਰਮ ਦਾ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਹਣ੍ਠ, ਨਾਮ ਵਣਜਾਰਾ ਵੱਡ ਵੱਡਾਈਆ। ਆਤਮ ਸੇਜਾ ਬੈਠ ਸੁਹਜਣੀ ਰਖਾਟ, ਸਿੱਧਾਸਣ ਇਕਕੋ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਭਾਗ ਲਗਾ ਕਾਧਾ ਮਾਟ, ਕਾਚੀ ਮਾਟੀ ਦਿਆਂ ਵਡਧਾਈਆ। ਸਦਾ ਸੁਹੇਲਾ ਬਣ ਕੇ ਵਸਾਂ ਸਾਥ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਨਿਭਾਈਆ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸੁਣਾਵਾਂ ਆਪਣੀ ਗਾਥ, ਸੋਹੌਂ ਢੋਲਾ ਇਕਕ ਪਢਾਈਆ। ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਏਥੇ ਓਥੇ ਬਣਾਂ ਮਾਈ ਬਾਪ, ਪਿਤਾ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਅਖਵਾਈਆ। ਪਕੜ ਚਢਾਵਾਂ ਸਾਚੇ ਰਾਥ, ਬਣ ਰਥਵਾਹੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ। ਆਪਣੇ ਮਿਲਣ ਦੀ ਅੰਤਰ ਆਪੇ ਦੱਸਾਂ ਜਾਚ, ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ। ਸਾਚੀ ਸੇਜਾ ਕਰ ਕੇ ਭੋਗ ਬਲਾਸ, ਨਾਰੀ ਕਨਤ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ। ਜਨਮ ਜਨਮ ਦੀ ਪੂਰੀ ਆਸ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਆਪਣੇ ਸੰਗ ਰਖਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਕੀ ਤੇਰਾ ਰੰਗ, ਜਗ ਨੇਤ੍ਰ ਨਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਆਇੰਦਾ। ਕਵਣ ਸੇਜਾ ਸੋਹੇ ਪਲਘੋਂ, ਸਚ ਸਿੱਧਾਸਣ ਕਵਣ ਡੇਰਾ ਲਾਇੰਦਾ। ਕਵਣ ਨਾਮ ਵਜਜੇ ਮਰਦਾਂਗ, ਕਵਣ ਨਾਦ ਅਲਾਇੰਦਾ। ਕਵਣ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਅਨਨਦ, ਕਵਣ ਆਪਣਾ ਸੰਗ ਵਰਖਾਇੰਦਾ। ਕਵਣ ਢੋਲਾ ਗਾਏ ਛਨਦ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਇਕਕੋ ਦੇਣਾ ਸਚਾ ਵਰ, ਦਰ ਮਿਖਕ ਮਾਂ ਮਾਂਗਾਇੰਦਾ।

ਮੇਰਾ ਢੋਲਾ ਸੋਹੌਂ ਸੋ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਆਪ ਜਣਾਈਆ। ਸੂਣਾ ਸਬਾਈ ਨਾਲਾਂ ਕਰੇ ਨਿਰਮਾਹ, ਮੁਹਬਤ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਜੁੜਾਈਆ। ਕੂੜੀ ਕ੍ਰਿਧਾ ਲਵੇ ਖਾਵੋਹ, ਸਚ ਸੁਚ ਝੋਲੀ ਦਾ ਭਰਾਈਆ। ਕਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਅੰਤਰ ਲੋ, ਅੰਧ ਅੰਧੇਰ ਗਵਾਈਆ। ਧੂਰ ਦਾ ਢੋਆ ਦੇਵੇ ਢੋ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤ ਲਾਏ ਉਠਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤ ਕਹੇ ਕੀ ਤੇਰਾ ਗੀਤ, ਮੇਰੀ ਸਮਝ ਵਿਚਕ ਨਾ ਆਈਆ। ਮੈਂ ਸੁਣ ਸੁਣ ਥਕਕਾ ਮਨਦਰ ਮਸੀਤ, ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਮਛੁ ਦਰ ਦਰ ਫੇਰਾ ਪਾਈਆ। ਤੇਰੀ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਣੇ ਅਚਰਜ ਰੀਤ, ਰੀਤੀਵਾਨ ਪੜਦਾ ਨਾ ਕੋਈ ਉਠਾਈਆ। ਸਾਰੇ ਕਹਣ ਪ੍ਰਭ ਦਾ ਖੇਲ ਸਦਾ ਅਨਡੀਠ, ਵੇਰਵਣ ਵਿਚਕ ਕਦੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਜੋ ਜਨ ਕਰੇ ਚਰਨ ਪ੍ਰੀਤ, ਤਿਸ ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਧਾਈਆ। ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਸ਼ਵਾਮੀ ਬਖ਼ਥੇ ਇਕ ਹਦੀਸ, ਹਜ਼ਰਤ ਸਚ ਕਰ ਪਢਾਈਆ। ਹਉੰ ਬਾਲ ਇਧਾਣਾ ਨੀਕਨ ਨੀਕ, ਨੀਚੋਂ ਨੀਚ ਰਿਹਾ ਵਰਖਾਈਆ। ਕਾਧਾ ਚੋਲੀ ਚਾਢ ਰੰਗ ਮਜੀਠ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਉਤਰ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ। ਮੇਰੀ ਨਾਂਗੀ ਨਾ ਹੋਵੇ ਪੀਠ, ਪੁਸ਼ਤ ਪਨਾਹ ਤੇਰਾ ਹਤਥ ਰਖਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਸਰਨ ਤੇਰੀ ਤਕਾਈਆ।

श्री भगवान कहे जन भगत सरन लैणी तक्क, ओट इक्को इक्क रखाईआ। सभ दी झोली पावां हक्क, हकीकत विच्चों खोज खुजाईआ। झूठी प्रीत ला ना जाणा नस्स, भज्जयां मार्ग हथ ना कोई आईआ। किरपा करे पुरख समरथ, दो जहान दए बड़याईआ। आपणे मिलण दी खोलू के अकरव, घर दरस सैहज सुभाईआ। तूं मेरा मैं तेरा मिल के गौंदे एहो जस, सोहँ ढोला इक्को गाईआ। तूं मेरा मैं तेरे वस, बड़ा छोटा नज़र कोई ना आईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, तेरा नूर आपणा नूर दरसाईआ।

जन भगत कहे बड़ा छोटा एह तेरा कम्म, मेरी समझ विच्च ना आईआ। तेरी बड़िआई तूं हैं प्रभू धन्न, धन्न तेरी शरनाईआ। मैं बाला नद्दा नूरी तेरा चन्न, तूं चांदना बेपरवाहीआ। मैं नित नवित्त तेरा भाणा रिहा मन्न, तूं सद आपणे भाणे विच्च समाईआ। मेरा वसेरा छा परी छन्न, तेरा महल्ल अटल सचरवण्ड साचा सोभा पाईआ। तूं मेरा जननी जन, हउँ पूत सपूत दर ठांडा वेरव वरवाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सच देणी माण बड़याईआ।

तूं पूत सपूत मेरा जग, श्री भगवान सच समझाइंदा। मैं वसां उपर शाह रग, घर साचे डेरा लाइंदा। तेरा गुरमुख कर के हज्ज, आपणी हाजत पूर कराइंदा। जगत दवार सारे तज, तख्त तेरा इक्क वडिआइंदा। मैं दरसन करां रज्ज, नित लोचण तेरे नाल मिलाइंदा। तेरे अंदर आपणा परदा कज, पंज तत्त काया ओहुण इक्क सुहाइंदा। तुध बिन मेरा देवे ना कोई साथ, संगी संग ना कोई जणाइंदा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सिर तेरे हथ रखाइंदा।

भगत कहे तूं मेरा बाप, पिता इक्को इक्क अखवाईआ। बिन रसना जिहा करां जाप, बिन पड़िआं होवे पढ़ाईआ। निज नेत्र वेरवां तेरा परताप, अगम्म अथाह तेरा नूर नज़री आईआ। संसा रोग ना कोई सन्ताप, चिन्ता दुःख ना कोई जणाईआ। धन्न बड़िआई जागे मेरे भाग, पूरब लहणा झोली पाईआ। नाम अमोलक दिती दात, वस्त आपणी आप वरताईआ। चरन प्रीता बधा नात, बिधाता आपणा संग वरवाईआ। तूं बैठा रहें इकांत, मैं वेरवां चाई चाईआ। बिन तेरी किरपा तेरी समझ आए किसे ना बात, सोच सके कोई ना राईआ। जिन्हां बख्खों आप नजात, समरथ पुरख हो सहाईआ। तिन्हां गुरमुखां पूरी होवे आस, आस असल नाल मिलाईआ। कोटन कोट कोटां विच्चों हरिजन विरले नाल करें मिलाप, घर मेला सैहज सुभाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, जन भगत बणाएं सज्जण साक, नाता सगला जगत तुड़ाईआ। महारज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, आपणा रकव ढूँघा रवात, जुग चौकड़ी खाते आपणे विच्च समाईआ। (२५ चेत २०२१ बिक्रमी सतवन्त कौर)

जन भगत कहे मेरा इष्ट भगवान्, दूजा देव ना कोई मनाईआ। जो अन्तर आत्म देवे सच ज्ञान, बिन अकरवरां करे पढ़ाईआ। निर्मल दीआ जोत जगाए महान्, तेल बाती ना कोई रखाईआ। अमृत रस पिआए जाम, निझर झिरना इक्क झिराईआ। कूड़ी क्रिया मेटे शैतान, ममता मोह ना कोई हलकाईआ। सच मन्दर सुहाए मकान, घर घर विच्च सोभा पाईआ। स्वच्छ सरूपी दरसन देवे आण, सति स्वामी नजरी आईआ। धुर दा शब्द सुणाए नाद धुनकान, अनहद रागी राग अलाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, दर देवे माण वडयाईआ।

श्री भगवान् कहे मेरा भगत प्यार, लक्ख चुरासी समझ किसे ना आईआ। जुग चौकड़ी पावां सार, नित नवित्त वेरव वरवाईआ। साची सिरिवआ इक्क सिरवाल, धुर दा नाम करां पढ़ाईआ। दीना बंधप हो के दीन दयाल, दर घर साचा वेरव वरवाईआ। त्रैगुण माया तोड़ जंजाल, जागरत जोत करां रुशनाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, हरिजन साचे लए तराईआ।

जन भगत कहे मेरा भगवन्त, बिन भगवन् दूजा नजर कोई ना आईआ। आत्म परमात्म सति सतिवादी धुर दा कन्त, नर हरि नरायण इक्को इक्क अरववाईआ। जुग चौकड़ी लक्ख चुरासी जीव जंत बणाए बणत, साध सन्त दए समझाईआ। बोध अगाध शब्द अनाद महिमा सुणाए अगणत, खाणी बाणी आपणा राग अलाईआ। कूड़ी क्रिया माया ममता गढ़ तोड़े हउमे हंगत, सच सुच्च इक्क वरवाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, एथे ओथे होए सहाईआ।

श्री भगवान् कहे मेरा भगत सज्जण, दो जहानां विच्चों इक्को नजरी आइंदा। चरन धूड़ी करे सच्चा मजन, सच सरोवर इक्को नहा नहा रखुशी रखाइंदा। दिवस रैण अठै पहर रहे मग्न, अन्तर आत्म सच ध्यान लगाइंदा। अंदर वड़ के काया पौड़े चढ़ के सच दवारिउँ मैनूं आवे सद्धण, उच्ची कूक कूक साचा नाम अलाइंदा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे रवेल साचा हरि, जन भगतां संग समाइंदा।

जन भगत कहे मेरा ठाकर स्वामी, पुरख अकाल इक्को नजरी आईआ। लक्ख चुरासी घट घट होए अन्तरजामी, वेरवणहारा थाउँ थाईआ। शब्दी शब्द जो गाए अगम्मी बाणी, धुर संदेसा इक्क सुणाईआ। सन्त सुहेला गुरु गुर चेला भेव खुलाए पद निरबाणी, घर साचा इक्क वरवाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सिर आपणा हत्थ टिकाईआ।

श्री भगवन्त कहे मेरा भगत संग, साथी दो जहान नजरी आइंदा। जिस अंदर मैनूं मिले अनन्द, घर विच्च घर बहि रखुशी मनाइंदा। आपणा नूरी जोत चाढ़ चन्द, साचा नूर इक्क रुशनाइंदा। सतिवादी गा छन्द, सोहला ढोला राग अलाइंदा। आसा मनसा मेरी पूरी करे मंग, हरिजन आपणा आप भेट चढ़ाइंदा। जिस मिलिआं सदा सद पए ठंड,

सो भगत साहिब सतिगुर सच्चे भाइंदा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, जन भगतां वेरव रखुशी मनाइंदा।

जन भगत कहे मेरा भगवान अगम्म, अलख अगोचर वड वडयाईआ। ना मरे ना पए जम्म, मात गरभ ना फेरा पाईआ। हरख सोग ना कोई गम, चिन्ता चिखवा ना कोई जलाईआ। पवण स्वास ना कोई दम, नेत्र नीर ना कोई वहाईआ। ब्रह्मण्ड खण्ड पुरी लोअ दो जहान जाणे आपणा कम्म, निहकर्मी साचा कर्म कमाईआ। लक्ख चुरासी जीव जंत आपे घडे लए भन्न, घडन भन्नणहार खेल खलाईआ। वस्त अमोलक नाम निधान देवे धन, घट घट अंदर झोली आप भराईआ। रव सस चमकावणहारा चन्न, चाननी आपणी धार वरवाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, हरि भगत निउँ निउँ लागे पाईआ।

श्री भगवान कहे भगत अपार, लक्ख चुरासी विच्छों नजरी आईआ। जो नित नवित्त मंगे इकक दीदार, दीद ईद चन्द रुशनाईआ। नाता तोड़ कूड़ संसार, इष्ट इकको इकक मनाईआ। दृष्ट खोलू आप करतार, घर वेरवे चाई चाईआ। मेल मिलावा ठांडे दरबार, महल्ल अटल मिले वडयाईआ। साची सरखीआं मंगलचार, गीत गोबिन्द इकक सुणाईआ। तूं मेरा मैं तेरा यार, मित्र प्यारा बणे बेपरवाहीआ। आवण जावण जन्म मरन दा गेड़ निवार, लक्ख चुरासी दए कटाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, हरिजन होवे आप सहाईआ।

जन भगत कहे श्री भगवान मेरा मित्र, मातर भूमी दए वडयाईआ। जोती धारों जोत आए निकल, शब्दी शब्द नाद वजाईआ। ना मुलम्मां ना पित्तल, सच सवरन पारस रूप वरवाईआ। एका धार रहे बिस्मिल, जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सद देवे माण वडयाईआ।

श्री भगवान कहे मेरा भगत अनोखा, कोटां विच्छों नजरी आईआ। जिस अंदर निरगुण नूर जगे जोता, अज्ञान अन्धेर बैठा मुख छुपाईआ। सो साहिब सुलतान नाम जपे सौख्या, बिन रसना जिह्वा बत्ती दन्द हिलाईआ। चरन प्रीती रक्खे धुर दी ओटा, सीस उप पर ना कोई उठाईआ। मन वासना मन ना होए खोटा, कूड़ी क्रिया दए तजाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, हरिजन आपणा मेल मिलाईआ।

जन भगत कहे मेरा भगवान वचोला, मेला आपणा आपे आप कराईआ। श्री भगवान कहे मैं भगतां गोला, जुग जुग सेव कमाईआ। भगत कहे मैं गावां ढोला, निरगुण तेरा नाम धिआईआ। भगवान कहे मैं भगतां अंदर मौला, सरगुण आपणा रंग रंगाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, लेखा जाणे सच्चा शहनशाहीआ।

ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਇਕਕੋ ਰੰਗ, ਦੂਜੀ ਵੱਡ ਨਾ ਕੋਈ ਵੰਡਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਸੇਜ ਇਕਕ ਪਲਾਂਘ, ਇਕਕੋ ਸਿੱਧਾਸਣ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਪ੍ਰੇਮ ਇਕਕ ਅਨਨਦ, ਰਸ ਇਕਕੋ ਇਕਕ ਰਖਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਗੀਤ ਇਕਕੋ ਛੰਦ, ਢੋਲਾ ਇਕਕੋ ਇਕਕ ਸੁਣਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਮੰਜ਼ਲ ਇਕਕੋ ਪਨਥ, ਪਾਨਧੀ ਇਕਕੋ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਤੁਝੀ ਦੇਵੇ ਗੰਢ, ਗੰਢਣਹਾਰ ਇਕਕ ਹੋ ਜਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਸਚ ਦਵਾਰ ਜਾਏ ਲਾਂਘ, ਇਕਕੋ ਏਕ ਏਕਕਾਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ।

ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਹੋਏ ਮਿਲਾਪ, ਮਿਲਣੀ ਹਰਿ ਜਗਦੀਸ ਕਰਾਇੰਦਾ। ਦੋਵੇਂ ਮਿਲ ਕੇ ਇਕ ਦੂਜੇ ਦਾ ਕਰਨ ਜਾਪ, ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਅੰਦਰ ਸਾਚਾ ਨਾਦ ਵਜਾਇੰਦਾ। ਨਾਤਾ ਜੁਡਾਏ ਪਿਤਾ ਪ੍ਰੂਤ ਬਾਪ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਖੇਲ ਖਲਾਇੰਦਾ। ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਬਣ ਸਜ਼ਣ ਸਾਕ, ਸਗਲਾ ਸਾਂਗ ਨਿਮਾਇੰਦਾ। ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਵੇਰਵੇ ਮਾਰ ਝਾਤ, ਪਰਦਾ ਉਹਲਾ ਆਪ ਉਠਾਇੰਦਾ। ਸਚ ਦਵਾਰੇ ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਸਾਚਾ ਬਨ੍ਨੇ ਨਾਤ, ਏਥੇ ਓਥੇ ਦੋ ਜਹਾਨ ਨਾ ਕੋਈ ਤੁਝਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਸੋਹਣ ਇਕਕੋ ਘਾਟ, ਪਤਣ ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਇਕਕ ਰਖਾਇੰਦਾ।

ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਸਚ ਮਹਲਾ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਇਕਕ ਵਸਾਈਆ। ਇਕ ਦੂਜੇ ਦਾ ਫਡਿਆ ਪਲਲਾ, ਪਲਲ੍ਹੂ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਛੁਡਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਧਾਰ ਰਲਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਈਆ। ਜਰਮ ਕਰਮ ਦਾ ਮੇਟ ਸਲਲਾ, ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਇਕਕੋ ਘਰ ਵਸਾਈਆ।

ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਘਰ ਵਸੇ ਏਕ, ਸਚਰਖਣ ਵਜੇ ਵਧਾਈਆ। ਸਚ ਦਵਾਰੇ ਮਿਲੇ ਟੇਕ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ। ਅਗਲਾ ਪਿਛਲਾ ਚੁਕਕੇ ਲੇਰਖ, ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀ ਕਾਗਜ ਦਾ ਗਵਾਹੀਆ। ਨਿਰਗੁਣ ਆਤਮ ਨਿਰਗੁਣ ਪਰਮਾਤਮ ਦੋਹਾਂ ਬਣਧਾ ਹੇਤ, ਹਿਤਕਾਰੀ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਸਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਸਾਂਗ ਜੁਗ ਜੁਗ ਖੇਡੇ ਰਖੇਡ, ਬਣ ਰਖਲਾਰੀ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਰਚਾਈਆ। ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੱਸਾਏ ਆਤਮ ਅੰਤਰ ਆਪਣਾ ਭੇਤ, ਅਨਭਵ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਪੁਰਖ ਅਭਿਨਾਸ਼ ਇਕਕੋ ਵਾਰ ਕਰਾਈਆ।

(੨੫ ਚੇਤ ੨੦੨੧ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਬੀਬੀ ਭਗਵਨੀ)

ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਦਾ ਇਕਕੋ ਭੋਜਨ, ਭਜਨ ਬਨਦਗੀ ਸਚ ਵਡਧਾਈਆ। ਜਿਸਨੂੰ ਨਾਨਕ ਮਿਲਿਆ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਉਪਰ ਕੋਟਨ ਯੋਜਨ, ਜੁੜ ਆਪਣਾ ਓਸੇ ਵਿਚਵ ਮਿਲਾਈਆ। ਨਾਮ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਲੈ ਕੇ ਆਯਾ ਅਗਾਧ ਬੋਧਨ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਅਗਮਮ ਖੁਲਾਈਆ। ਸੋ ਭਗਤਾਂ ਦੇਵਣ ਆਯਾ ਸਾਚੀ ਮੌਜਣ, ਮੌਜੂਦਾ ਹੋ ਕੇ ਹੋਧਾ ਸਹਾਈਆ। ਜਨਮ ਜਨਮ ਦਾ ਕਢੈ ਰੋਗਣ, ਚਿੰਤਾ ਗਮ ਰਿਹਾ ਗਵਾਈਆ। ਨਾਮ ਦੁਸ਼ਾਲਾ ਦੇਵੇ ਓਫਣ, ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ ਹਤਥ ਰਖਾਈਆ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਸੋਚੇ ਕੋਈ ਨਾ ਸੋਚਣ, ਬੁਦ਼ਿ ਚਲੇ ਨਾ ਕੋਈ ਚਤੁਰਾਈਆ। ਜਾਗ ਵੇਰਵੇ ਕੋਈ ਨਾ ਲੋਚਨ, ਨੈਣ ਅਕਰਖ ਸ਼ਰਮਾਈਆ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਲਭਦੇ ਕੋਟੀ ਕੋਟਨ, ਭਜ਼ਣ ਥਾਉੰ ਥਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹਰਿਜਨ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ।

ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਦਾ ਸਾਂਝਾ ਰਿਸਤਾ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਵਜੜੇ ਵਧਾਈਆ। ਜੋ ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਆਹਿਸਤਾ ਆਹਿਸਤਾ, ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਭੇਵ ਖੁਲਾਈਆ। ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਨਜ਼ਰੀ ਆਏ ਦੀਦਾ ਦਾਨਿਸਤਾ, ਦਾਸਤਾਨ ਪਿਛਲੀ ਰਿਹਾ ਦੁਹਰਾਈਆ। ਲੇਖਾ ਮੁਕਾ ਕੇ ਦੋਜ਼ਰਖ ਬਹਿਸਤਾ, ਸਾਚਾ ਦਰ ਇਕ ਸੁਹਾਈਆ। ਜਿਥੇ ਲੇਖਾ ਮੰਗੇ ਕੋਈ ਨਾ ਫਰਿਸਤਾ, ਅਰਥ ਫਰਸ਼ ਪੈਂਡਾ ਦਾ ਚੁਕਾਈਆ। ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਜਾਨਣਹਾਰਾ ਰਾਮ ਵਸ਼ਿ਷ਟਾ, ਵਿਸ਼ਵ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ। ਨਿੰਦਰਾ ਵਿਚਚ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਟ੍ਰਿ਷ਟਾ, ਦੂਸ਼ ਆਪਣਾ ਦਾ ਜਣਾਈਆ। ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਪਿਛਲੀ ਵੇਖ ਫਰਿਸਤਾ, ਗੁਰਮੁਖ ਗੋਦ ਲਏ ਉਠਾਈਆ। ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਦੇ ਕੇ ਨਿਸਚਾ, ਨੀਤੀ ਅੰਦਰੋਂ ਦਾ ਬਦਲਾਈਆ। ਪੂਰਬ ਲੇਖਾ ਜਿਸ ਜਿਸ ਦਾ, ਦਰ ਦਰ ਘਰ ਘਰ ਜਾ ਚੁਕਾਈਆ। ਜਨਮ ਜਨਮ ਦਾ ਕਾਜ ਨਜਿਠਦਾ, ਤਨ ਮਾਟੀ ਵੇਖ ਵਰਖਾਈਆ। ਅਗੇ ਵੇਲਾ ਨਹੀਂ ਕਰਵਟ ਵਾਲੀ ਪਿਟ੍ਠੁ ਦਾ, ਸਨਮੁਖ ਹੋ ਕੇ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਝਗੜਾ ਸੁਕਕ ਗਿਆ ਹਾਰ ਜਿਤ ਦਾ, ਰੰਗ ਇਕਕੋ ਦਾ ਰੰਗਾਈਆ। ਦਰਸ਼ਨ ਬਖ਼ਾ ਕੇ ਸਦਾ ਨਿੱਤ ਦਾ, ਨਿੱਜ ਆਤਮ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਪਧਾਰ ਕਰ ਅਗਮੀ ਪਿਤ ਦਾ, ਗੁਰਮੁਖ ਪੂਤ ਗੋਦ ਉਠਾਈਆ। ਲੇਖਾ ਮੁਕਾ ਕੇ ਜਨਮਾਂ ਦੀ ਸਿਕ ਦਾ, ਸਿਖਰ ਚੋਟੀ ਦਾ ਚੜਾਈਆ। ਨਵ ਨੌਂ ਚਾਰ ਪਿਛੋਂ ਵਿਹਾਰ ਹੋਧਾ ਏਕਕਾਰ ਇਕ ਦਾ, ਇਕ ਇਕਲਲਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਗਬਰ ਲੇਖਾ ਗਿਆ ਲਿਖਦਾ, ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਦੇਣ ਗਵਾਹੀਆ। ਸੋ ਮਾਲਕ ਬਣਯਾ ਗੁਰਮੁਖ ਪੂਰੇ ਸਿਰ ਦਾ, ਜਗਤ ਸਿਖਧਾ ਵਿਚਵੋਂ ਬਾਹਰ ਕਢਾਈਆ। ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਕਿਸੇ ਨਾ ਦਿਸਦਾ, ਜਗ ਨੇਤ੍ਰ ਨਜਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹਤਥ ਟਿਕਾਈਆ।

ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਸਦਾ ਮੀਤ, ਮਿਤ੍ਰਾਂ ਵਿਚਵੋਂ ਮਿਤ੍ਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਬਦਲਦੇ ਰਹਣ ਰੀਤ, ਨਿੱਤ ਨਵਿੱਤ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ। ਸਾਂਝਾ ਗੌਂਦੇ ਰਹਣ ਗੀਤ, ਧੁਰ ਦਾ ਨਾਮ ਪਢਾਈਆ। ਝਗੜਾ ਛੁੱਕ ਕੇ ਮਨਦਰ ਮਸੀਤ, ਕਾਧਾ ਕਾਅਬੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਮੇਲਾ ਮਿਲ ਕੇ ਹਰਿ ਜਗਦੀਸ਼, ਜਗਤ ਵਜੋਂਦੇ ਰਹਣ ਵਧਾਈਆ। ਵਕ਼ਰਵਰੀ ਨਿਰਾਲੀ ਕਰ ਪ੍ਰੀਤ, ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਵਿਚਵੋਂ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ। ਬੈਠੇ ਰਹਣ ਸਦਾ ਅਤੀਤ, ਤੈਗੁਣ ਨੇੜ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਕਰਦੇ ਰਹਣ ਤਡੀਕ, ਅਕਖਰਾਂ ਵਿਚਚ ਧਿਆਨ ਰਰਖਾਈਆ। ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਆਧਾ ਨਜ਼ਦੀਕ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪਨਥ ਚੁਕਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤ ਦਵਾਰਿੱਤ ਮੰਗੇ ਭੀਖ, ਭਿਖਵਾਰੀ ਹੋ ਕੇ ਝੋਲੀ ਭਾਹੀਆ। ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਸਭ ਦੀ ਕਰੇ ਆਪ ਤਸਦੀਕ, ਸ਼ਹਾਦਤ ਅਵਰ ਨਾ ਕੋਈ ਮੁਗਤਾਈਆ। (੧੫ ਫਗਣ ਸ਼ ਸਾਂ ੧ ਪੂਰਨ ਸਿੱਧ)

ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਬੰਧਨ, ਬਨਦਗੀ ਦੀ ਲੋੜ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਦੇਵੇ ਸਾਚਾ ਅਨਨਦਨ, ਅਨਨਦ ਅਨਨਦ ਵਿਚਵੋਂ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ। ਧੂੜੀ ਟਿਕਕਾ ਮਸ਼ਤਕ ਲਾਏ ਚਨਦਨ, ਨਿਰਗੁਣ ਚਾਂਦਨੀ ਚਨਦ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਸਾਹਿਬ ਸ਼ਵਾਮੀ ਅੜਤਰਜਾਮੀ ਹੋ ਕੇ ਲਾਏ ਅੰਗਨ, ਅੰਗੀਕਾਰ ਖੁਦ ਸੁਖਤਾਵਰ ਇਕ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਮੂਲ ਚੁਕਾਏ ਲੋਕਮਾਤ ਵਰਭੰਡਨ, ਬਲਵਾਣ ਰਖਣਾ ਪੂਰੀ ਲੋਅ ਲੇਖਾ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਬਲ ਬਲਵਾਦੀ ਸ਼ਬਦੀ ਧਾਰ ਆਏ ਮੰਗਣ, ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਸਾਚੀ ਨੀਤੀ ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ। ਸਚ ਦਵਾਰ ਏਕਕਾਰ ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਵੈਰ ਆਏ ਲੱਧਣ, ਜਗਤ ਦਵਾਰਕਾ ਲੇਖਾ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਨਾਤਾ ਆਏ ਗੁੜੁਣ, ਸਰਗੁਣ ਮੇਲਾ ਮੇਲੇ ਸੈਹਜ ਸੁਭਾਈਆ। ਚਰਨ ਧੂੜੀ ਅਮ੃ਤ ਸਰ ਨੁਹਾਏ ਸਾਚੀ ਗੁੰਗਨ, ਅੰਦਰ

ਬਾਹਰ ਗੁਪਤ ਜਾਹਰ ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰ ਸਚੀ ਸਰਨਾਈਆ।

ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਮੇਲਾ ਧੁਰ ਦਾ, ਧੁਰ ਸਸ਼ਤਕ ਲੇਖਾ ਆਪ ਬਣਾਈਆ। ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਮੇਲਾ ਮਿਲਦਾ ਰਹੇ ਸਚੇ ਸਤਿਗੁਰ ਦਾ, ਸਤਿ ਸ਼ਵਾਮੀ ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਮੀ ਇਕਕੋ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਅਨੱਤਰ ਅਨੱਤਰ ਨਿਰਿੰਤਰ ਸਾਚਾ ਫੁਰਨਾ ਰਹੇ ਫੁਰਦਾ, ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਝਗੜਾ ਦਏ ਚੁਕਾਈਆ। ਤਾਲ ਬਣਧਾ ਰਹੇ ਸੁਰਤ ਸਵਾਣੀ ਸ਼ਬਦੀ ਸੁਰ ਦਾ, ਸੋਵਤ ਜਾਗਤ ਇਕਕੋ ਰੰਗ ਵਰਖਾਈਆ। ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਸੁਕੌਂਦਾ ਰਹੇ ਅਨਨਦ ਪੁਰ ਦਾ, ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਆਪ ਜਣਾਈਆ। ਝਗੜਾ ਚੁਕੌਂਦਾ ਰਹੇ ਕਲਿਜੁਗ ਕੂਡੀ ਕ੍ਰਿਧਾ ਅਨੰਧ ਘੋਰ ਦਾ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਆਪਣਾ ਨੂਰ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਲੇਖਾ ਰਹਣ ਨਾ ਦੇਵੇ ਪੰਜ ਚੌਰ ਦਾ, ਠਗੌਰੀ ਮਨ ਨਾ ਕੋਈ ਵਰਖਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਕਾਰਜ ਕਰੇ ਲੋਡ ਦਾ, ਲੋਡੀਂਦਾ ਸਾਜਣ ਦਿਆ ਕਮਾਈਆ।

ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਮੇਲਾ ਆਦਿ ਅਨੱਤ, ਅਨੱਤਸ਼ਕਰਨ ਲੇਖਾ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਮੇਲਾ ਮਿਲਦਾ ਰਹੇ ਗੁਰਮੁਖ ਸਾਚੇ ਸੱਤ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਆਪਣਾ ਜੋਡ ਜੁੜਾਈਆ। ਜੋਡ ਜੁੜਦਾ ਰਹੇ ਧੁਰ ਦੇ ਕਜ਼, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਤੂਂ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਚਲਦਾ ਰਹੇ ਇਕਕੋ ਮੰਤ, ਮੰਤਵ ਸਾਰੇ ਹਲਲ ਕਰਾਈਆ। ਰੁਤ ਮੌਲੀ ਰਹੇ ਸਦਾ ਬਸਨਤ, ਫੱਲ ਫੁਲਵਾੜੀ ਪੱਤ ਭਾਲੀ ਆਪ ਮਹਕਾਈਆ। ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਜੋੜਾ ਜੁੜਦਾ ਰਹੇ ਵਿਚਚੋਂ ਜੀਵ ਜਾਂਤ, ਜੀਵਣ ਜੁਗਤ ਆਪਣੇ ਹਤਥ ਰਖਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਕਰਨੀ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਈਆ।

ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਇਕਕੋ ਗ੍ਰਹ ਹੁੰਦਾ ਰਹੇ ਵਾਸ, ਨਿਵਾਸ ਅਖਥਾਨ ਮਿਲੇ ਵਡਧਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਮਨਦਰ ਹੁੰਦਾ ਰਹੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼, ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਵਾਨ ਨੂਰ ਖੁਦਾਈਆ। ਬਿਨ ਮੰਜਲ ਬਣਧਾ ਰਹੇ ਸਾਥ, ਸਗਲਾ ਸੱਗ ਆਪ ਜਣਾਈਆ। ਪੂਰਬ ਜਨਮ ਪੂਰੀ ਕਰਦਾ ਰਹੇ ਆਸ, ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਵਸਦਾ ਰਹੇ ਪਾਸ, ਪੁਸ਼ਤ ਪਨਾਹ ਆਪਣਾ ਹਤਥ ਟਿਕਾਈਆ। ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਅੰਦਰ ਦੇਂਦਾ ਰਹੇ ਸ਼ਾਬਾਸ਼, ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹ ਹੋ ਕੇ ਆਪਣੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵਰਖਾਈਆ। ਝਗੜਾ ਸੁਕੌਂਦਾ ਰਹੇ ਪ੃ਥਮੀ ਆਕਾਸ਼, ਅਕਲ ਕਲਧਾਰੀ ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਵਰਖਾਈਆ। ਲੇਖੇ ਲੌਂਦਾ ਰਹੇ ਪਵਣ ਸ਼ਵਾਸ, ਸਾਹ ਸਾਹ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਜਪਾਈਆ। ਤੂਂ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਇਕਕੋ ਦਰਸ਼ ਕੇ ਜਾਪ, ਜਾਮਨ ਹੋ ਕੇ ਲਾਏ ਛੁਡਾਈਆ। ਕੋਟ ਜਨਮ ਦੇ ਮੇਟ ਦੇਵੇ ਪਾਪ, ਮੇਹਰਵਾਨ ਹੋ ਕੇ ਆਪਣਾ ਦਰਸ਼ ਕਰਾਈਆ। ਤਨ ਮਾਟੀ ਖ਼ਾਕੀ ਕਰੇ ਪਾਕ, ਪਤਿਤ ਪੁਨੀਤ ਦੇ ਬਣਾਈਆ। ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਪੂਰਾ ਕਰੇ ਵਾਕ, ਭਵਿਖਤ ਲੇਖਾ ਆਪਣੇ ਹਤਥ ਰਖਾਈਆ। ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰ ਗੁਰ ਬਣਾ ਸਾਕ, ਸਜ਼ਜਣ ਹੋ ਕੇ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਵੇਰਵ ਆਪਣੀ ਜਾਤ, ਪੜਦਾ ਤਹਲਾ ਦੇ ਚੁਕਾਈਆ। ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਇਕਕੋ ਮਨਦਰ ਅੰਦਰ ਧੁਰ ਦਾ ਵਾਸ, ਦੂਜਾ ਗ੍ਰਹ ਨਾ ਕੋਈ ਵਰਖਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲਕ ਨਰਾਧਿਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਰਕ਼ਰਵੇ ਆਪਣੇ ਹਾਥ, ਦੂਸਰ ਹਤਥ ਨਾ ਕਿਸੇ ਫਡਾਈਆ। (੨੩ ਵਿਸਾਰਵ ਸ਼ ਸ ਸਂ ੨ ਊਧਮ ਸਿੱਧ)

